DURAKOĞLU'nun

Yeni serüveni

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Bugün başladık

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

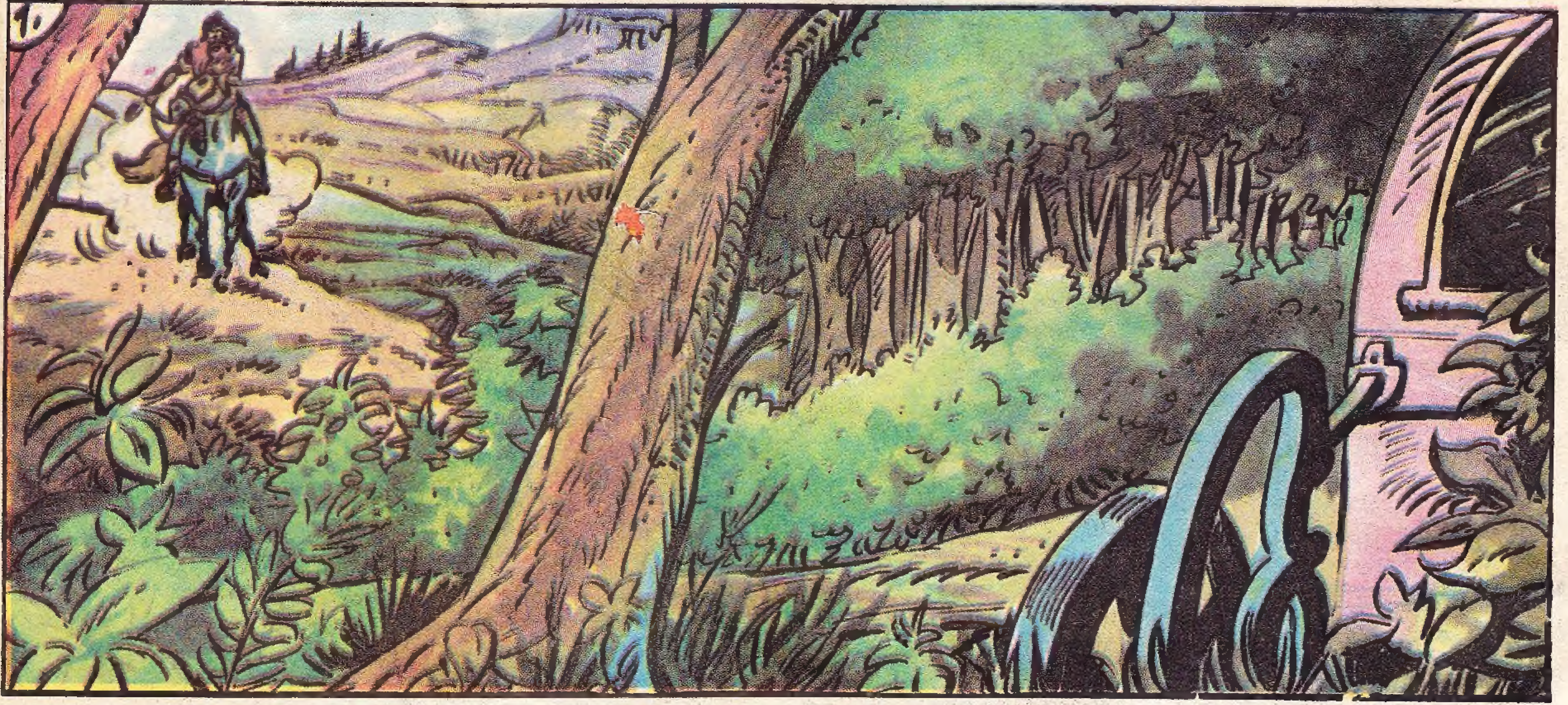

Güzel bir sabah başlayalı epey olmuştu... Fakat güneş daha haşin değildi. Ilık bakışlarını, ağaçların, yaprakların kır çiçeklerinin üzerinde gezdiriyordu.

Budin yolunda, tırısa kalkmış bir at ilerliyordu. Atın üstünde genç bir adam vardı. Yakışıklıydı. Gözlerinde gençliğin cesur ışıkları yanıyordu. Belindeki kabzası işlemeli uzun kılıç bu gencin bir silahşör olduğunu gösteriyordu.

At, söğütlerin gölgesinde akan bir derenin kenarında durdu.

Dereden yirmi adım kadar ötede, bir araba vardı. Fakat delikanlı sık yapraklı ağaçların arkasında durduğu için arabayı göremiyordu.

Arabanın içinde genç bir kadın vardı. Güzel gözlerinin bütün dikkatiyle delikanlıya bakıyor, onu ilgiyle seyrediyordu.

Genç süvari atının yelesini okşayarak dedi ki:

—Sevgili dostum Fırtına... Şimdi sana bu

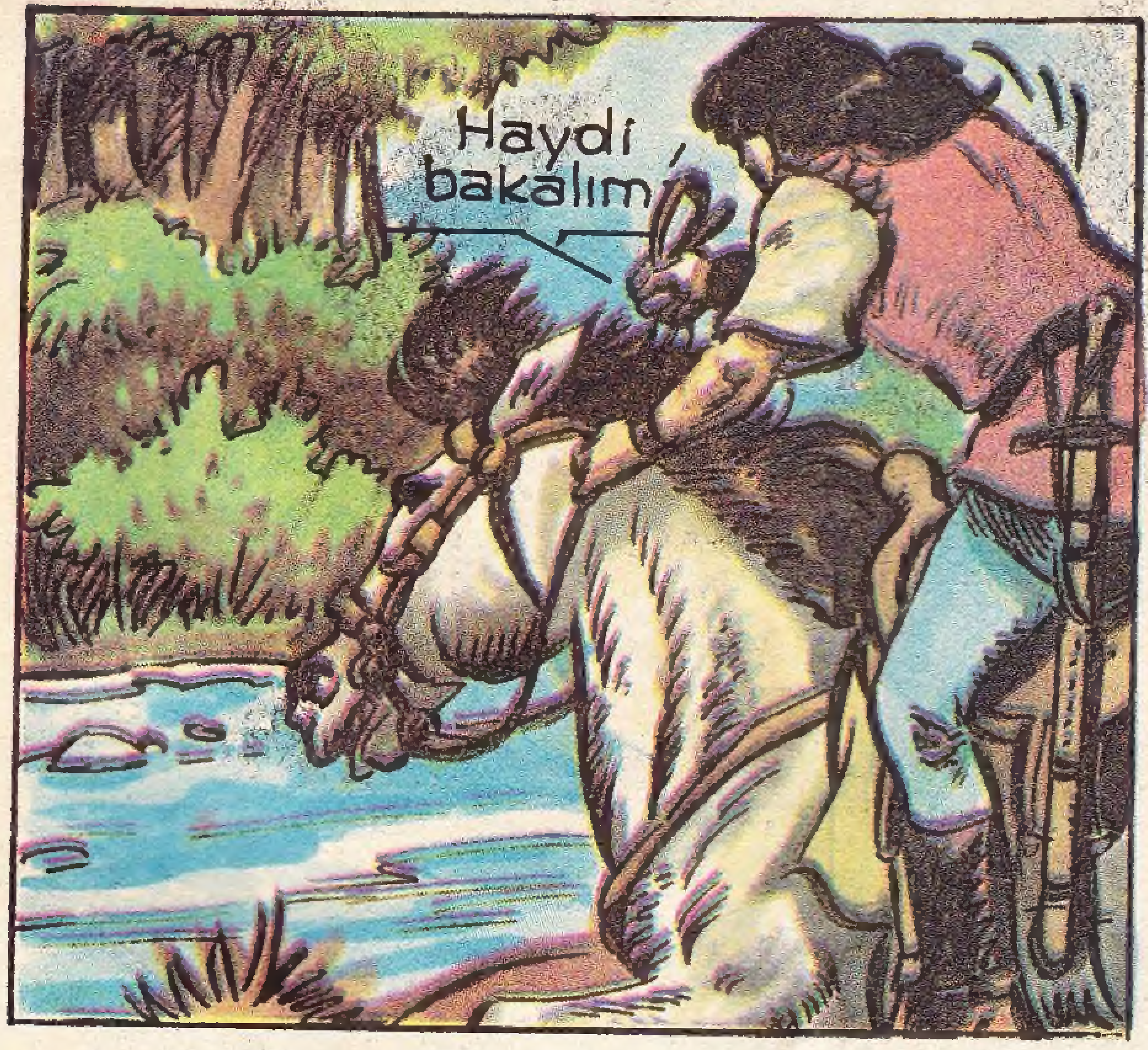

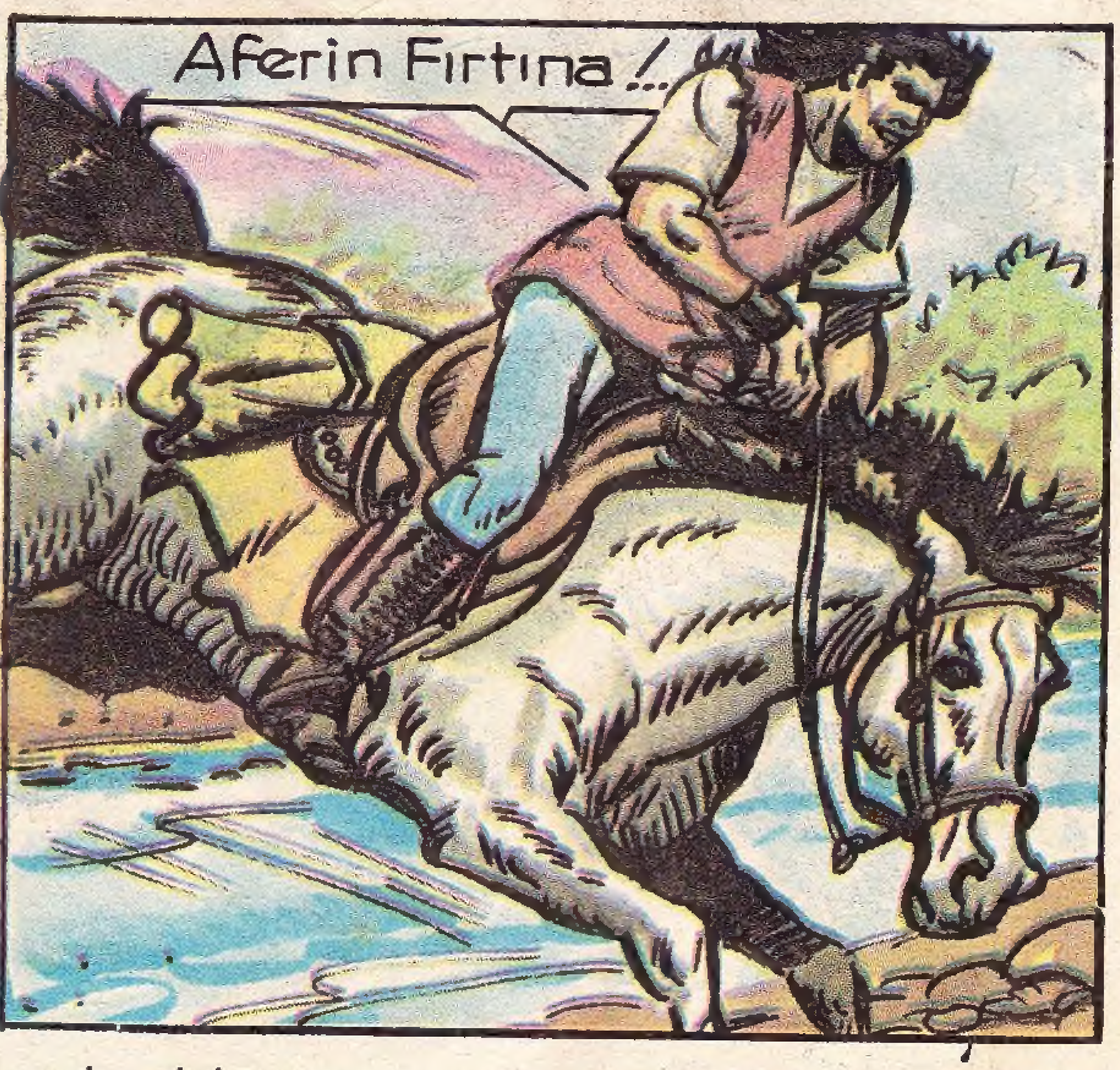

adın neden takıldığını göster bakalım.. Bir sıçrayışta derenin karşısına geçmezsen, ikimiz de sulara gömülürüz... Haydi bakalım Fırtına!... Hazır ol, hop, hop!...

Genç süvari dizginleri kastı, baldırlarını sıkıştırdı. Atını geri aldı. Sonra birdenbire dizginleri gevşetti, baldır temasına başladı. O zaman Fırtına, bir yay gibi gerildi, kişnedi, çevik bir sıçrayışla uçarcasına karşı tarafa atladı.

O hızla biraz daha ilerledi. Ağaçların arkasında gizlenen arabanın yakınında durdu.

Delikanlı atını okşayarak:

—Aferin Fırtına, Mükemmel bir atlayış!

Yapraklar arasında yankı gibi bir ses duyuldu:

—Aferin Fırtına... Mükemmel bir atlayış!

Genç süvari hayretle:

—Garip şey, dedi. **Burada yankı olur mu? Önümüz ormanlık...**

Arabadaki kadın meydana çıktı:

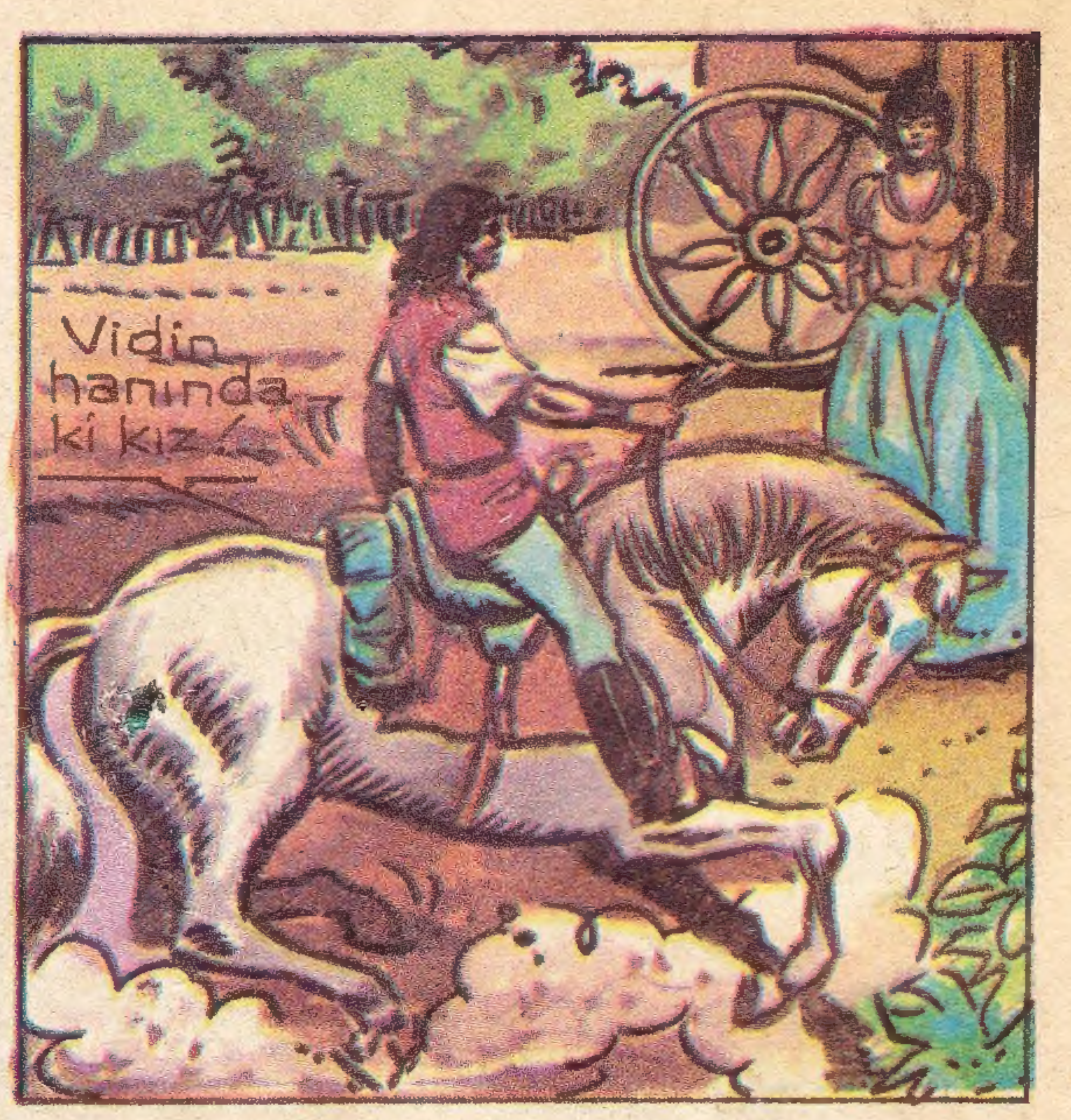

—**Yankı değil... Sözlerinizi ben tekrarladım!**
...Ve bir kelebek gibi arabadan indi...
Delikanlı hayret içinde kaldı. Çünkü bu gözler ona hiç yabancı değildi. Daha önce onu görmüş, bu güzel gözlerin ışıklarıyla kalbi aydınlanmış, ruhu ısınmıştı. Mırıldanır gibi:
—**Vidin hanındaki kız!** dedi.
Eğilerek genç kızı saygıyla selamladı.
Zambak gibi bir kızdı. Çok güzeldi. Hülya saçan yemyeşil gözleri ve baktıkça insanı yutkunduran pembe dudakları vardı. Ara sıra esen rüzgarla uçuşan etekleri körpe vücudunun tüm güzellikleri hakkında yeterli bir fikir verebiliyordu.
Dudaklarında tatlı bir gülümseme çiçeklenerek sordu:
—**Vidin hanında nereye gittiğinizi sorduğum zaman, belirli bir hedefiniz olmadığını, rastgele gezdiğinizi söylemiştiniz. Bu gezi hâlâ bitmedi mi?**
Genç kız bu soruyu sorarken, bütün dikka-

tiyle karşısındaki delikanlıya bakıyor, güzel gözleriyle onu süzüyordu.
Delikanlı:
—**O zaman avare avare kırlarda dolaşıyordum. Fakat şimdi durum değişti. Budin'e gidiyorum.**
Kız, şen ve sevinçli bir kahkaha savurdu:
—**Ben de Budin'e gidiyorum. Güzel bir tesadüf değil mi? Budin'e niçin gidiyorsunuz?**
—**Çalışmaya, para kazanmaya... Ya siz?**
—**Ben de öyle... Budin'de çok tanıdığım var. Size yardımım dokunur. İsterseniz beraber gidelim.**
—**Tanıdıklarınız büyük adamlar mı?**
—**Evet...**
—**Kim bunlar?**
—**Mareşal Perene... Sizi ona tavsiye edebilirim...**
—**Teşekkür ederim.. Yanımda Kral Naibi Janos Hunyadi'ye yazılmış bir tavsiye mektubu var...**

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

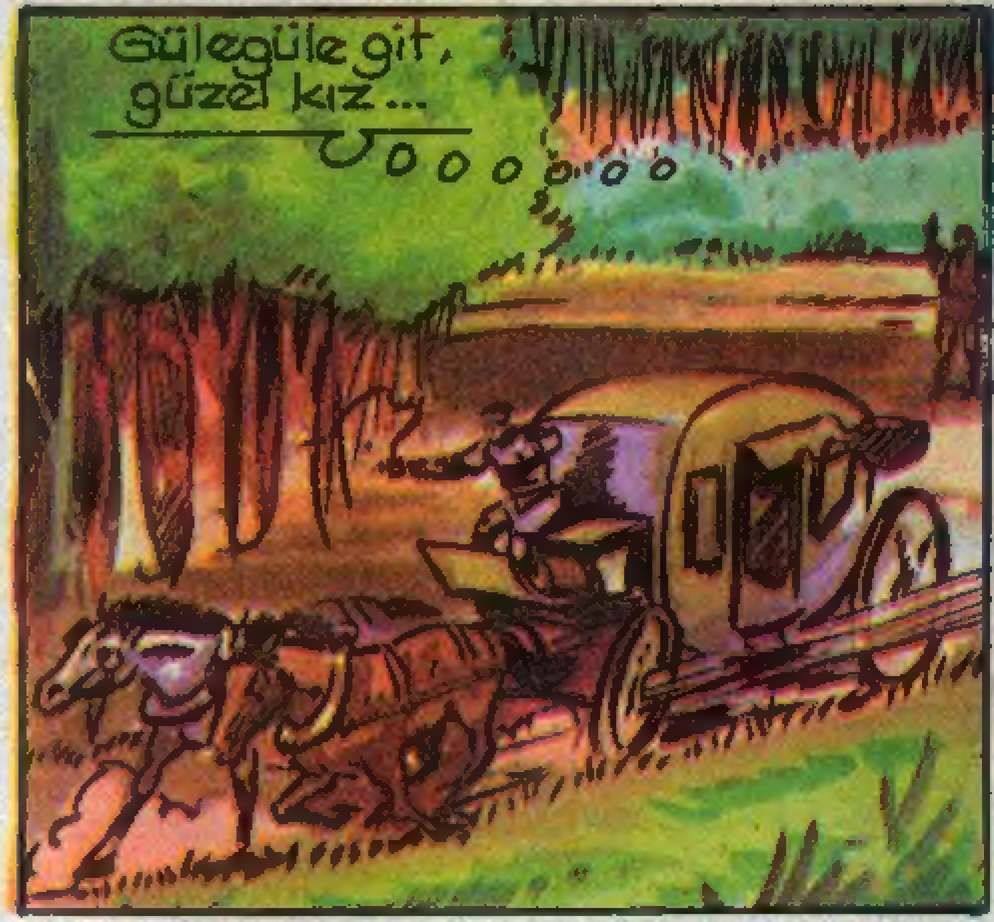

Genç kız elini uzattı:

—Öyleyse Allahaısmarladık. Ben Budin'de Burbon Oteli'nde kalacağım. Beni görmek isterseniz oraya geliniz...

—Sizi nasıl arayacağım? Adınızı söyler misiniz?

—Gerek yok. Oraya gelirseniz, birbirimizi görürüz...

Kız, sözünü bitirince arabaya atladı. Beygirler arabayı sürerlerken genç kız, delikanlıyı başıyla selamladı. Bir taraftan da elindeki beyaz mendili sallıyordu.

Bu veda işaretleri araba gözden kayboluncaya kadar devam etti.

Delikanlı ne ileri, ne geri gidebiliyordu. Olduğu yerde mıhlanmış gibi kalmıştı. Araba gözden kaybolduğu halde hâlâ aynı yerde duruyor, yolun sonunda mendil sallayan bir el ve bu elin güzel sahibini görmeye çalışıyordu.

Birden omuzuna bir el dokundu.

Başını çevirdi. Karşısında bir adam duruyordu.

Kibar tavırlı, fakat öfkeli bir adamdı bu... Yanında cins bir at vardı...

—Bu ne dalgınlık? diye sordu. **Beş dakikadan fazla oldu seni seyrediyorum. Attan indim, yanına geldim, farkında bile olmadın.**

—Beş dakika mı? Sırasına göre hem uzun, hem de pek çok kısa bir zaman...

Yabancı adam bir parladı...

—Fakat sana söyleyeceğim söz daha kısa!

Delikanlı, sesinin tonunu değiştirerek ve nezaket kurallarını bir yana bırakarak cevap verdi:

—Öyle ise durma, ne söyleyeceksen hemen söyle... Yalnız bir noktayı işaret etmek isterim. Benim sabrım, senin söyleyeceğin sözden de kısadır, anladın mı? Şimdi ne söyleyeceksen söyle bakalım...

—Şu arabayla giden kızla daha önce nerede konuştunuz?

—Sana ne?

—Sertleşme de, sözlerime cevap ver. Vidin hanında değil mi?

—Belki... Benimle konuştu diye mi üzülüyordun? Yoksa kıskanıyor musun?

—Canımı sıkması bakımından ikisi de bir... Burada konuşmanız bile hoşuma gitmedi.

Delikanlı, alaylı bir gülüşte sordu:

—Hepsi bu kadar mı?

—Hayır, daha bitmedi...

—Söyle de bitsin...

—Kabadayıca konuşuyorsun...

—Bunu kendime hakaret sayarım...

Delikanlı kılıcının kabzasını tutarak gülümsedi:

—Pekala... Kılıcım halis çeliktendir. Senin gibi küstahların göğüslerinde pencere açmaya pek elverişlidir. Çek kılıcını, karşıma geç... Haydi, bekliyorum...

—Düello mu edeceğiz? diye sordu. Güzel... Ben buna hazırım. Fakat aziz düşmanım, bu

işi şimdi yapamam...

—Neden?

—Çünkü az önce buradan hareket eden arabanın arkasından gitmeye mecburum...

—Yani mühlet mi istiyorsun?

—Evet...

—Olur...

—Teşekkür ederim, çok lûtufkârsın. Üç gün sonra Budin'de buluşalım...

—Nerede?

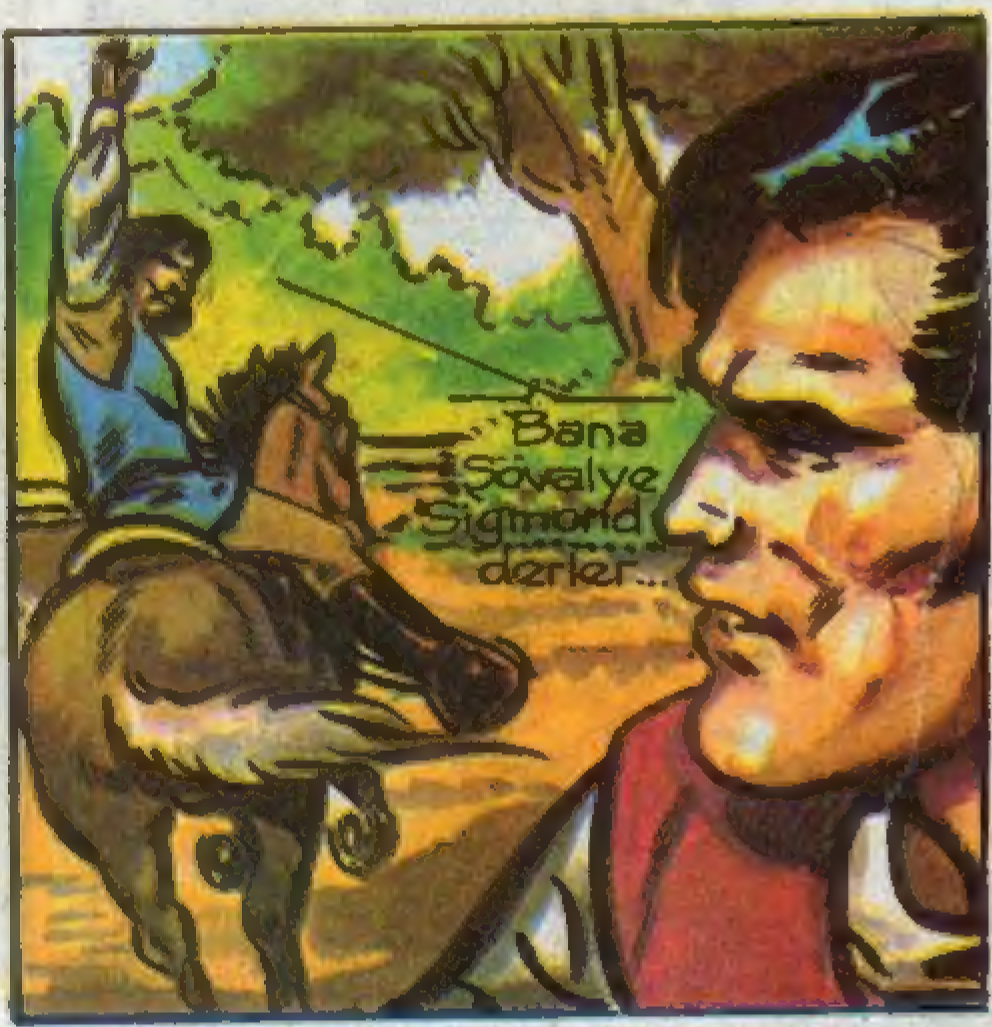

—Burbon Oteli'nin lokantasında...

—Çok güzel... Benim adım Durakoğlu... Ya senin?

—Bana Şövalye Sigmond derler...

Birbirlerini selamladılar. Sonra ikisi de atlarına bindi. Şövalye Sigmond arabanın gittiği yola doğru atını hızla sürdü.

Durakoğlu ise, ince bir patikaya saparak atını mahmuzladı. Bir yandan da kendi kendine konuşuyordu:

—Güzel tesadüf... Kaç zamandır düello etmemiştim. Gönlüm mahzundu. Neşemi kaybetmiştim. Eski neşemi bulmaya belki bu düello yardım eder...

Durdu, çevresine bakındı:

—Ne güzel bir ülke... Bu Macaristan'ı pek seviyorum doğrusu... Daha bismillah demeden bir düşman kazandım... Bu Macarlar henüz Türk kılıcı ile tanışmamışlar anlaşılan...

Bir saat kadar yol aldı. Nihayet küçük bir binanın önünde atının dizginlerini kastı. Burası bir kır lokantasıydı. İçeri girdi, yemek ısmarladı. Karnını doyurup biraz da neşelendikten sonra lokantadan çıktı.

Üç gün sonra yapacağı düelloyu, gitmekte olduğu Kral Naibi Janos Hunyadi'yi, güzel genç kızı düşüne düşüne yoluna devam ediyordu.

Bir aralık başını kaldırdı. Ortalığın epeyce karardığını, sevgili atının ana yoldan çıkarak

dar bir yola saptığını gördü.

Hemen dizginleri çekti, kendisini Budin'e ulaştıracak yola saparken, kulağına bazı sesler geldi. Dikkatle dinledi. İki kişi konuşuyordu. Bunlardan biri erkek, biri kadındı. Fakat konuşmaları anlaşılmıyordu.

Durakoğlu atını biraz daha sürdü. Beygir, efendisinin amacını anlamış gibi gayet sessiz adımlar atıyor, ayaklarının bastığı yerden ses bile çıkmıyordu.

Birdenbire sanki dizginleri çekilmiş gibi durdu. Durakoğlu, atın durmasının bir sebebi olduğunu anladı. Çevresine bir göz attı. Ve konuşan genç kızı görünce dona kaldı, gözleri kamaştı. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Heyecanla:

—O... Ta kendisi! dedi.

Evet... Karşısındaki kız bir kaç saat önce ayrıldığı gönlünü çalan güzel kızdı. Budin'e beraber gitmeyi teklif eden, ineceği otelin adresini veren güzel yaratık...

Durakoğlu:

—**Buradayım! Bir emriniz var mı?** diye haykırmamak için kendisini güç tuttu. O şimdi, genç kızla konuşmak, tatlı sesiyle sarhoş olmak, gözlerinin ışığıyla aydınlanmaktan çok, onun konuştuğu adamın kimliğini anlamak için çıldırıyordu.

Kıskançlık damarları kabarmıştı. Bu adam belki de bir düşmandı. Belki de genç kıza kötülük yapmak istiyordu.

—**Eğer kötü bir niyeti varsa, vay haline!** diyerek dişlerini gıcırdattı.

Onları gözetlemeye, sözlerini işitmeye çalışıyordu.

Genç kız gibi, karşısındaki adam da bir atın üzerindeydi. Yolun ortasında karşı karşıya durmuşlar, konuşuyorlardı.

Sesleri pek hafif çıkıyordu. Genç kızın yüzünde kin ve nefret ifadesi görülüyor, gözlerinde korku ateşleri yanıyordu.

Erkek bazen yalvarıyor, rica ediyor, bazen de tehditle parlıyordu. Fakat bütün hareketleri, bir şehvet ve ihtiras humması içinde kavrulup yandığını gösteriyordu.

Durakoğlu, bir aralık tehdit edici bir ses duydu. Erkek bağırıyordu:

—**Karolin! Sözlerimi iyi dinle! Son pişmanlık fayda vermez ve bu fırsat bir daha ele geçmez. Seni ve babanı bir felaketten kurtarmak istiyorum. İyi düşün, kendine ve babana acı. Yarın, hatta belki de bu akşam, iş işten geçmiş olacak. Bu dostluğuma ve fedakârlığıma karşı...**

Adı Karolin olan genç kız, karşısındaki adamın sözünü kesti:

—**Susun... Susun... Sizin fedakârlığınızdan iğeniyorum. Dostluğunuza gelince, gölge etmeyin, başka ihsan istemiyorum.**

—Seni seven ve uğrunda canını fedaya hazır bulunan bir adama karşı, sizden böyle bir karşılık görmek... Oh, Karolin, bilsen bu beni ne kadar harap ediyor...

—Sizin her sözünüz benim için bir hakarettir...

—Son sözün bu mu?

—Evet... Artık beni bırakıp, yolunuza gidiniz...

—Bu sözlerin hesabını sana soracağım.

Tavsiye ederim, önünde açılan çukurun dibine düşmemeye çalış... Baban üzüntüsenden ölürse kabahat bende değil, sende... O zaman bana karşı yaptığın kaba davranıştan, verdiğin cevaplardan pişman olacak, umut verici bir söz söylemediğin için vicdan azabı duyacaksın...

—Lütfen gidin... Defolun...

Adam hain hain güldü:

—Babandan sonra sen de, sefalet, ıstırap, işkence içinde can verirsen, bunun vebali de sa-

na ait...

Adam bu sözleri söylerken kudurmuş gibi genç kıza bakıyordu. Gözleri ta aklarına kadar kızarmıştı. Öfkesinden dudakları patlıcan rengini almıştı.

Kızı ele geçirmek, göğsünün üstüne alıp uzaklara götürmek, kollarının arasında sıkmak, dudaklarından koklamak, ısırmak için can atıyor, çıldırıyordu.

Adam, bu ateşli arzu ile atını genç kızın atına doğru sürdü...

Beli kılıçlı, şık giyimli bu adam, alelade bir insan değildi. Macaristan Kral Naibi Hunyadi idi... Genç kız da Kont Koreşi'nin kızı Karolin'di...

Henüz çocuk yaşta olan Kral'ın yetkileriyle Macaristan'ı yöneten ve ülkenin en kudretli insanı olan Naip Hunyadi, bu gencecik kıza gönlünü kaptırmıştı. Issız orman yolunda, belki de ona saldıracaktı ama...

Tam o sırada, Hunyadi'nin atı, yediği müthiş bir darbe ile geriledi. Aynı zamanda, batmakta olan güneşin son ışıkları altında parlayan bir kı-

lıç, Kral Naibi Hunyadi'nin başının üstünde bir daire çizdi.

—Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bir emrim seni darağacına götürebilir. Ufak bir işaretim, senin zindanlarda çürümene yeter... Bir sözümle işkence altında can verebilirsin...

Durakoğlu sürekli bir kahkaha savurdu:

—Amma atıyorsun babalık! O kadar savurma, sonra karışmam! Hem bana bak, ben öyle palavraya gelemem, anladın mı?

Hunyadi bir şeyler söyleyecek oldu. Durakoğlu bağırdı:

—Çok söylenme, defol buradan git... Yoksa karışmam. Akşamüstü başımı belaya sokma!

İşin şakaya gelir yanı yoktu.Durakoğlu o kadar kesin bir dille konuşuyordu ki, ters bir cevap, muhakkak kanlı bir sonuç doğurabilirdi.

Zeki bir adam olan Kral Naibi, tehlikeyi hemen sezdi ve canını güvenlik altına almak için bir kaç adım daha geri çekildi. Durakoğlu bunun

üzerine geri döndü. Karolin'in yanına geldi...

Birbirlerinin gözlerinin içinde bir şey arıyorlarmış gibi bir an bakıştılar. İkisinin de kalbi heyecanla çarpıyordu. İkisi de kalplerinin ve ruhlarının üstünde tatlı bir meltemin estiğini hissediyorlardı.

Durakoğlu'nun sesi bir top gibi gürledi:

—Geri çekil rezil herif!.. Yoksa Tanrı'nın büyük adına yemin ederim ki, alacağın soluk, son

nefesin olacaktır!

Hunyadi, kılıcın keskin ve sivri ucunun göğsüne dayandığını görünce rengi uçtu. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Titreyerek geri çekildi. Göğsünü kılıcın tehdidinden kurtarınca:

—Sen de kim oluyorsun? Sefil haydut! diye haykırdı.

Durakoğlu da aynı şekilde konuştu:

—Ya sen kimsin, alçak herif?

Kral Naibi gürledi:

Durakoğlu sordu:

—**Korkuyor musunuz?**

Genç kızın gözleri parladı:

—**Hayır... Siz yanımdayken korkar mıyım artık? Gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim. Bu minnet borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum.**

Durakoğlu cevap vermeye hazırlanıyordu. Fakat bir düdük sesi, söyleyeceği sözü ağzından bıraktı.

Kral Naibi Janos Hunyadi'nin cebinden çıkararak çaldığı düdüğün ince ve keskin sesi çevrede yankılar yarattı.

Bir kaç saniye sonra nal sesleri duyuldu. Ormandan çıkan on süvari, onların bulunduğu yere doğru ilerledi.

Kral Naibi Hunyadi, Durakoğlu'nu göstererek haykırdı:

—**Şu herifi tutun!**

Süvariler, atlarını Durakoğlu'nun üzerine

sürdüler. Kral Naibi de Karolin'in üzerine doğru atını mahmuzladı. Dudaklarında korkunç ve zehirli bir gülümseme vardı.

Durakoğlu, atına bir baldır teması yaptı. Cins hayvan şahlandı. Etrafını çevirmeye çalışan süvarilerin arasında bir delik açtı, ileri doğru atılarak tehlikenin içinden çıktı.

Bu sırada Durakoğlu da kılıcını çekmiş, sağa sola sallıyor, önünü kesmek isteyenleri geri

püskürtüyordu.

Kılıcın sivri ucuyla kalbi delinenler, gözleri oyulanlar, kolları, bacakları, kulakları uçanlar acı acı bağırarak yere yuvarlanıyorlardı.

Kral Naibi Hunyadi, Karolin'i yakalamak üzereydi. Bunu gören Durakoğlu hemen yere atladı, kemerinden bir bıçak çıkararak, Hunyadi'nin bindiği atın göğsüne sapladı. Zavallı hayvan acı acı kişneyerek yıkılıverdi.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Durakoğlu, elinde kılıç, Karolin'in atı önünde dimdik duruyordu. Hunyadi'nin adamları:

—İleri!... Bu küstaha nefes aldırmayalım! diye bağırarak Durakoğlu'nun üzerine atıldılar.

Delikanlı, ilk hamlede, önünü kesmek isteyen adamı bir kılıç darbesiyle yere yuvarladı. Sonra Karolin'e döndü:

—Durmayınız, çabuk kaçınız! Ben bu herifleri oyalarım!

Genç kız cevap verdi:

—Hayır! Şuradan şuraya gitmem!

Hunyadi'nin adamları öfkelerinden kudurmuş gibiydiler. Gözlerinde kin ve nefret ışıltıları yana yana bağırıyorlardı:

—Yakalar yakalamaz asalım!

—Öldürün!

—Gebertin şu uğursuzu!

—Diri diri derisini soyalım!

—Elimize geçirirsek yapacağımızı biliriz!

Her ağız tehdit ve küfürler savuruyordu.

Durakoğlu, bir kılıç saldırısını savuşturarak Karolin'e döndü:

—İnat etmeyiniz! Bu hayatıma mal olacak! Beni öldüreceksiniz!

Attan yuvarlanan Hunyadi bağırıyordu:

—Hâlâ bir serserinin hakkından gelemediniz mi? Öyle aptal aptal ne bakıyorsunuz? Haydi ileri!... Fakat onu sağ olarak yakalayın! Ölüsünü istemiyorum.

Durakoğlu da Karolin'e şu sözleri söylüyordu:

—Beni yalnız bırakırsanız hepsini haklarım! Hiç birine nefes aldırmam alimallah..

Bu sözleri söylerken kılıcını sağa sola sallıyordu. Şimşek gibi vuruşlarının sonunda iki kişi daha yaralandı.

Karolin ile Durakoğlu, hücumlara, küfürlere aldırmıyorlar sakin ve korkusuz bir şekilde duruyorlardı.

Durakoğlu genç kıza siper olmuş, vücuduyla, kılıcıyla onu koruyordu. Bu hal Hunyadi'yi çıldırtmaktaydı.

Adam, neredeyse öfkesinden çatlayacaktı.

Kral Naibi Hunyadi'nin askerleri yeni bir hücum daha yaptılar. Durakoğlu bu saldırıyı da savuşturdu ama üstü başı parça parça oldu, yüzü gözü kan içinde kaldı. Karolin ölü gibi sararmıştı.

Durakoğlu, biraz önce söylediği sözü tekrarladı:

—Eğer bir dakika daha burada kalacak olursanız öleceğim! Artık siz kaçınız. Ben bu herifleri tepelerim!

Tehlikeyi Karolin de sezmişti. Delikanlı, kendisini korumak için hayatını tehlikeye atıyor, canıyla, kanıyla siper oluyordu. Bu cesur gencin düşmanlarının eline düşmemesi için gitmeyi uygun buldu. Sevgi dolu bir sesle:

—Allahaısmarladık! dedi. **Belki sizi bir daha göremem. Fakat bütün ömrümce hayaliniz da-**

ima kalbimde yaşayacaktır.

Karolin bu sözleri söylerken elini kalbinin üstüne koymuştu. Durakoğlu ruhunun titrediğini, kalbinde tatlı bir rüzgarın estiğini hissetti.

Karolin atını mahmuzladı. Hayvan kişnedi, tepindi, bir rüzgar gibi uçtu gitti.

Bunu gören Kral Naibi Hunyadi adamlarına haykırdı:

—Kızı tutun!... Kız kaçmasın!

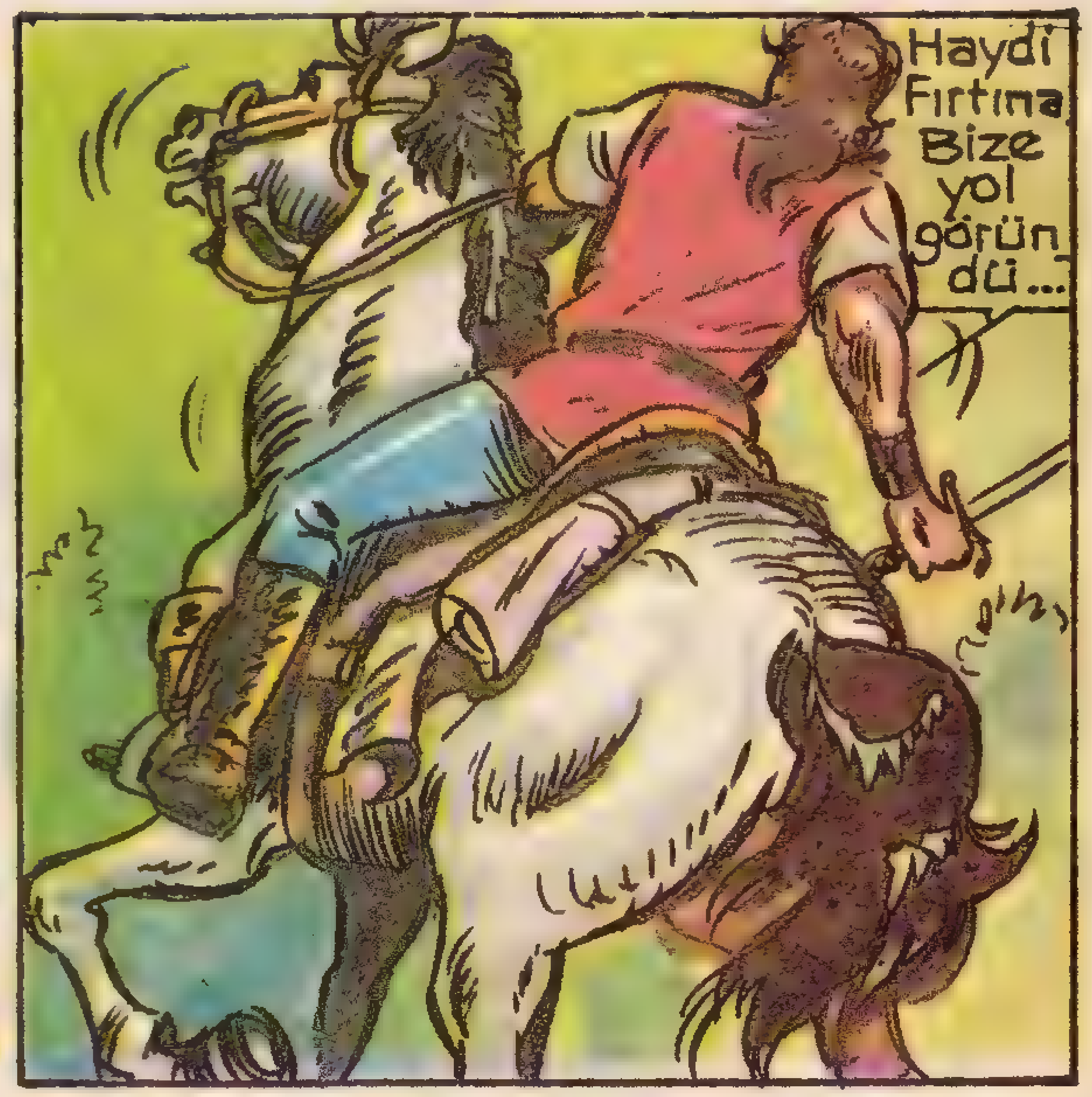

Sonra ona her zaman casusluk yapan yakın adamı Carlo'ya seslendi:

—Onu yakalarsan sana beş yüz altın var!

Durakoğlu, genç kızın iyice uzaklaştığını gördükten sonra atına yaklaştı, bir sıçrayışta üzerine atladı:

—Haydi fırtına...Bize de yol göründü..

Cins hayvan yayından fırlayan bir ok gibi bulunduğu yerden fırladı ve ana yola çıktı.

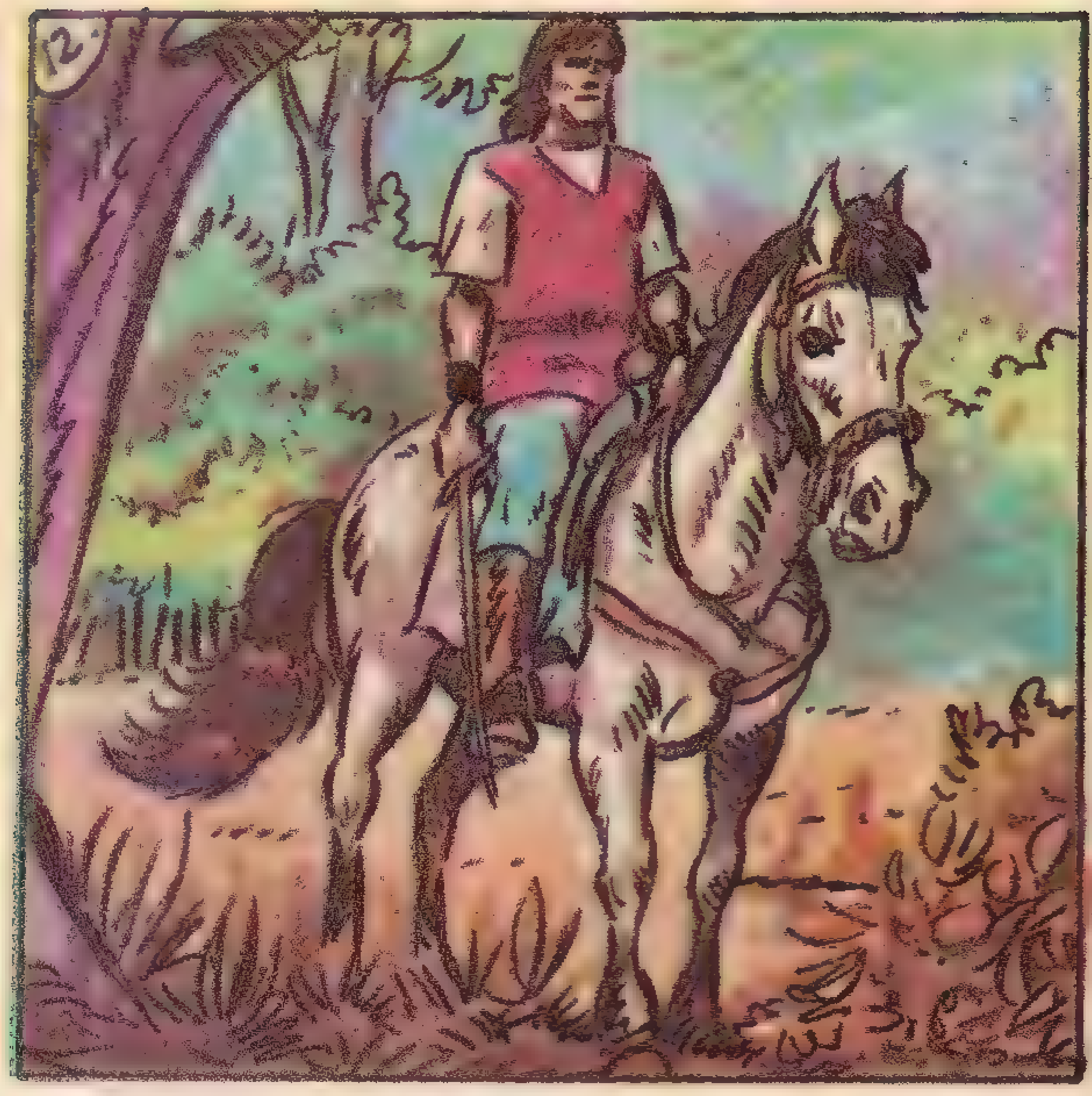

Carlo ile arkadaşları, Durakoğlu gibi kuvvetli, cesur ve pervasız bir düşmandan kurtulduklarına sevinmişlerdi. Onu bırakarak genç kızın arkasına düştüler.

Durakoğlu uzaklara gitmemişti. Kral Naibi Hunyadi'nin emrini duyduğu için, kendisine saldıran adamların şimdi Karolin'e hücum edeceklerini, onu ele geçirmeye çalışacaklarını anlamıştı.

Durakoğlu'nun, tehlike içindeki bir genç kızı yalnız bırakması mümkün değildi. Bunun için yolun ortasında durdu, beklemeye başladı.

Hunyadi'nin adamları dolu dizgin geliyorlardı.

Aralarında birkaç adım mesafe kalınca Durakoğlu atını sürüp gürledi:

—Yol kapalı!... Geçemezsiniz!

Bu sözü söylerken, elinde ucu kırık bir kılıçtan başka bir şey yoktu.

Kolundan ve omuzundan kan akıyordu. Boy-

nunda derin bir kılıç yarası vardı. Üstü başı paramparça olmuştu. Saçları dikilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Gelenler onun sözlerine önem vermediler:

—Çekil... Yol ver sersem... Önümüzü kesmeye kalkarsan sonun fena olur. Gebertiriz seni... diye bağırdılar.

Durakoğlu tekrarladı:

—Yol kapalı!... Geçemezsiniz!...

Süvariler atlarını mahmuzlayıp Durakoğlu'nun üstüne sürdüler.

O zaman kanlı bir boğuşma başladı. Şimdi kılıçlar çarpışıyor, küfür ve tehdit sesleri birbirine karışıyordu. Arada bir acı ses duyuluyor, çığlıklar çevrede yankılanıyordu:

—Aaaaah! Yandım!...

—Vurdu beni alçak!

....Ve sonra bir adam attan yere yuvarlanıyordu.

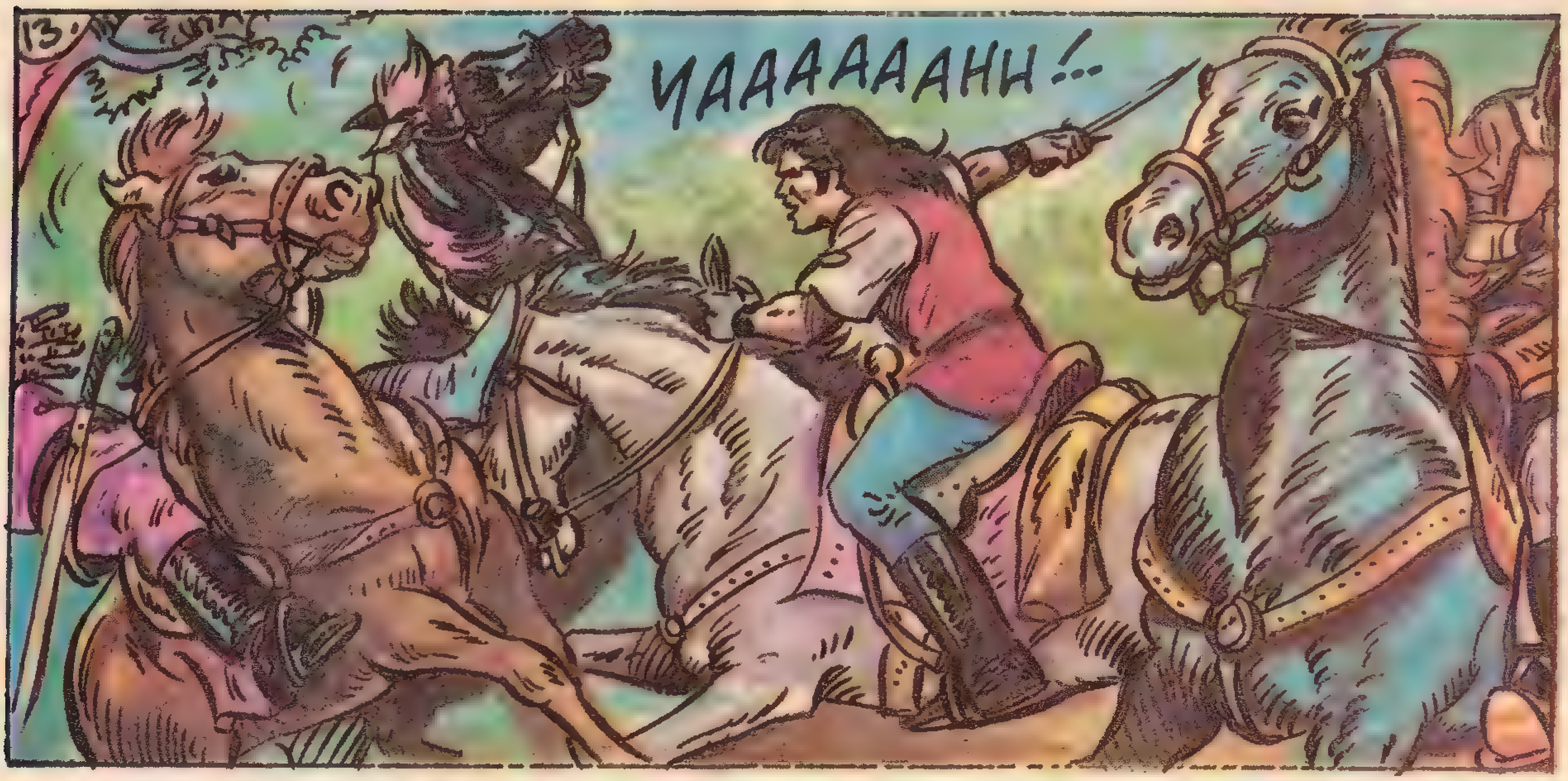

Durakoğlu'nun atı da, tıpkı bir insan gibi boğuşuyordu. O koca vücuduyla yolun ortasında durmuş, bir sağa, bir sola dönüyor, çifteler savuruyor, şahlanıyor, ileri atılıyor, iki ayağı üzerine kalkarak kâh öne, kâh arkaya hücum ediyor, ağzından köpükler saçarak, soluyarak, kılıçlı adamlara meydan okuyor, sanki bu haliyle:

—**Buradan geçilemez!** demek istiyordu.

...Ve hücum edenlerden hiç biri bir adım ileri geçemiyordu.

Arada atlar da yere yıkılıyor, o zaman akıllı hayvan onların kafasına bir tekme indiriyor, bir başka atın bacağına bir çifte atarak yere deviriyordu.

Güneş batarken, Hunyadi'nin adamlarından birçoğu atsız kalmış, birkaçı korkudan geri çekilmiş, birçoğu da yaralanmış bir halde yerlere serilmiş acı acı bağırıyorlardı.

Şimdi bu kanlı sahnenin iki galibi vardı: durakoğlu ve atı Fırtına...

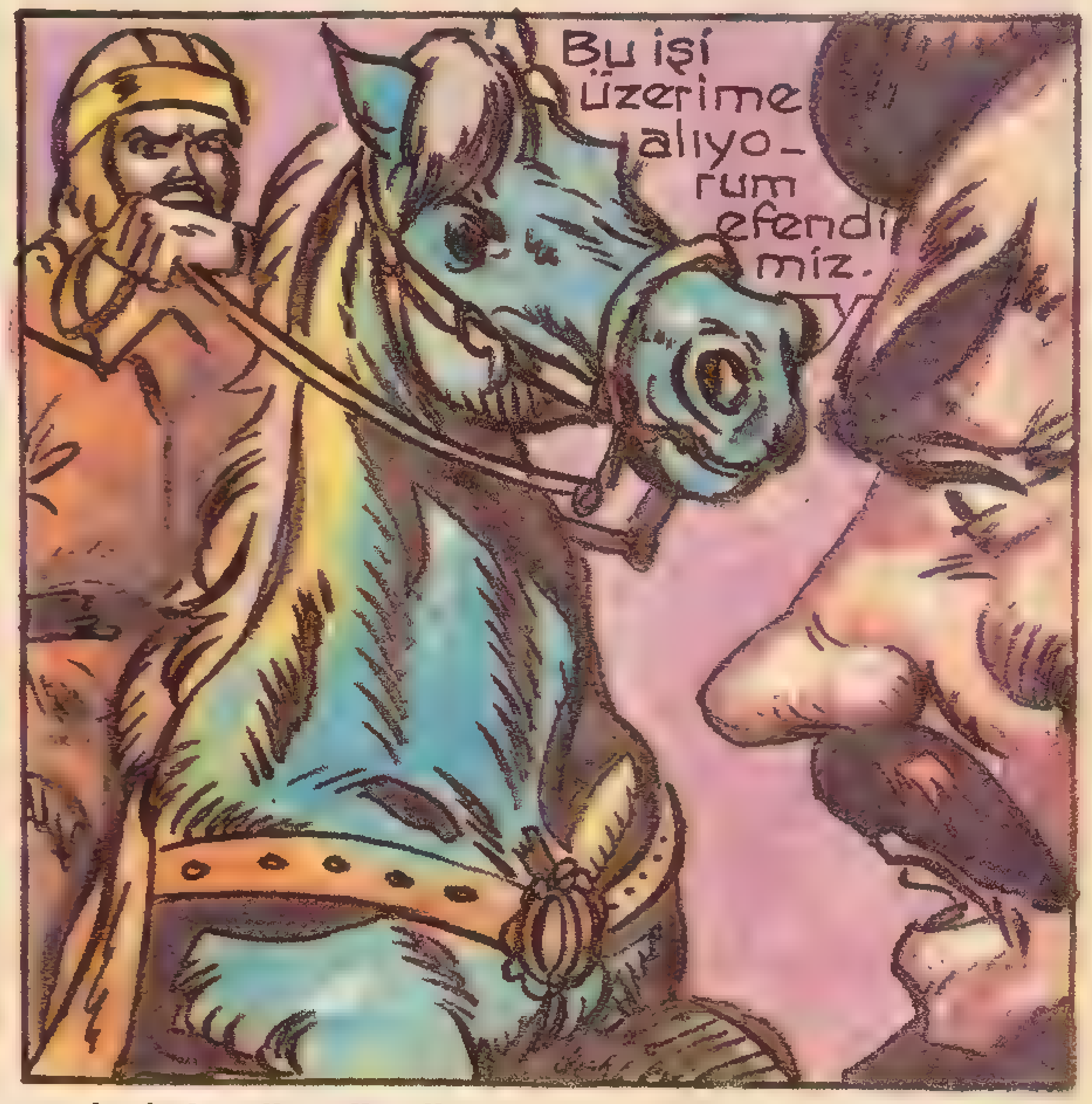

Karolin artık meydanlarda yoktu. Bunu farkeden Kral Naibi Hunyadi, başını ellerinin arasına almış kara kara düşünüyordu. Hırsından dudakları mosmor olmuştu.

Bu arada Durakoğlu atını mahmuzluyor, sakin bir şekilde oradan uzaklaşıyordu.

Hunyadi onu gördü. Gözleri ateşler içinde, yumruklarını ona doğru uzatarak haykırdı:

—**Seni yakalamak, ciğerlerini söküp ateşte yakmak, etlerini ufak ufak doğrayıp köpeklere atmak için ömrümün on yılını seve seve feda ederim!**

Yanında bir gölge belirdi. Bu Carlo idi. Efendisinin sözlerine cevap verdi:

—**Bu işi üzerime alıyorum efendimiz,** dedi. **Bu herifi yakalayacağım. Genç kıza gelince ona henüz elimizden kaçırmadık... Ben gideceği yeri biliyorum..**

Durakoğlu'nun Budin yollarında at sürdüğü o günlerde Macaristan hareketli anlar yaşıyordu..

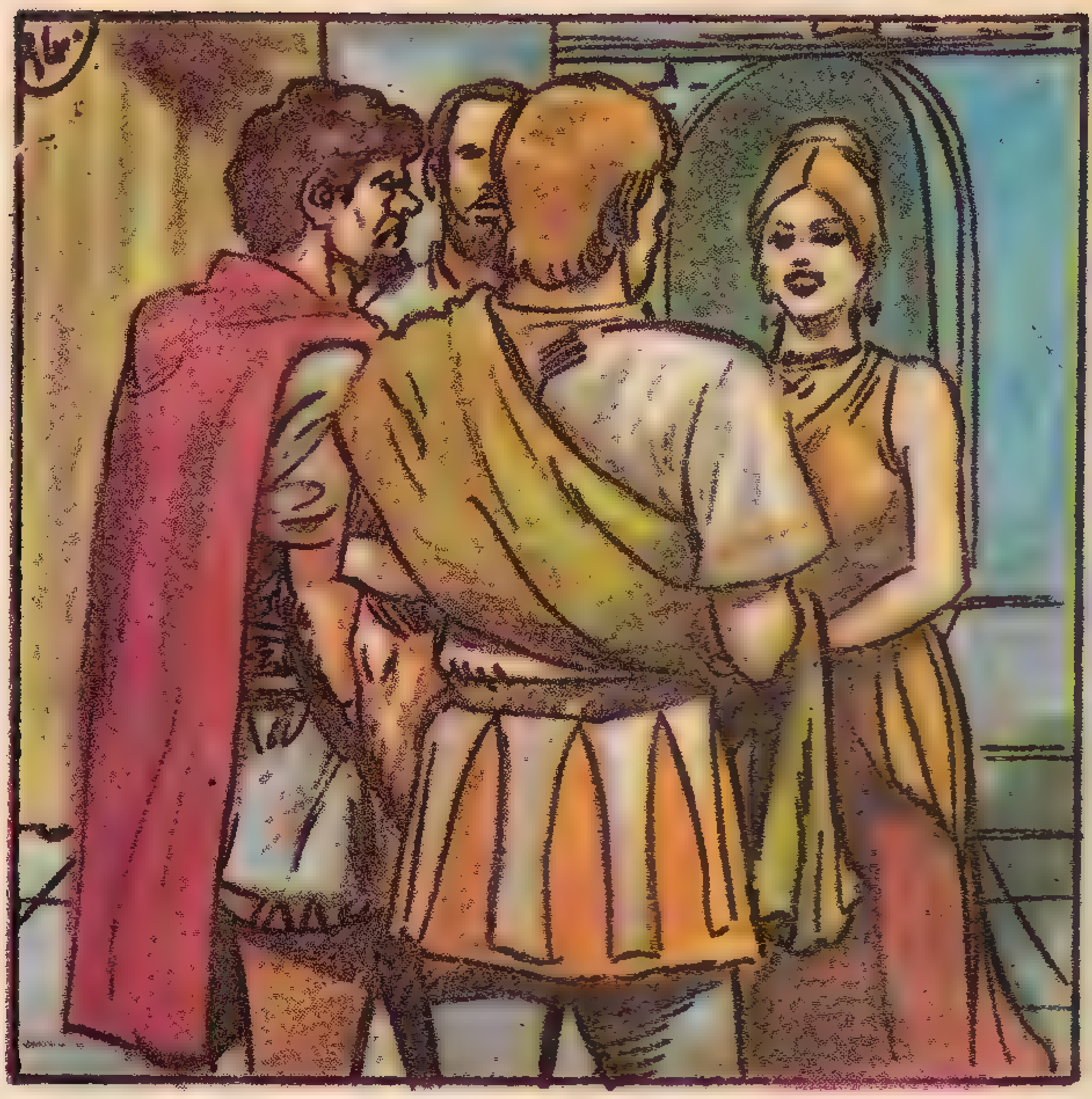

Budin ufuklarını sinsi bir heyecan sarmış, bazı asilzadeler 15 yaşındaki çocuk kralı devirmek için bir takım komplolar hazırlamaya başlamışlardı.

Kont Petöfi kral aleyhine ihtilal hazırlamaya uğraşıyor, Prens Geza aynı iş için gizli ittifaklar yapıyordu.

Karolin'in babası olan Dük Szekler de kendi müttefikleri için kendi hesabına çalışmaktaydı. İşte bu sırada, Budin Sarayı'nda, henüz on beş yaşında, solgun yüzlü, mahzun bir çocuk olan Kral Beşinci Lazılso kendi kendine:

—Acaba Petöfi mi, Geza mı, Szekler mi kazanacak? Acaba bunlardan hangisi beni devirecek ve kesilecek başıma hangisi hakaret tekmesi atacak? diye kara kara düşünüyordu.

Macaristan'da o günlerde, Kral'dan dilenciye kadar, herkesin ortak bir duyguyla küfrettiği, lanet yağdırdığı bir şahıs vardı.

Bu adam, bütün Macaristan'a dehşet salan,

sefil, fakat sonsuz bir hakimiyet ve kudrete sahip olan Kral Naibi Hunyadi idi.

Kralın yaşı küçük olduğu için, yasalar gereği onun bütün yetkilerini Kral Naibi olarak Hunyadi üzerinde toplamıştı. Kral gibi hareket eden zalim Hunyadi'yi kimse sevmiyordu. Bütün Macaristan'da ona küfretmeyen yalnız bir kişi vardı: Ana kraliçe Vilmoş.. Çünkü ana kraliçe Vilmoş, Kral Naibi Hunyadi'nin sevgilisiydi..

O güzel bahar sabahında Kral Naibi Hunyadi, sarayın geniş salonunda, en yakın adamı Carlo ile konuşuyordu. Carlo, onun karşısında derin bir saygıyla adeta iki büklüm durmaktaydı.

—Evet Carlo... Kin ve nefret bütün ruhumu sarmış durumda. Dük Szekler'den nefret ediyorum. Bu herif ciddi ve müthiş bir düşmandır. Şurası muhakkak ki ya ben onun vücudunu dünyadan kaldıracağım, ya o benimkini... Ah Carlo... Dük Szekler'i elime geçirip de tırnaklarımla ciğerlerini şöyle bir sökebilsem, hayatımın on yılını feda ederdim fakat..

Carlo saygılı bir sesle mırıldandı:

—Devam ediniz efendimiz... Fakat...

Kral Naibi Hunyadi devam etti:

—Fakat... Bu kin, taze bir aşkla içimin coşup taştığı şu günlerde eriyip kayboluyor.. Ah!... O kız... Ona kavuşmak, onu gösüme bastırıp sıkmak istiyorum. Bu kız benim olacak, anlıyor musun Carlo? Karolin'in hayali bir an bile gözümden ayrılmıyor...

—Evet... Siz aşık olmuşsunuz efendimiz...

—Eğer bu kızı elime geçiremezsem, emin ol ki yaşayamayacağım Carlo... Ona duyduğum aşk, damarlarımı yakıp, kalbimi parçalıyor, beynime vuruyor!

—Efendimiz, biraz sabırlı olunuz, onu bulacağız!

—Ah... Buna bir emin olabilsem... Carlo, onu bulabilirsen, servet, rütbe, şan, şöhret ne istersen hepsini vereceğim.. O kız muhakkak büyük ve soylu bir aileden olmalı fakat hangi aileden?

Kimin kızı? Bunu bir türlü öğrenemedik!

—Kimin kızı, neyin nesi olduğunu yakında öğreneceğiz. Yalnız biraz sabırlı olmalısınız...

Hunyadi derin bir ihtirasla mırıldandı:

—Onu yalnız şöyle bir gördüm ve adının Karolin olduğunu öğenebildim. Bu adı, her gece yüzlerce defa tekrarlayıp duruyorum. Onun kim olduğunu, nerede oturduğunu öğren, kâfi...

—Emredersiniz...

—Her neye mal olursa olsun, sarfedilecek parayı hiç düşünme... Yalnız onu bana bul. Bul-

duktansonra müjdele... Bulmadan da gözüme görünme!

—Başüstüne asaletmeap... Şimdi emirlerinizi özetleyeyim Dük Szekler'in Budin'e döndüğü hakkında dolaşan rivayetlerin doğru olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım. Doğru ise bir plan hazırlayacağım. Karolin'in bulunduğu yeri ve kimin nesi olduğunu öğreneceğim... Hepsi bu kadar değil mi efendimiz?

—Evet Carlo.. Onu bulursan seni kont yaparım..

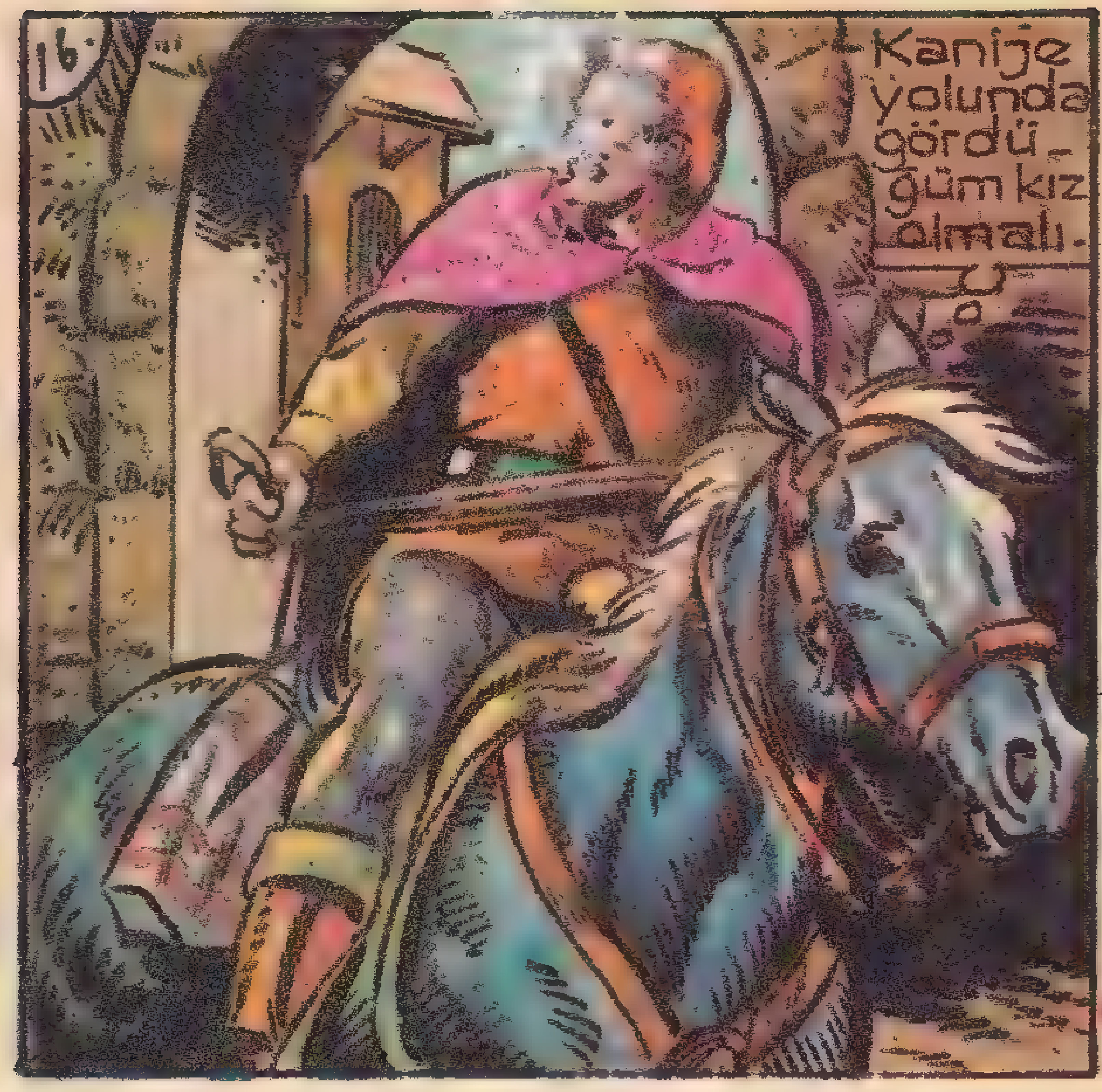

Carlo yerlere kadar eğildi:

—Karolin'i bulmaya yemin ederim efendimiz...

Kral Naibi Hunyadi sarardı. Elini kalbine götürdü. Bu aşk titremesiydi. Carlo odadan çıktı. Aşağıda avluda duran atına binerken:

—Dün Kanije yolunda gördüğüm kız, efendimizin aşık olduğu dilber olmalı... Çünkü onun da adı Karolin.. Ama emin olmadan bunu ona söylememem gerek! diye mırıldanarak hayvanı mahmuzladı...

Kanije yolundaki güzel kasaba bahçeli evlerle doluydu.

Büyük bir evin bahçesinde güzel bir kız göründü. Yanındaki erkeğin koluna dayanarak, kapının önünde duran ata doğru ilerliyordu.

Erkeğin durumundan, yürüyüşünden ve sert bakışlarından cesur bir adam olduğu anlaşılıyordu. Buna rağmen yüzünde bir solgunluk seziliyordu.

Hayatının birçok yıllarını hapiste geçirmiş gibi bir hali vardı. Şakaklarında beyaz saçlar göze

çarpıyor, derin bir ruh ıstırabı içinde kıvrandığı seziliyordu.

Genç kız çok güzeldi. Bahar gibi taze bir yüzü vardı. Vücudunun oluşumu, gözlerde ve gönüllerde ihtiraslar tutuşturacak kadar olgun ve güzeldi.

Büyüleyici gözlerinde soylu ve şiir dolu bir ışık yanıyor, uzun kirpikleri bu ateşli gözleri tatlı gölgeler içinde bırakıyordu. Bu kız Karolin'di. Parmaklığın yanında durdu, adamın boynuna sarılarak:

—Allahaısmarladık babacığım! dedi.

Karolin'in babası olan bu adam Dük Szekler idi. Gözleri dolu dolu olarak kızını kollarının arasında sıkıp:

—Yolun açık olsun yavrum, dedi. **Selametle, sıhhatle git. Sen olmasaydın benim halim ne olurdu? Ne yapardım ben? Eğer bir gün, Tanrım yardım eder de, elimden zorla alınan krallık tahtına oturursam, bu mutluluğa senin sayende kavuşmuş olacağım..**

Karolin babasına gülümseyerek baktı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—Aman babacığım, ne önemi var bunun? Ben sana sadece ufak tefek yardımlarda bulunuyorum...

—Öyle deme benim güzel, kahraman kızım... Cesur postacım... Ömrün, her gün at üstünde, sayısız tehlikeler arasında geçiyor. Daha dün Peşte'den birçok önemli evrak getirdin. Sana dinlenmek, rahat etmek nasip olmayacak mı sevgili Karolin? Bak bugün yine gidiyorsun...

—Ne çıkar bundan baba? Bugün uzun bir seyehate çıkmıyorum ki!.. Budin'e gideceğim ve hemen döneceğim... Tehlike bunun neresinde? Yollar tehlikeli de olsa ne çıkar bundan?

Genç kız sustu, bir dakika sonra alaylı bir kahkaha savurarak dedi ki:

—Dük Szekley'in kızı öyle olur olmaz şeylerden korkar mı?

Karolin'in babası:

—Evet, korkmaz!.. Korkmamalı! dedi ve heyecanlı bir sesle konuşmaya devam etti:

—Bu akşam, Kanije Kalesi'nin yakınındaki köyde bir toplantı var. Orada önemli kararlar verilecek. Bu toplantıda Macar asilzadelerinin aday gösterdiği üç kişiden biri saltanata seçilecek. Kral devrilince yerine geçmeye aday bu üç kişiden biri benim...

Dük Szekley ihtirasla devam etti:

—Diğer iki aday Kont Petöfi ile Prens Geza... Kral olmak... Bu ne büyük bir şereftir biliyor musun yavrum? Beni seçmezler de o hilekâr, terbiyesiz Prens Geza'yı ya da aptallığın timsali olan Kont Petöfi'yi seçerlerse utancımdan ölürüm...

Karolin'in gözleri sulandı. Neredeyse ağlayacaktı. Babasının saltanat hırsı onu korkutmuştu. Üzgün bir sesle:

—Seni pek ihtiraslı görüyorum baba dedi. Bu işin sonunda insanı tehlikeye götürecek şeyler de çıkabilir. Bundan vazgeçsen iyi olur gibi geliyor bana. Çünkü...

—Evet, çünkü...

—Çünkü korkuyorum.

—Neden korkuyorsun?

—Kendim için değil, senin hesabına korkuyorum. Başına bir felâket gelmesinden, bu işin sonundan korkuyorum. Bundan vazgeçemez misin?

Dün Szekley haykırdı:

—Asla!

—Öyle ise biraz tedbirli davranmak lâzım...

—Bu da nereden çıktı? Ben tedbirli davranmıyor muyum?

—Budin'de seni görmüşler... Sarayın çevresinde geziyormuşsun. Orası sana az daha mezar olacaktı...

Dük Szekley'in dudakları acı bir gülümsemeyle büküldü:

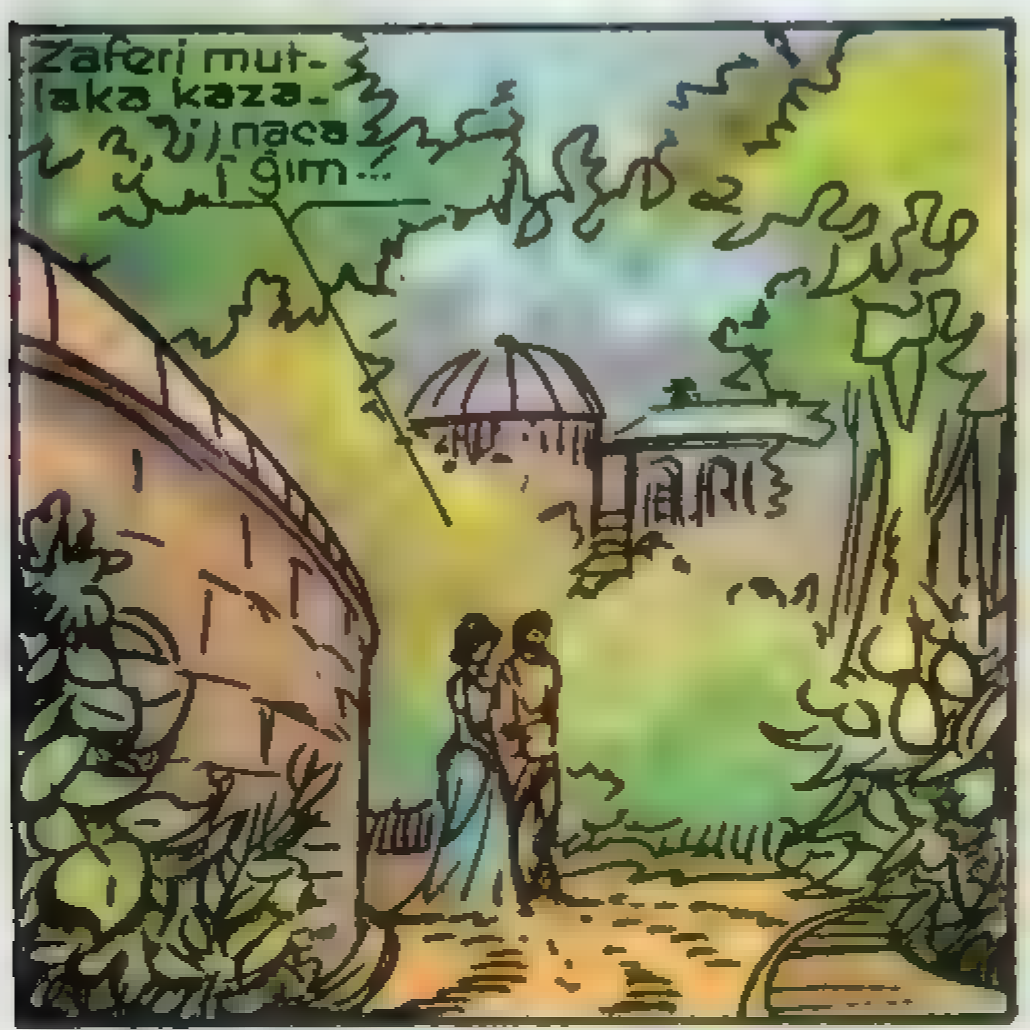

—Evet, hakkın var kızım... Eğer bir daha yakalanıp hapse atılırsam kendimi öldürürüm...

—Kendini öldürmek mi? Bu ne fena şey baba? Böyle bir duruma düşmektense tedbirli davranmak daha iyi değil mi?

—Hakkın var kızım. Doğru söylüyorsun. Artık bütün tedbirler alındı. Zaferi mutlaka ben kazanacağım ve o zaman...

—O zaman ne olacak baba?

—Kral olacağım... Herkese adil davranacağım ama bir kişi var ki... Kalbim ona karşı kin ve nefretle kaynıyor. Onu sen de bilirsin...

Genç kızın gözlerinden alev fışkırdı sanki:

—Hakkın var baba... Annemin felaketini hazırlayan Kral Naibi Hunyadi'den nefret ediyorum. Annemin intikamını ondan alacağım. O, alçaklığının, namertliğinin, namussuzluğunun cezasını görecektir...

Baba ile kız konuşurlarken, ileride, ağaçların arasından bir gölge belirdi. Bazen durarak, bazen bir yılan gibi sürünerek onlara yaklaşmaya çalıştı.

Biraz daha yaklaşıp Karolin'i görünce sevinçle:

—**Ta kendisi!** dedi. **Artık bu sefer elimden kurtulamaz.**

Kendi kendine konuşan bu adam, Naip Hunyadi'nin casusu Carlo idi...

Dük Szekley tekrar konuştu:

—Üzülme... Gönlün rahat olsun Karolin... İntikam günleri uzakta değil... Hemen yarın işe başlarız. Fakat işe başlamak için beklediğim adamın gelmesi lâzım...

Genç kız hayretle sordu:

—Kim bu baba?

—Asil ve cesur bir genç... Aynı zamanda yakışıklı bir delikanlı... Babası, oğlunun yola çıktığını bildirdi.

—Hangi yolda gelecek?

—Kanije yolunu takip edecek... Tıpkı senin gibi...

Karolin'in yanakları kızardı. Gözleri mehtap gibi berraklaştı. Kalbi hafif hafif atıyordu.

Dük Szekley, kızındaki değişikliği farketti. Kalbi umutla dolmuştu. Titrek bir sesle sordu:

—Yoksa ona rastladın mı? Yolda böyle birini gördün mü? Söyle, durma, söyle Karolin!

—Evet ... Böyle bir gence rastladım baba...

—Nerede?

—Kanije'de...

—Giydiği elbisenin rengi nasıldı? Siyah mı, gri mi?

—Karışıktı baba...

—Bol saçlı, çok yakışıklı bir genç...

—Evet...

Dük, derin bir nefes alarak sevinçle haykırdı:

—Oh, çok şükür kurtulmuş!

Karolin hayretle sordu:

—Bu genç adam kim baba?

—Sana koca olarak seçtiğim delikanlı...

Genç kız utanarak önüne baktı. O şimdiye kadar babasıyla böyle bir konu üzerinde konuşmamıştı. Dük sordu:

—Nasıl beğendin mi?

—Dikkat etmedim... Ne diyebilirim? Adı ne?

—Şövalye Sigmond... Onunla evlenirsen ben büyük güçlüklerden kurtulacağım. Daha sonra da amacıma ulaşacağım. Nasıl, razı oluyor musun?

Karolin tekrar önüne baktı. Yüzünü kaplayan utanç dalgası bir kat daha arttı. Başını kaldırıp babasının yüzüne bakmaktan sonsuz bir mahcubiyet duyuyordu.

Dük Szekley, sözünü tekrarladı:

—Söyle... Sigmond ile evlenecek misin?

Genç kız, başını kaldırmadan düşündü. Eğer Sigmond, yolda rastladığı delikanlı ise, hiç de fena değildi. Tam hayalinde yaşattığı koca tipiydi.

Gençti, güzeldi, güçlü ve cesurdu...

Yavaş yavaş başını kaldırdı, titrek bir sesle:

—Eğer Şövalye Sigmond, yolda gördüğüm delikanlıysa, onun karısı olmaya razıyım baba... dedi.

Bu sözler, Dükü sevinç içinde bıraktı, kalbi ferahladı. Kızını kolları arasında sıkıyor, öpüyor, saçlarını okşuyordu.

Karolin atının üstüne atlarken:

—Şimdilik hoşça kal baba, dedi.

Kralı düşürmek, bir hükümet darbesi yapmak için bir takım anlaşmalar ve isyanlar hazırlayan Dük Szekley sevinç içinde evine dönerken, Karolin bir yandan atını mahmuzluyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu:

—Şövalye Sigmond... Kanije yolunda rastladığım delikanlı... Tek başına on haydutu haklayan silahşör... Bakışları ne kadar ateşliydi. Bu gözler kalbimi ısıtmıştı. Onun karısı olmak ne güzel şey yarabbim! Acaba Şövalye Sigmond mu?

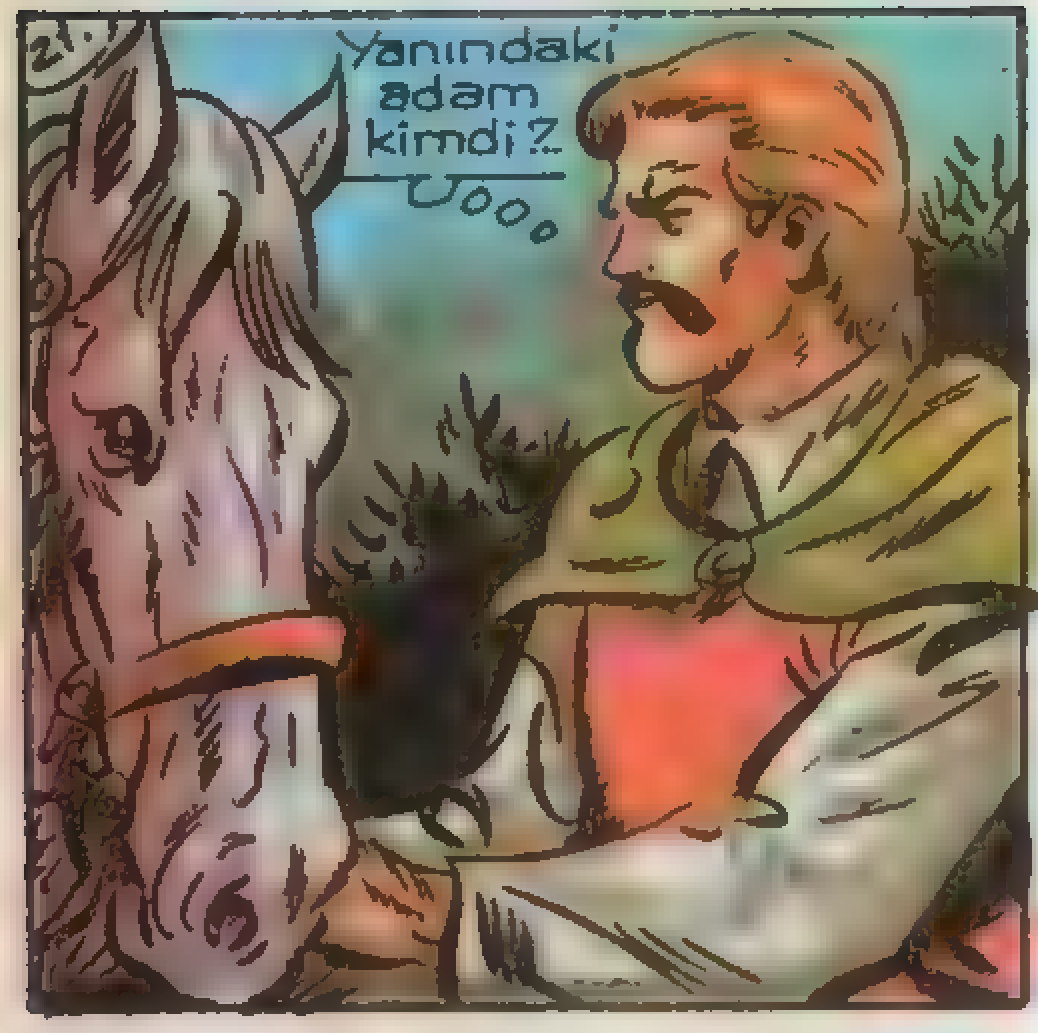

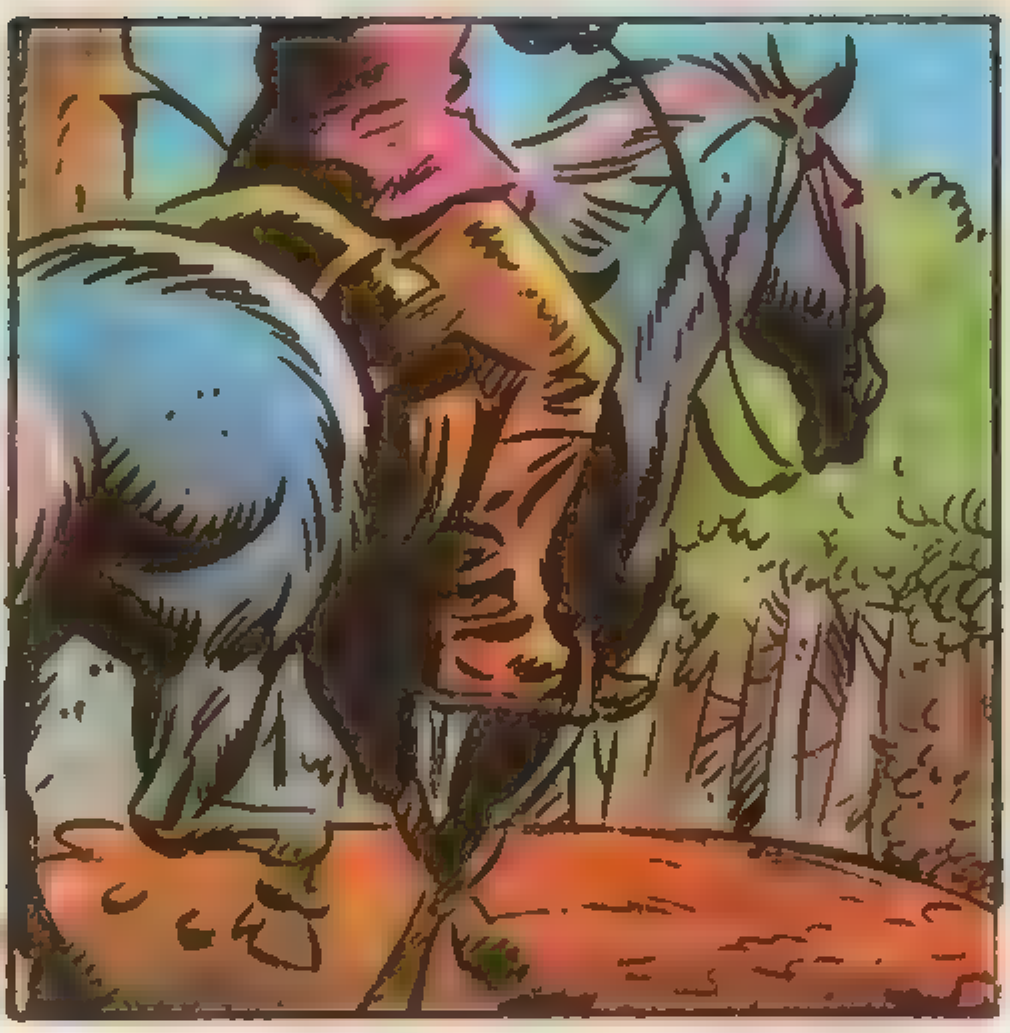

Carlo, gizlendiği yerden çıktı. İleride, ormanın içinde bir ağaca bağladığı ata doğru giderken kendi kendine konuşuyordu:

—Kızın Karolin olduğu muhakkak... Hunyadi'ye aradığı kızı bulduğumu söylersem, sevinçten etekleri tutuşacak. Fakat yanındaki adam kim? Aksi şeytan.. Konuştuklarını da işitemedim. Kızı bulduğumu söylerim ama, onun bir erkekle konuştuğunu efendime söylemesem daha doğru olur. Olur a, o da genç kızı sevenlerden biridir belki de... Hunyadi'yi kıskançlıktan çıldırtmamak gerek... Kıskanınca tehlikeli oluyor!

Carlo atına atladıktan sonra doğru şehre gitti, Kral Naibi Hunyadi'nin kaldığı saraya girdi, birçok koridorlar geçtikten sonra efendisinin çalışma odasına ulaştı.

Hunyadi telâş ve heyecanla sordu:

—Getirdiğin haber iyi mi, kötü mü? Olumlu mu, olumsuz mu? Geveleme, çabuk söyle!

—Hayırlı haberlerle geldim efendimiz...

—Karolin'i gördün mü?

—Evet...

—Nerede gördün? Ne zaman gördün? Kaldığı yer neresi? Adresini tespit ettin mi? Yanında kimse var mıydı?

Carlo bu soru yağmuru karşısında kafasını toparlayıp efendisine bir türlü cevap veremiyordu. Nihayet ezile büzüle:

—Efendimiz, izin verin anlatayım, dedi.

Sonra bütün bildiklerini, Karolin'e nerede rastladığını, kaldığı evin adresini söyledi. Fakat yalnız bir şeyi gizledi: Yanında bir erkek bulunduğunu...

Hunyadi sordu:

—Peki, şimdi ne yapacağız? O kızı ne zaman kollarımın arasına alıp sıkabileceğim? Bir karanfil goncasını andıran dudaklarını ne zaman koklayıp öpeceğim? Ah! bu mutlu dakika...

Carlo, ne cevap vereceğini bilemiyor hayretle efendisinin yüzüne bakıyordu. Hunyadi haykırdı:

—Cevap versene! Ne duruyorsun?

Carlo cevap vermeye hazırlanırken salonun biraz ilerisinde, duvara asılı duran halı titredi, sallandı, sonra içeri bir kadın girdi: Margarit...

Margarit, Kral Naibi Hunyadi'nin karısıydı. O, zaman zaman böyle yapar, kocasının çalışma odasına halının arkasında bulunan gizli bir kapıdan gelirdi.

Biraz önce odasında otururken canı sıkılmış, içinde kocasını görmek için bir arzu duymuştu. Gizli kapının önüne geldiği zaman içeriden konuşmalar duydu. Bir şüphe kurdu kalbini kemirmeye başladı. Kulağını anahtar deliğine koydu, dinlemeye başladı.

Kocasının aşkını ifade eden bütün sözlerini duydu. Carlo'nun cevaplarını işitti. O zaman içi sızladı, gözleri dumanlandı. Kadınlık gururu

şahlandı, kıskançlık tüm benliğini kapladı.

Kendi kendine:

—Anlaşıldı, dedi. **Hunyadi kızı seviyor. Geçici bir heves değil bu... Onun için de, benim için de felâket... Mutluluğum yıkılacak. İşte buna dayanamam. Bir çare bulmak, işi kökünden kesip atmak gerek...**

Bu kararla gizli kapıdan içeri girdi. Yüzünde hiçbir belirti yoktu. İçeride konuşulan sözleri duymamış gibiydi.

Margarit içeri girince Carlo birdenbire kayboldu.

Sanki yer yarılmış da içine girmişti. Nereye gitmişti? Nasıl savuşmuştu? Bunu ne Hunyadi, ne de Margarit gördü...

Margarit kocasına şefkatle bakarak:

—Kraliçe Vilmoş'un yanına gitmeden önce seni görmek istedim. Mareşal Perene de yanımdaydı. Önemli haberler verdi.

Hunyadi kaşlarını çattı, boğuk bir sesle sordu:

—Soluk yüzlü mareşal ne istiyor? Burnunu yine bir şeylere sokmak arzusunda mı?

—Kızma, darılma kocacığım... Mareşal Perene bizim dostumuzdur. Hem de sadık ve vefakâr bir dost. Bize hizmette bulunmak arzusunda...

—Bize hizmet mi edecek?

—Evet Hunyadi...

—Hiç sanmıyorum... Fakat anlat, sana neler söyledi? Halkın sabrının tükenmek üzere olduğunu, milletin ayaklanacağını filan mı söyledi? Bu dedikodular seni korkutuyor mu?

—Hayır, korkmuyorum... Fakat şunu bil ki, fesat kazanları kaynıyor. Gülme, inan bana... Kralı kaçıracaklar, tahtından indirecekler...

Hunyadi gülerek:

—Belki de öldürecekler, değil mi? dedi.

—Evet.. Hatta belki değil, yüzde doksan... Aynı şey bizim de başımıza gelecek. Bu isyan ocağını körükleyenler yaman adamlar. Reisleri de çok güçlü biri...

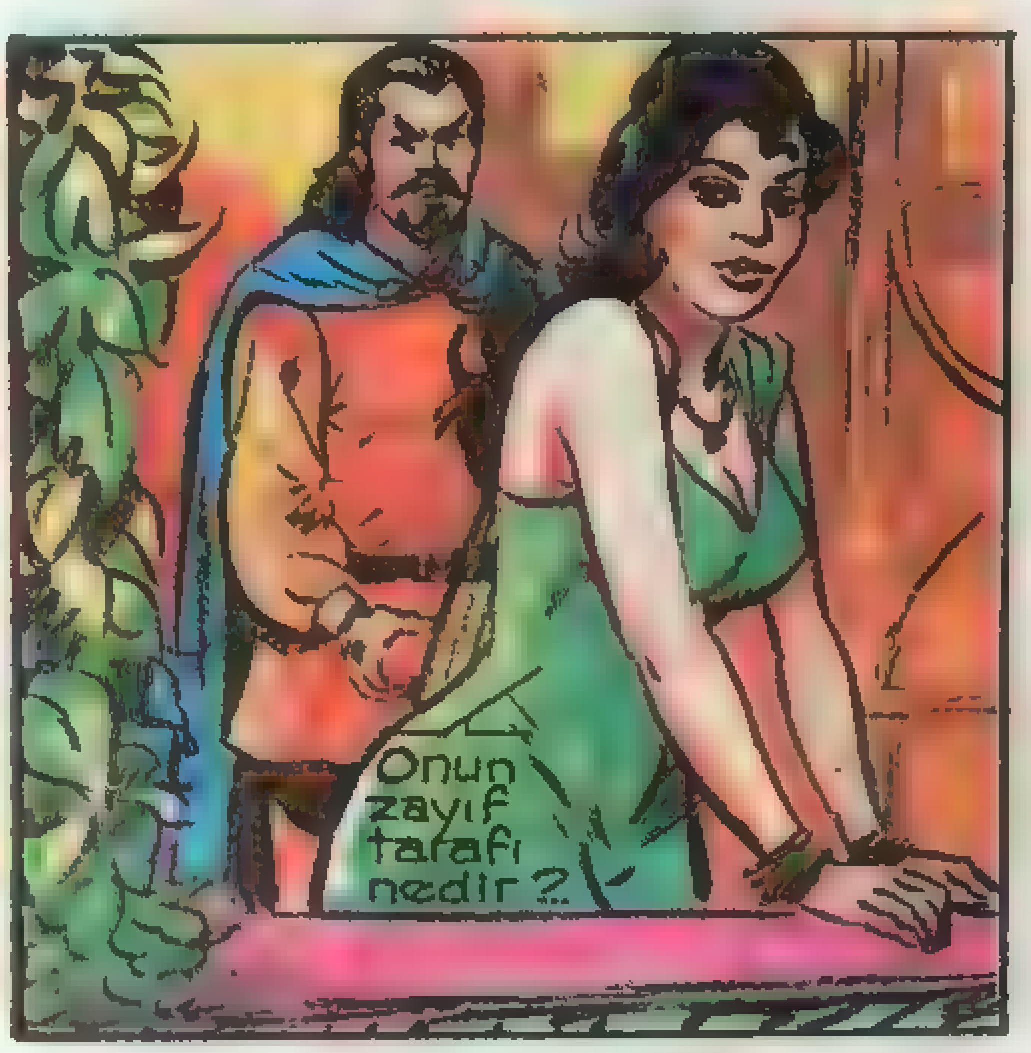

Kral Naibi Hunyadi haykırdı:

—Kimmiş bu güçlü adam?

—Senin baş düşmanlarından biri... Anlayamadın mı canım? Dük Szekley...

Kral Naibi Hunyadi titredi. Yüzü birdenbire sarardı. Dudakları mosmor oldu. Karısı tekrar konuştu:

—Bu adamın müthiş bir gururu var. Ne istediğini bilen bir adam... Cesur ve atak... Krallık tahtını mutlaka ele geçirmek istiyor... Bizim cesetlerimize basa basa tahta çıkacak... Ona engel olmalıyız...

—Bunun için ne yapmamız lâzım?

—Zayıf bir tarafını bulmalıyız...

—İyi... Fakat zayıf tarafı neresi? Yoksa bunu biliyor musun?

—Evet...

—Söyle öyleyse...

—O, her şeyden önce bir babadır...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp BERİK

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

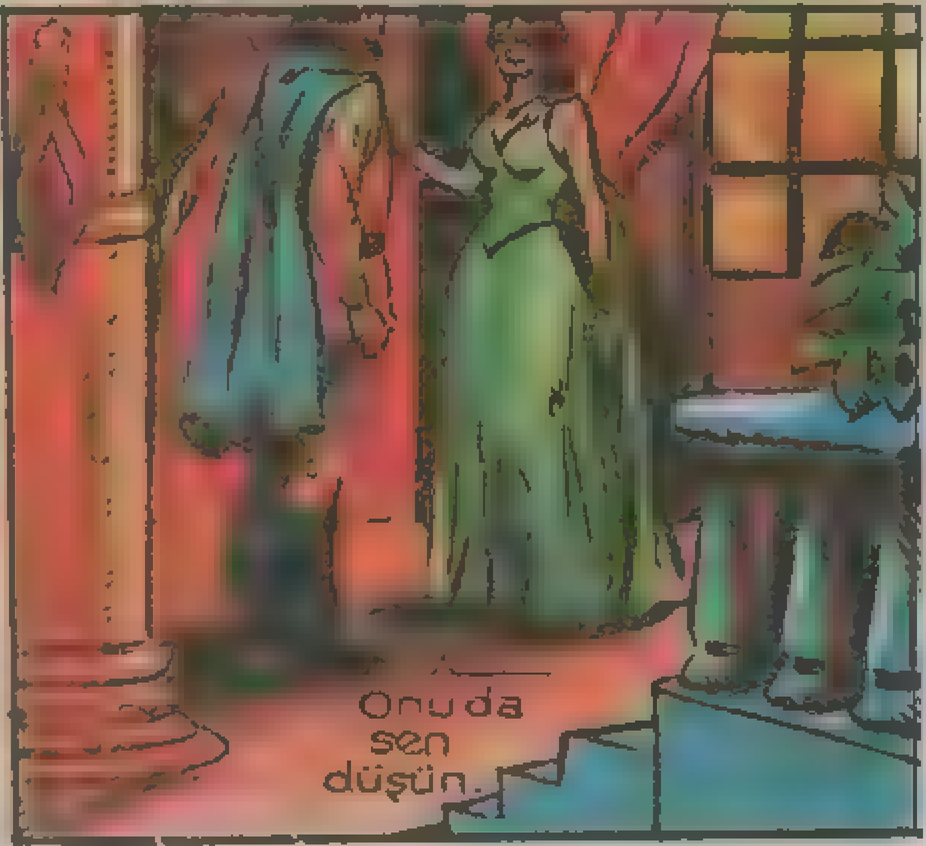

—Ne çıkar bundan?

—Çok şey çıkar...

—Anlamadım doğrusu...

—Çocuğunu ondan kaçırmalıyız... O zaman zararsız bir yaratık olacaktır. Çocuğu elimizde bulundukça, onu bir kukla gibi oynatırız. Anlıyor musun Hunyadi? O, yavrusuna bir zarar gelmemesi için her şeye razı olur, her şeyden vazgeçer...

—Farzet ki Dük Szekley'in çocuğunu kaçırdık. Babasına karşı silah diye kullanmaya başladık. Ya tekliflerimizi kabul etmez dayatırsa, o zaman ne olacak?

—İş o duruma gelsin, o zaman bir çaresini buluruz...

—Olmaz... Asıl şimdiden düşünülmesi gereken bir durum bu... Şimdiden bir tedbir düşünelim...

—Onu da sen düşün...

Hunyadi bir an düşündü. Sonra gözlerinde

bir ışık parladı. Karısının kulağına eğilerek:

—Buldum, dedi. Çok güzel bir tedbir...

Margarit, gözleri açılmış, hayretle kocasına bakıyordu. Hunyadi gayet hafif bir sesle:

—Dulan'daki adamı hatırladın mı? dedi. Onda bir su vardı. Elbette birkaç damla daha kalmıştır. Onu Dük Szekley'in çocuğuna sunarız...

Margarit'in gözlerinin içi parladı. Kocasının bulduğu tedbir cidden güzeldi. Bir damla zehir, her şey için yeterliydi...

Fenalıktan başka noktalarda, aralarında anlaşmaları mümkün olmayan karı-koca bakıştılar. Margarit, birden Hunyadi'nin boynuna atıldı, çılgın bir ihtirasla dudaklarını ona uzattı, derin derin öpüştüler. Neden sonra Hunyadi, karısına sordu:

—Çocuk kaç yaşında?

—On yedi, on sekiz...

—Hayır, kız! Bugün işe başlamak lâzım... Yarın bizim elimizin altında olmalı...

—İyi söylüyorsun. Fakat kızı nerede bulacağız?

—Pek uzak değil...

—Kanije yakınlarındaki köyde...

Bu cevap karşısında Hunyadi'nin neşesi kaçtı. Terlemeye başladı. Tüyleri diken diken olmuş, sanki vücuduna batıyordu. Carlo, sevdiği kızın orada bulunduğunu söylemişti. Acaba karısının söylediği kız o muydu?

Telaş ve heyecanla sordu:

—İsmi ne bu kızın?

—Karolin...

Kral Naibi Hunyadi afalladı. Kafasından sıcak sular boşaltıyorlarmış gibi buram buram terliyordu. Gözleri büyüdü. Ne yerinden kımıldayabiliyor, ne de bir söz söyleyebiliyordu.

Adam, sanki yıldırım çarpmış gibi olduğu yere mıhlanmış, sanki bir kılıç dilini kesmişti...

Margarit kocasına baktı. Bu zehirli bir bakıştı. Bir dişi yılan bakışı...

Sonra yavaş yavaş geldiği kapıya doğru yürüdü, halıyı kaldırdı, bir hayal gibi kapıdan süzüldü, karanlığa karıştı.

Durakoğlu'nun atı Fırtına, burnu havada, kuyruğu kalkık bir halde ilerliyordu. Adım atışlarında bile bir gurur, bir azamet vardı.

Durakoğlu dalgındı. Başı ateşler içinde yanıyordu. Aynı anda binbir fikir kafasını kurcalıyor, bazen umut, bazen neşeler veren, mutluluklar vaad eden hülyalar içinde çırpınıyor, bazen acılar, felâketler içinde bocalıyordu.

At kendi havasında ilerlerken Durakoğlu kendi kendine şöyle söyleniyordu:

—**Durumum kötüleşti... Bugün dövüştüğüm herif büyükçe, hatırı sayılır birine benziyor. Belki de prenstir. Adamları ona "Asaletmeap" diyorlardı. Böyle adamlar fazla mağrur olurlar. Uğradıkları hakareti unutmaz, mutlaka intikam almaya kalkarlar...**

Macaristan'a geldiği gün başının derde girmesi Durakoğlu'nun canını sıkıyordu. Oysa burada yapacak çok işi vardı. Kendi kendine söylenmeye devam etti:

—**Herifin bakışlarını beğenmedim. Kin doluydu. Eğer eline geçersem köpek gibi derimi yüzer. Bu yüzden, derhal Kral Naibi Hunyadi'yi bulup, elimdeki tavsiye mektubunu vererek onun hizmetine girmeliyim. O zaman kimse bana dokunamaz!**

Durakoğlu bunları düşünürken, o gün vuruştuğu kişinin Macaristan'ın en güçlü adamı Kral Naibi Hunyadi olduğunu bilmiyordu...

Atını mahmuzlayarak konuştu:

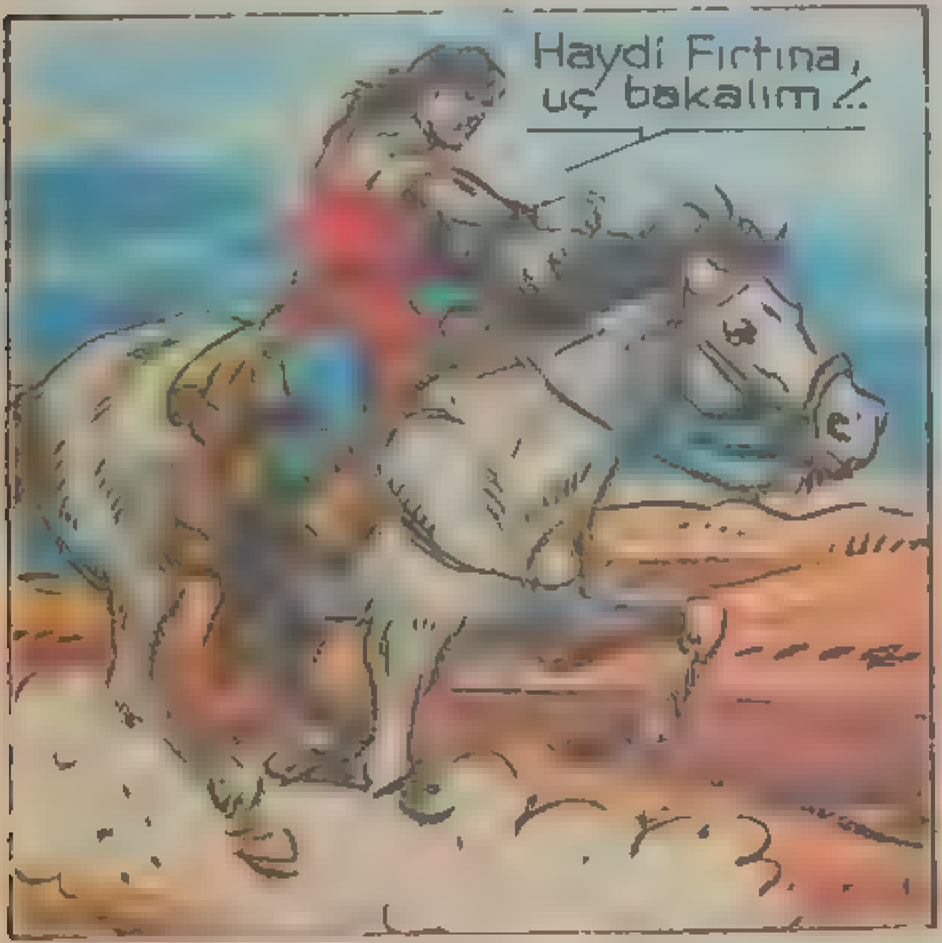

—**Haydi sevgili dostum Fırtına... Hooop, hop... Budin'in yolunu tut. Kuş gibi uçmalısın. Yoksa halimiz haraptır...**

Cins at, efendisinin sözünü anlamış gibi kulaklarını dikti, uzun uzun kişnedi, sonra kulaklarını kısarak koşmaya başladı:

Kanije'nin ilk evleri göründüğü zaman güneş batmış, hava kararmaya başlamıştı. Az sonra mehtap çıktı. Durakoğlu, gecenin ağırlığının üzerine yığıldığını hissetti. Gözleri kapanıyordu.

Yola devam edemeyeceğini anladı. Kendi kendine:

—**Kuvvetsiz ve dermansız bir halde nereye gidebilirim? dedi. Yarı yolda kalırım. Bu geceyi Kanije'de geçirmek lâzım... Dinlenir, kendime gelirim...**

Bu kararla atını sürdü, Kanije'ye girdi. Tesadüf kendisine yardım etti... Sokağın başında gözüne bir tabela ilişti. Üstünde siyah yazıyla şunlar yazılıydı: "Layoş Oteli"

Durakoğlu dizginleri kastı, attan inip içeri girdi. Otel eskice, fakat iyi yerdeydi. Salonları geniş, odaları büyüktü.

Durakoğlu'na iyi bir oda verdiler. Yatak tertemizdi. Otelci kadın, otelin en güzel odasını kendisine verdiklerini söylerken delikanlının parça parça olmuş elbisesini gördü. Bunu hayra yormadı.

Aslında kadın için bu pek önemli değildi. Yolcu bir kaza geçirmiş olabilirdi. Yalnız mesele paraydı. Ya sabahleyin parayı vermezse... Bunun için ellerini ovuşturarak:

—**Affedersiniz,** dedi. **Otelimizde bir usul vardır. Oda kirasını peşin alırız...**

Durakoğlu kesesini aramaya koyuldu. Fakat bir türlü bulamıyordu. Hoş, kesesinde öyle önemli miktarda bir para yoktu ama hiç parasız kalmak daha da kötüydü.

Her yanını aradı. Nafile... Kesenin yerinde yeller esiyordu... **"Boğuşurken düşürmüş olaca-**

ğım!" diye düşündü.

Kızardı, sarardı, morardı. Sonunda:

—**Kesem kaybolmuş,** dedi. **Size verecek param yok. Fakat merak etmeyin. Atımın eğer takımı sizde kalsın. Borcumu getirir, alırım.**

Kadın, bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Durakoğlu, koltuklardan birini pencerenin önüne çekip oturdu. Gecenin serinliği, taze hava, doğanın güzelliği belki başımdaki ağrıyı giderir diye camı açtı...

Kapı vuruldu, otelci kadın içeri girdi:

—**Rahatsız ettim affedersiniz. Demin söylemeyi unuttum. Geç vakte kadar pencerenin önünde oturmayın...**

—**Neden?**

—**Karşı ev tekin değildir!**

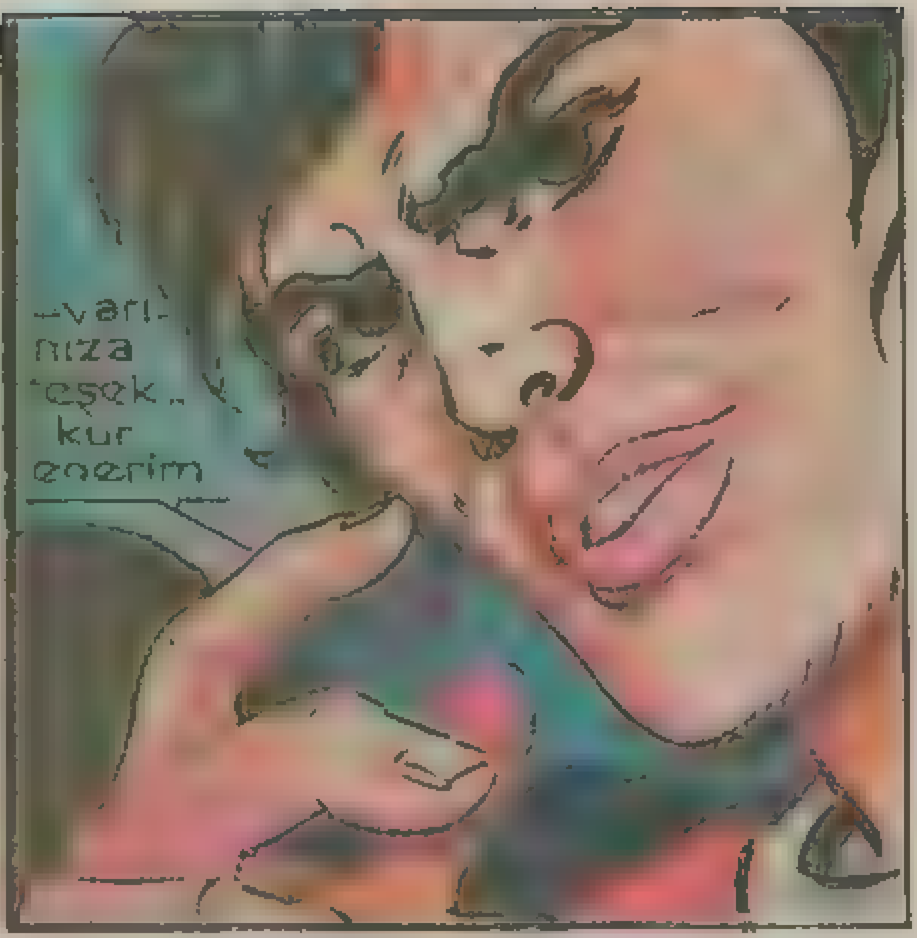

—Tekin değildir ne demek?

—Oraya cinli ev derler. O taraftan gece geçmeye kimse cesaret edemez. Halkta bir itikat vardır. Gece o evin duvarlarına sürtünen insanlar değil, hayvanlar bile çarpılır. Gece vakti oraya bakmak insana felâket getirir. Bazen orada beyaz giyinmiş bir kadın görünür. Bir takım gürültüler, acı acı bağırtılar, inlemeler, ulumalar işitilir...

—Bu evin uğursuzluğuna uğrayarak çarpılanları gözünüzle gördünüz mü?

—Ne yalan söyleyeyim... Gözümle görmedim. Ama görenler çok.

—Böyle rivayetlere inanmamak gerekir. Neyse, uyarınıza teşekkür ederim...

Kadın gittikten sonra Durakoğlu pencerenin önüne gitti, koltuğa kuruldu. O şimdi cinli köşkten çok kendi durumunu düşünüyordu.

Susuzluktan boğazı yanıyordu. Karnı fena halde acıkmıştı.

Başını sallayarak mırıldandı:

—Halim ne olacak?

Sonra semaya baktı.. Memleketinden çok uzaklarda, yalnız ve parasız kalmıştı...

Birdenbire gözleri, yolun öbür tarafında, karmakarışık bir halde duran heybetli cisme ilişti. . Bu, otelci kadının söylediği cinli köşktü. Bu simsiyah kütle karşısında sessiz, fakat korkunç bir şekilde uyuyordu.

Oteldeki sesler birbiri ardına kesildi. Köyün ateş böceği gibi parlayan birkaç ışığı da söndü. Şimdi ne bir ışık, ne bir ses, ne bir hayat eseri vardı...

Açlık, yorgunluk Durakoğlu'nu harap ediyordu.

Kafasında, gözlerinin önünde kararsız, karışık bir takım yüzler dolaşıyor, kalbinde, çevresinde, elleri silahlı gizli düşmanlar geziyor gibi ürküntü hasıl oluyordu.

Üzerine yığılan gecenin ağırlığı, çevresini saran derin sessizlik, yavaş yavaş bir kabûs halini alıyor, savunduğu genç kız, hücum ettiği asilzade, silahlı adamlar, gözlerinin önünde oynaşıyordu.

Birdenbire titredi. Tüyleri diken diken oldu. On ikiyi vuran saatin tok sesine, imdat isteyen bir çığlık, şikâyet ve ıstırap sesleri, gürültü ve inilTiler karıştı.

Durakoğlu kulak kesilmiş dinliyordu. Bütü dikkatini, gecenin karanlığını delmek isteye gözlerinde toplamıştı...

Epey bekledi. Birkaç inilti ve feryat sesi da ha duyulduktan sonra her şey sustu. Rüzgâr hışırtısı bile kesildi.

Durakoğlu pencerenin önünden ayrılamıyo du. Dirseği pervazda, çenesi avucunun içinde gözleri cinli köşkteydi.

Bu binanın garip bir cazibesinin olduğunu sezdi.

Şu anda acaba cinli köşk ne alemdeydi? İçinde neler oluyordu? İmdat isteyen kimdi? Acı acı bağıran, feryat eden kim olabilirdi? Gerçekten köşkte cin var mıydı?

Bu sorulara kendi kendine cevap verdi:

— Madem ki cine, büyüye, cadıya inanmıyorsun, periye, şeytana inanmanın da anlamı yok.

Çarpılmaktan korkmuyorsan git de gör... Bu gö rünmeyen yaratıklara rastgelmek, onlarla konu mak... Bu ne mükemmel bir olay olur...

Gidip cinli köşkü görmek, içine girmek, ora da olanı biteni, bağırmaların, ulumaların, acı ac feryatların sebebini anlamak isteği zihninden a sızın bir volkan gibi fışkırdı...

Oraya gitmeye karar verdi.

Pencereden başını çıkardı. Aşağıya bakarak yüksekliğini tahmin etti. Çekinilecek bir yükseklikte olmadığını anladı. Ayaklarını dışarı çıkardı, ellerini pervaza yapıştırarak sarktı... Ve sonra kendini bıraktı. Bir an içinde kendisini aşağıda buldu.

Cinli köşke doğru yürümeye başladı. Bu onun için büyük bir serüven gecesiydi... Sakin görünüyordu ama heyecanlandığını hissediyordu.

Köşk uzun duvarlarla çevriliydi. Bu bitmez tükenmez gibi görünen duvarların çevresini dolaşmaya başladı.

Ne kapı açıldı, ne ses veren oldu..

Bu kez kılıcını çekerek kabzasıyla kapıya vurdu, yine cevap yok!

O zaman duvar boyunca yürüdü, içeri girmek için tırmanacak uygun bir yer aramaya başladı.

Bir süre sonra duvara bitişik, iri gövdeli iri

bir çınar ağacı gördü.

Ağacı kucakladı, iki üç kulaçta yukarı çıktı. Bahçeye doğru uzanan dallara tutunarak duvara indi. Bulunduğu yer çok loştu. Bahçede biri de olsa onu görme ihtimali yoktu.

Dalların arasından süzülen ayın ışıklarıyla bahçenin bazı kısımları seçiliyordu. Her şey doğal halinde idi. Sanki az önce, feryatlar, inlemeler duyulan köşk burası değildi...

Durakoğlu dallara tutunarak bahçeye sarktı.

Perili ev dedikleri, bu yer bahçenin ortasında eski mimariye göre yapılmış büyük bir binaydı...

Perili köşke yaklaştı. Kılıcını hep elinde tutuyordu.

Eve, iki taraflı mermer merdivenlerden çıkılarak giriliyordu. Bu merdivenlerin ortasında ise bir heykel görünüyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

6 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN
SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Durakoğlu, evin kapısının bir kanadının açık olduğunu hemen fark etti. İçeriye daldı. Şimdi, bir kandille aydınlanmış geniş bir holdeydi ve ortalarda kimsecikler görünmüyordu.

Buradan üst kata çıkan merdivenlere doğru yürüyerek ağır ağır yukarı çıktı. Geniş bir sofaya varmıştı... Büyük bir yağ kandili çevreyi aydınlatıyordu.

Delikanlı etrafa göz gezdirdikten sonra sesini yükseltti:

—Hey... Kim var oralarda? Yardım isteyen kimdi? İşte geldim! Çıkın ortaya...

İyiden iyiye yıpranmış bulunan eski kılıcına dayanarak cevap bekledi.

Ne var ki, cevap veren hiç kimse olmadı...

O zaman kapılardan birine yaklaşarak açtı. Büyük bir salondu burası...

Duvarlar boyunca kadifeden yapılmış renk renk şövalye ve silahşör kıyafetleri, tüylü şapkalar, kılıçlar asılıydı...

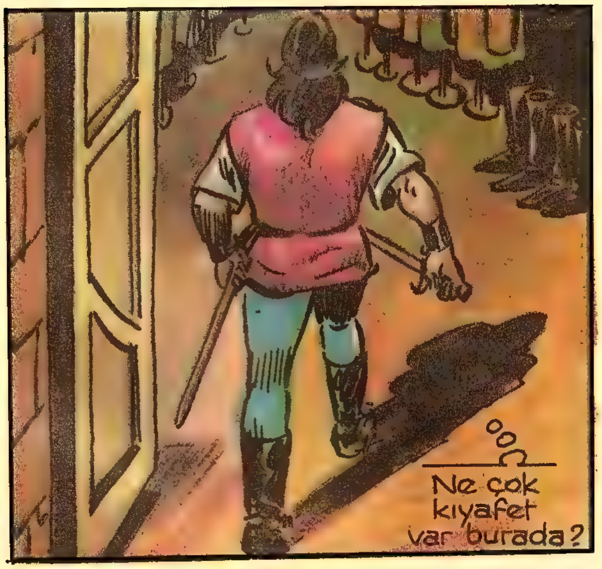

Yerlerde de yine duvar boyunca yepyeni çizmeler göze çarpıyordu. Bunlar hep asilzadelerin giydikleri renk ve biçimde şeylerdi.

Durakoğlu'nun gözleri ister istemez parça parça hale gelmiş kıyafetine, konçları yırtılmış çizmelerine ilişti.

Sonra da hiç olmazsa geçici bir zaman için kendisini güzel bir kıyafet içinde görmek hevesinden kurtaramayarak üzerindeki parçalanmış

elbiseleri çıkardı. Külüstür çizmelerini attı.

Vücuduna uygun ve kendi elbisesine benzeyen bir elbise giydi. Ayağına uygun bir çift çizme geçirdi. Sonra da büyük boy aynasında kendini şöyle bir süzdü.

Doğrusu yeni elbisesi kendisine çok yakışmıştı.

Gerçi tıpkı parçalanmış elbisesine benziyordu ama gıcır gıcırdı.

O odadan çıktı, bir başka kapıyı açtı. Burası bir yemek salonuydu. İyice aydınlatılmıştı... Ve işin garibi, salonun ortasındaki masada üstü yemek dolu bir sofra bulunuyordu.

Dört kişilik bir sofraydı. Durakoğlu kızarmış tavukları, meyveleri, şarap şişelerini görünce daha fazla dayanamadı. Hemen sofranın başına çöktü ve güzelce karnını doyurdu.

Ayağa kalktığı anda ise bir kenara dayalı güzel bir kılıç görerek bunu da hemen beline taktı.

Tam dışarı çıkacağı sırada bir masanın üzerinde altın dolu bir kese bulunca artık buna hiç şaşmadı.

Bu evin sahipleri cin olsun, insan olsun, kendisini ve ihtiyaçlarını biliyorlardı sanki... Buna göre kendine gerekli olan her şeyi hazırlamışlardı.

Kesede tam iki yüz altın vardı. Durakoğlu bunun içinden sadece elli altın aldı. Geri kalanını bıraktı.

Oradan da çıkarak üçüncü bir odaya girdiği zaman burada bir yazı masasının bulunduğunu gördü. Hemen bunun başına geçti. Bir kağıt alarak üzerine şu satırları yazdı:

"Buradan bir kat elbise, bir çift çizme ve bir kılıç alarak gidiyorum. Karnımı da doyurdum. Ayrıca elli altın aldım. Zengin olduğum zaman bunların bedelini fazlasıyla ödeyeceğim. Bu binanın konuksever sahibine teşekkürlerimi sunarım!"

Sonra yazının altına **"Durakoğlu"** imzasını attı.

Artık işini bitirmiş sayılırdı. Gitmek için döndü, kapıdan çıkmaya hazırlanırken, aynada gözüne bir hayal ilişti...

İnsanların cinler karşısında tam bir acz içinde kaldıklarını duymuştu. Onlara kılıç filan işlemezdi ki... Üstelik burada bulduğu elbiseyi giymiş, kılıcı kuşanmış, karnını doyurmuş, paranın bir kısmını da cebine indirmiş olması cini haklı olarak kızdırmış olabilirdi.

Hemen cesaretini topladı ve bir yandan yaralı gibi görünen beyazlı kadına doğru ilerlemeye devam ederken, bir yandan da sordu:

—Haykıran, yardım isteyen acaba siz miydiniz? Sesinizi duyunca yardıma koştum. Ne oldu? Birinin saldırısına mı uğradınız?

Kadın gözlerini kendisinden ayırmıyordu. Durakoğlu'na baktı, baktı sonra boğuk ve ürpertici bir sesle:

—Gençliğe, aşka elveda! diye inledi.

Durakoğlu heyecanla dinliyordu. Kadın aynı esrarengiz sesle devam etti:

—Onu benden çaldılar. Rica ederim koşunuz, arkasından gidiniz, onu kurtarınız!

Durakoğlu sordu:

—Peki gideyim, fakat nereye? Kimi çaldılar? Kimi kurtarmak gerek?

—Szekler gitti... Götürdüler... Onu istiyorum. Mademki bana yardım etmek istiyorsunuz, koşun, Szekler'i bulun, onu kurtarın!

—Sizin isminiz ne?

—Edit... Niçin şaşırdınız öyle? Niçin tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorsunuz? Edit'i tanımadınız mı? Küçük Edit canım... Onun aşk masallarını duymadınız mı? Onu sevmişlerdi, fakat çok önceleri... Edit de, kendisini seveni deli gibi seviyordu. Bu aşk macerası, sevgilimin amcası İkinci Jan'ın zamanında geçti. Duymadınız mı, bunu bilmiyor musunuz canım? Şimdi bunların hepsi bitti, bir rüyadan, bir gölgeden ibaret kaldı. Aşkımızın renkli ve çiçekli siması bulutlandı. Menekşe soldu, ölmeye mahkûmdur artık... Jan, oh canım... Beni sevmiyor musun artık?

Birden sustu, karşısına korkunç bir hayal dikilmiş gibi acı acı haykırdı:

—Yine o cüce mi geliyor? Ren büyücüsü uğursuz cüce... Pencereyi açan o mu?

Sonra sesinin tonunu değiştirdi, müşfik bir sesle:

—Sus, ağlama kızım! Seni burada aramaya kimse gelmez. Seni annenin göğsünden ayırmaya kimse cesaret edemez!

Bir an durdu. Birdenbire gözleri büyüdü. Korku ve heyecan içinde bağırmaya başladı:

—İşte yukarı çıkıyorlar! Ah! Alçaklar! Reziller... Katiller! Yetiş Jan, kızını, çocuğumuzu öldürüyorlar!

Sözünü bitirince, Durakoğlu'nun otelden duyduğu gibi acı acı bağırarak kaçmaya başladı. Durakoğlu arkasına düştü, merdivenin alt basamağında ona yetişti.

Beyazlı kadın birdenbire durdu, uzun ve garip bir kahkaha savurarak kollarını uzattı, kaşlarını çattı, sert bir sesle:

—İşin ne burada? dedi. **Buraya, benim evime kimse giremez. Haydi bakalım buradan git. Eğer sende vicdan varsa, kalbinde asil bir kan**

kaynıyorsa durma, buradan uzaklaş... Duymuyor musun canım, sana söylüyorum...

Durakoğlu, yumuşak bir sesle:

—İzin verin, dedi... **Beni dinleyin biraz...**

—Size beni yalnız bırakın diyorum. Benim yardıma ihtiyacım yok. Eğer namuslu adamsanız buradan hemen gidersiniz. Görüyorum ki bir de kılıç taşıyorsunuz. Hem de eski şövalyelerin kılıçlarından birini...

Durakoğlu saygıyla eğildi:

—Peki, dedi, **gideceğim. Yaralı olmanıza, halinizde gördüğüm garipliğe, rastladığım tuhaf şeylere rağmen emrinizi yerine getireceğim..**

—İyi olur...

—Yalnız bir ricam var. Bana ihtiyacınız olursa, Durakoğlu'nu hatırlayın ve arayın. O sizin için canını fedaya hazırdır.

Edit cevap verdi:

—İhtiyacım olursa sizi arayacağım...

—**Teşekkür ederim. Öyleyse izin verin de beni nerede bulabileceğinizi size söyleyeyim...**

Durakoğlu, tam Budin'de kalacağı otelin adresini vereceği sırada Edit geri döndü, yavaş yavaş merdivenleri çıktı, tıpkı bir rüyanın sonu gibi, koridorun karanlıklarında kayboldu.

Durakoğlu, şaşkın şaşkın arkasından baktı. Akşamdan beri içinde yuvarlandığı garip olaylar onu adeta sersemletmişti.

Dinlenme ihtiyacı vardı.

Cinli köşkten çıktı, bahçeyi geçti, kapıdan fırlayarak otelin yolunu tuttu.

Daha önce, cinli köşkte gördüğü bir pelerini üzerine almış ve tüylü bir şapkayı başına geçirmişti. Çünkü gece hava oldukça serindi. Az sonra otele vardı...

Durakoğlu, bütün gücüyle kapıyı vurmaya başladı. Bir iki dakika geçmedi, otelin kapısı açıldı. Karşısında otel kapıcısını göreceğini sanıyordu. Halbuki onun yerinde bir asilzade vardı.

Durakoğlu buna hayret etti. Fakat bu çok sürmedi. Hayreti bir kâbus şeklini aldı. Çünkü karşısında duran adam, ormanda ilk gün münakaşa ettiği Şövalye Sigmond idi.

Üç gün sonra Budin'de düello edecekleri genç adam...

Durakoğlu, bir terslik olmasın diye, kapıdan girmeden önce başındaki tüylü şapkayı gözlerinin üstüne indirerek yüzünü gölgelendirdi.

Şövalye Sigmond bu durumda onu tanıyamazdı.

Fakat işin garip tarafı Sigmond'un kıyafetinin de tıpkı kendisinin ki gibi olmasıydı.

Başındaki tüylü şapka ve sırtındaki koyu renkli pelerin, Durakoğlu'nun sırtındakilerin aynısıydı.

Durakoğlu: **"Bilmeden bu herifle aynı şapka ve pelerinden giymişim!"** diye düşündü.

Şövalye Sigmond kendisini başka birine benzetmiş olacak ki:

—**Biraz geciktiniz** dedi. **Ama sizin gibi geciken birkaç arkadaş daha var. İşaretli kılıcınız yanınızda mı?**

Durakoğlu hiçbir şey anlamadan, vücudunu saran pelerinini açtı ve belindeki kılıç göründü. Kapıyı açan Sigmond kılıcın kabzasına şöyle bir bakar bakmaz:

—**Tamam** dedi. **Toplantının yapıldığı yeri herhalde biliyorsunuz. Sola dönünce, koridorun en dibindeki odada...**

Kendisi öbür arkadaşlarını da bekleyeceği için yerinden kıpırdamamıştı...

Durakoğlu büyük bir şaşkınlık içinde yürümeye başladı.

Koridorun sonuna doğru giderken, bir yandan da durumunu düşünüyordu.

Kendisini birine benzetmişlerdi. Ve burada gizli bir toplantı vardı. Toplananlar kimlerdi? Ne maksatla toplanmışlardı? Bunu anlamaya imkân yoktu.

Şimdi ne yapmalıydı? Toplantı yerine mi gitmeli, yoksa odasına mı çıkmalıydı?

Son derece meraklanmıştı. Sadece içeriden bir takım seslerin aksettiği kapıya kulağını dayayarak merakını gidermeyi onuruna yediremiyordu.

Kapının önüne vardığı anda ise bütün tereddütlerini yenmişti. Kapıyı açarak içeri girdi. Çünkü heyecanı ve tehlikeyi severdi.

Loş bir ışıkla aydınlanmış bu geniş odada yirmi kadar adam vardı. Bazılarının yüzleri maskeliydi. Fakat hepsinin sırtında, kendi giydiği pelerinin aynısı bulunuyordu.

O içeri girince bir an için kendisine baktılar.

Kısa bir süre sesini kesen konuşmacı, yeniden konuşmaya başladı. Bir kenara oturan Durakoğlu ile şimdi hiç kimse ilgilenmiyordu.

Durakoğlu bu konuşmadan bir şey anlamıyordu. Zaten o bu sözleri dinlemekten çok, içerdekileri gözden geçirmeyi tercih ediyordu.

Derken birden bire herkesin ayağa kalktığını görünce o da doğruldu. Odadakiler şapkalarını çıkarmıştı ama bağırmamıştı. Büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı. İçinden:

"—Bu da ne demek oluyor?" diye söylendi... **"Bunlar kralı devirmek isteyen isyancılar mı? Müthiş bir olay bu... Yabancı olduğumu anlarlarsa beni mutlaka paramparça ederler!"**

Dük Szekler, büyük bir sevinç içinde bulunuyordu. Ayakta kendisine karşı bağlılıklarını ifade eden saygıyla önünde eğilen arkadaşlarına sevgiyle bakıyordu.

Bu sırada biri ayağa kalkarak şöyle konuştu:

—Evet kralımız Dük Szekler'dir. Ben Kont Petöfi, krallık haklarımdan vazgeçiyorum. Burada ittifakla krallığa seçtiğimiz Dük Szekler'e bırakıyorum!.

Durakoğlu kendi kendine:

"—Bak hele, diye mırıldandı.. Amma da büyük adamların arasına düşmüşüz.."

Şimdi ayağa solgun yüzlü biri kalkmıştı.. Gözlerinde kıskançlık ışıklarının yanmakta olduğu belli olan bu adam da şöyle konuştu:

—Ben de Prens Geza olarak krallık üzerindeki hakkımdan feragat ediyorum.. Tebriklerimi lütfen kabul ediniz Dük Szekler.

O zaman Durakoğlu bir kat daha şaşırdı. İçinden:

"—Olur şey değil!" dedi. **Prens Geza da buradaymış. Krallar, dükler, prensler, kontlar arasında bulunuyorum.. Durumumun hiç de parlak olmadığı ortada.. Beni pekâlâ bir casus sanabilirler.. İşte o zaman buradan sağ çıkmam mümkün olmaz.. Şu salondan bir gidebilsem başka şey istemem!"**

O bunları aklından geçirirken Dük Szekler konuşmaya başlamıştı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

7 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN
SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—Dükler, prensler, kontlar, değerli asilzadeler. Beni krallığa seçmiş olduğunuz için çok teşekkür ederim. Krallığı ele geçireceğiz. Sizlere hiçbir şey vaat etmiyorum. Çünkü herşey sizindir... Bütün Macaristan'ın hakimi sizler olacaksınız...

Onu dinleyenler, bu vaat üzerine çılgınca alkışladılar. Dük Szekler devam etti:

—İşimiz kolay olmayacaktır. Düşmanlarımız uyumuyor. Onlarla çarpışmak, onları altetmek zor olacak. Fakat bu işi mutlaka başaracağız. Her şeyden önce Ana kraliçe Vilmoş'dan, Kral Naibi Janos Hunyadi'den, Mareşal Perene'den kurtulmamız gerekiyor. Bu alçak, hilekâr, halkın ve krallığın paralarını çalan hırsızlardan ilk hamlede kurtulacak olursak, işimiz çok kolaylaşacaktır.. O zaman Çocuk Kral Lasilzo'dan kurtulmak çocuk oyuncağı gibi bir iş olacak...

Salonda yeniden bir alkış tufanı yükseldi...

Kesin karar verilmişti...

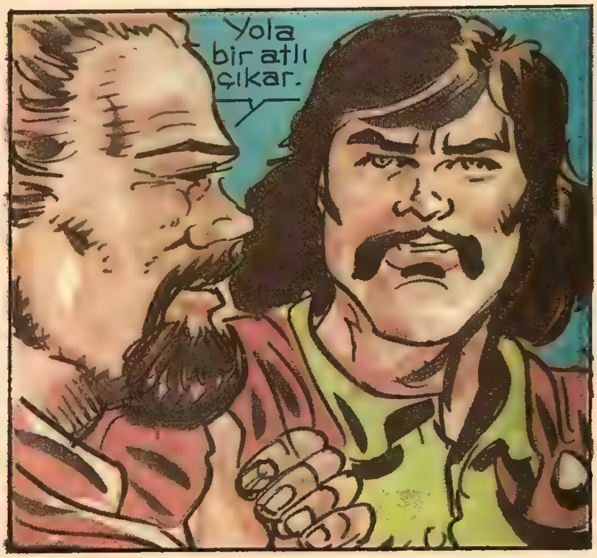

* * *

Dük Szekler, otelin kapısında kendilerine gözcülük yapmış bulunan Sövalye Sigmond'u kucakladı. Sigmond'un babasının çalışmaları, yaptığı propagandalar, gizli gayretleri, işte ona krallık yolunu iyice açmış bulunuyordu.

Dük Szekler, genç sövalyeyi babası kadar seviyordu. Onu kucaklarken kulağına yavaş bir sesle:

—Şimdi hemen yola bir atlı çıkar, dedi. Hemen babanı bulsun ve ona kızım Karolin'i sana vermiş olduğumu bildirsin...

Şövalye Sigmond şaşırmış kalmıştı. Bir anda boğazına yumruk gibi bir şeyin gelip takıldığını hissetti.

Güçlükle nefes alıyordu. Konuşacak durumda değildi.

Dük Szekler ise, yanındaki iki asilzade ile cinli köşke doğru yürüdü. Eve varıp girdikten sonra:

—**Hey... Neredesiniz haylaz herifler? Şeytanlara mı karıştınız?** diye uşaklara bağırdı.

Buna rağmen kimsecikler ortaya çıkmadı.

O zaman anlatılmaz bir sıkıntının içini kapladığını hissederek:

—**Karolin!.. Kızım... Neredesin?** diye seslenmeye başladı.

Sesi binanın içinde yankılar yapıyordu ama hiçbir cevap gelmiyordu.

Bir defa daha seslendi:

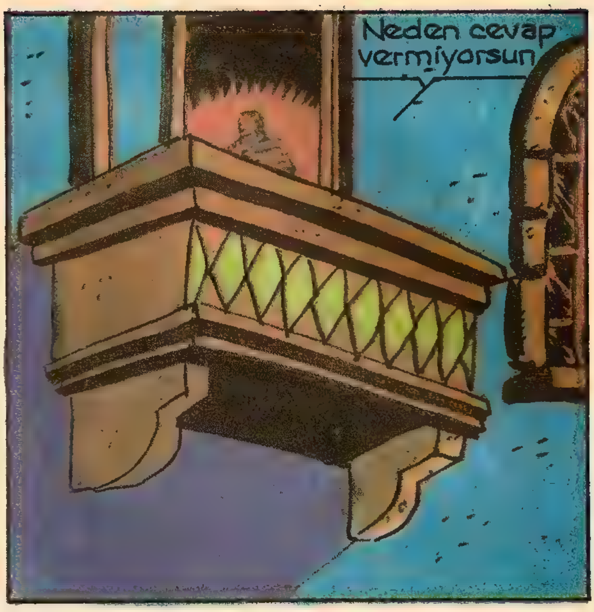

—**Karolin, yavrum! Neden cevap vermiyorsun?**

Yine bir cevap alamayınca o önde, iki asilzade arkada, evi dolaşmaya başladılar. Odaları birer birer açıyorlar, her tarafa bakıyorlardı. Fakat hiçbir şey bulamıyorlardı.

Bu aramaları, Durakoğlu'nun mektubunu buluncaya kadar sürdü. Dük Szekler mektubu okuduktan sonra büyük bir üzüntüyle inledi ve dudaklarının arasından:

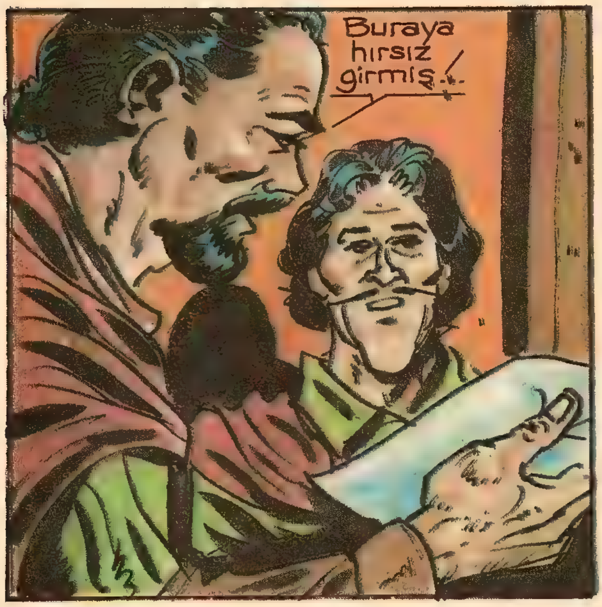

—**Buraya hırsız girmiş. Kızımı kaçıran haydut bir de mektup bırakmış. Altında imza da var: Durakoğlu... Kızımı kaçıran bu haydut olacak!..**

Dük Szekler birden bire ağlamaya, saçını başını yolmaya başladı. O artık, az önce yirmi asilzade tarafından krallığa seçilmiş bir kişi değil, sadece bir baba idi. Bir an geldi ki, kendisini daha fazla tutamayıp, yıldırımla vurulmuş gibi sırtüstü yere yığılıverdi.

Onu adım adım izleyen iki asılzade, Kont Petöfi ile Prens Geza, az önce Macaristan Krallığına seçtikleri Dük Szekler'e doğru koşup eğildiler. Bir iki saniye ona baktılar. Benizlerinde renk kalmamıştı.

Saltanat hırsıyla, taht ve taç sahibi olmak arzusuyla kuduran bu iki adam, Dük Szekler'e yardım etmeden yavaşça doğrulup birbirlerine dik dik bakmaya başladılar.

Ne olmuştu? Kalplerinde nasıl bir arzu uyanmış, Dük Szekler'in durumu karşısında neler hissetmişlerdi!

Dük Szekler, ikisinin arasında soluk aldığı belli olmadan kalp sektesinden ölmüş gibi yatıyordu.

Prens Geza nihayet dayanamadı, boğuk ve yavaş bir sesle sordu:

—Demin oyunu ona samimi olarak mı verdin? Dük Szekler'i kral olarak kabul ediyor musun?

Kont Petöfi yüzünü buruşturarak cevap verdi:

—Hayır! Ya sen?

—Ben de öyle...

İki üç adım geri çekildiler:

—Acaba öldü mü?

Prens Geza ani bir kararla yaklaştı, Dük'ün üzerine doğru eğildi. Şimdi kafasında kötü bir fikir canlanmıştı. Kalbi bir ihanet ve cinayet rüzgârıyla titriyordu. Eli, belindeki hançerin kabzasına doğru kaydı, sıkıca kavradı.

Fakat aynı anda Dük Szekler gözlerini açtı.

Kont Petöfi, Prens Geza'nın hareketini ve Dük'ün gözlerini açtığını görünce esefle mırıldandı:

—Çok geç!

Prens Geza elini belinden çekti. Hemen ayağa kalktı. Dük Szekler:

—Affedersiniz, kendimi tutamadım, diyerek yerinden kımıldadı, kalkmak istedi. O zaman ötekiler atıldılar, koltuklarından tutup kaldırdılar.

Dük Szekler birkaç bardak su içti, biraz kendine gelince:

—Kızımı kaçırdılar. Artık benim için ne saltanat, ne krallık hiçbir şey kalmadı. Kızımı buluncaya kadar uğraşacağım. Başka hiçbir işle meşgul olmayacağım. Bittim, mahvoldum! Kalbimin en hassas yerinden vuruldum arkadaşlarım...

Kont Petöfi:

—Üzülmeyin efendimiz, dedi. Otelin avlusunda süvarilerimiz bekliyor. Yolları taraya taraya takibe çıkarız.

İçinden de şöyle düşünüyordu:

"—Niçin daha önce akıl edip de bıçağımı kalbine saplamadım. Onun canını cehenneme yollasaydım krallık tacı belki şimdi, belki yarın başımda olacaktı. Yazık oldu, fırsatı kaçırdım."

Dük Szekler dedi ki:

—Buraya konuşmak, bazı kararlar vermek için gelmiştik. Bu felâket karşısında ne konuşabilirim? Aklım başımda değil ki... Ben şimdi ata atlayacağım. Budin yolunu tutacağım. Sokak sokak, mahalle mahalle dolaşacağım. En gizli yerlere gideceğim, meyhaneleri, bodrumları, her yeri arayacağım. Kızımı kaçıran haydutu, Durakoğlu'nu mutlaka bulacağım!

Kont Petöfi itiraz etti:

—Fakat bu sizin için tehlikeli bir şeydir. Siz

burada kalınız, biz gidip bu araştırmayı yapalım. Karolin'i o herifin elinden biz kurtaralım. Durakoğlu yabancı bir isme benziyor. Bulmak kolay olur...

Kont Petöfi bu sözleri samimi olarak söylemiyor. Dük Szekler'e karşı riyakârlık yapıyordu...

—Teşekkür ederim, beni çok sevindirdiniz.. Fakat bu benim görevim. Kızımı o katilin, o haydutun elinden kendim kurtaracağım. O herifi ellerimle öldüreceğim!

On dakika kadar sonra bir süvari kafilesi, ana yoldan doludizgin ilerliyordu. Kafilenin başında Dük Szekler vardı.

★ ★ ★

Meçhul asilzadeler, gizli toplantıyı yaptıkları salondan birer birer çıkmaya başlayınca, Durakoğlu bunu fırsat saydı, o da hemen odasına kapağı attı.

Yatağa uzanarak birkaç günden beri başından geçenleri, bu akşam tesadüfen bulunduğu gizli toplantıda konuşulan şeyleri, verilen kararı düşünmeye başladı.

Karışık fikirler, düşünceler altında bunalıyordu.

Kendi kendine söylendi:

"—Küçük kralı mahkûm ettiler. Demek onu öldürecekler. Henüz onbeş yaşında. Zavallı çocuk. Bu durum karşısında ne yapayım? Gizli toplantıyı krala haber vereyim mi? Hafiyelik olur bu. Pis bir iş. Ben hafiyelik yapamam. Hayır, hayır... Bu namussuzluğu hiçbir zaman yapamam..."

Bir an durdu, siyasi durumları düşündü. Küçük Kral Lasilzo Türklerle dost geçiniyordu. Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmet'e karşı büyük sevgi ve saygısı vardı...

Bu küçük kral devrildiği takdirde, yeni kral

büyük bir ihtimalle Türklerle arasındaki anlaşmayı bozacak, yıllık vergiyi ödemeyecek ve büyük bir savaşa sebep olacaktı..

Böyle bir olay, binlerce, onbinlerce kişinin kanının dökülmesi demekti. Birçok yiğit ölecek, aileler babasız kalacaktı.

Durakoğlu düşündü:

"—Küçük kralı korumalıyım! Fakat bunu nasıl yapmalı, onu nasıl kurtarmalı? Bu cinayetin önüne acaba nasıl geçilir? Dük Szekler'i fikrinden vazgeçirmek mümkün mü acaba?"

Bunları düşünüyor, kendi kendine soruyor, fakat cevabını bir türlü bulamıyordu.

Nihayet, vücut yorgunluğundan çok, kafa yorgunluğunun etkisi altında yavaş yavaş gözleri kapanmaya başladı, bir iki kere sallandı, sonra derin bir uykuya daldı.

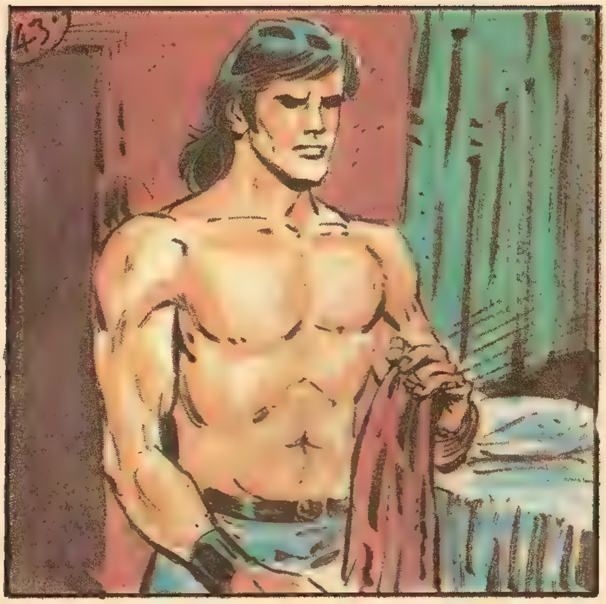

Durakoğlu öğleye doğru uyandı. Vücudunun bazı yerleri sızlıyordu. Bir gün önceki dövüşü, Hunyadi ve adamlarıyla boğuşmasını hatırladı.

Vücudunun çeşitli yerlerinde dört-beş yara vardı. Yaraları, kendisini ata binmekten alıkoyacak derecede ağır ve tehlikeli değildi. Bunları temizledi, yıkadı, sarıp sarmalayarak aşağıya indi.

Otelci kadın, bir gün önce onu yırtık pırtık elbiseler içinde görmüştü. Böyle birden temiz ve şık bir halde görünce şaşırdı. Durakoğlu:

—Şaşırdığını görüyorum dedi. **O kadar hayrete gerek yok. Bu değişikliğe, hani sizin söylediğiniz beyaz elbiseli kadın sebep oldu.**

Hancı kadın, gözleri iri iri açılmış onu dinliyordu.

Durakoğlu devam etti:

—Dün akşam pencerenin önünde oturmuş, düşünüyordum. Karşıma dikildi, eliyle sırtımı okşadı, hemen o dakikada bu kıyafete büründüm.

Görüyorsun ya, dediğin gibi beyazlı kadının şerrine uğramış değilim, lütfunu gördüm.

Sözlerini bitirince, cebinden birkaç altın çıkarıp sordu:

—Borcum ne kadar?

—Hemen gidiyor musunuz? Otelimizin şarabı ve alabalık tavası çok ünlüdür. Hiç olmazsa öğle yemeğini burada yiyiniz.

Durakoğlu, içinin ezildiğini hissediyordu. Kadının teklifini kabul etti.

Delikanlı şarabı yudumlayıp, alabalık tavasını yerken, istikbalini düşünmeye başladı. Ne olacaktı? Yaşamak için hayatını kazanması lazımdı. Ancak bu şekilde Macaristan'daki görevlerini devam ettirebilirdi.

Bunları düşünürken Kral Naibi Janos Hunyadi'yi düşündü. Cebinde ona yazılmış bir tavsiye mektubu vardı. Fakat Durakoğlu, Hunyadi'nin bir gün önce dövüştüğü adam olduğunu bilmiyordu.

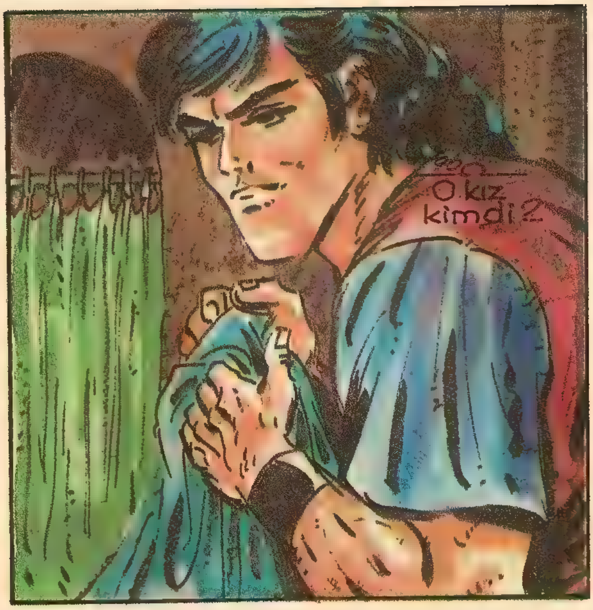

Bu sırada beyazlı kadınla Dük Szekler aklına geldi. İkisinin arasında esrarlı bir bağlılık olduğunu düşündü. Bunu beyazlı kadının söylediği birkaç sözden anlamıştı.

Fakat bu nasıl bir bağlılıktı? İşte bunu keşfedememişti.

Aklına birden bire küçük Kral Lasilzo geliyor, sonra güpegündüz kız kaçırmak ahlâksızlığını gösteren zengin adamı düşünüyordu.

Onun için en önemli nokta şuydu: Kaçırılmak istenen güzel kız! Kendi kendine mırıldandı:

—Kaçmasına yardım ettiğim genç kız kimdi? Her halde büyük bir aileye mensup olacak. Acaba onu bir daha görebilecek miyim? İsmini bile bilmiyorum. Yalnız saf ve güzel yüzü kalbimdeki boşluğu doldurdu, işte o kadar... Onu düşündükçe kalbimde ılık bir arzu rüzgârı esiyor.

Durakoğlu hesabı gördükten sonra kapının

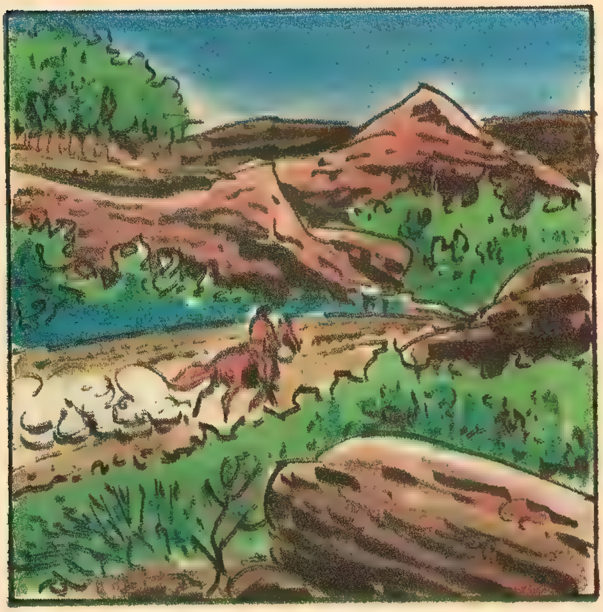

önünde kişneyerek, yerleri kazıyarak bekleyen atı Fırtına'ya atladı, Budin'in yolunu tuttu.

Cins at, bazen dört nala kalkarak, bazen tırısa geçerek ağaçlıklar arasında yol alıyordu.

Durakoğlu'nun kafası o güzel kızla öylesine doluydu ki, bir süvarinin, uzun bir mesafeden kendisini takip ettiğini göremedi. Bu adam, Hunyadi'nin casusu Carlo idi. Gözlerini ondan ayırmıyor, dudaklarında korkunç bir gülümseme dalgalanıyordu. Kin dolu bakışlarını, önünden giden Durakoğlu'na dikerek mırıldandı:

—Artık elimdesin. Bir yere kaçamazsın, seni izliyorum. Senden nasıl intikam alacağım, göreceksin!

Durakoğlu, Carlo'yu görmüyordu. Çünkü arkasına baktığı yoktu. Hem, görse de tanıyamazdı. Çünkü bir gün önceki kavga sırasında Carlo'nun yüzünü iyice görememişti.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

8 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

O şimdi, Macaristan'da yapacağı işleri düşünüyordu. Küçük Kral Lasilzo, Türklere sempati duyan bir gençti. Osmanlı İmparatorluğu'nun çıkarı için, Lasilzo'nun Macar tahtından düşmemesi gerekiyordu.

Fatih'in Durakoğlu'na verdiği görev, iş arayan bir serüven adamı gibi Macaristan'a sızmak ve bir yolunu bulup saraya girerek küçük kralı korumaktı...

Tek başına bunu nasıl yapabilecekti? Gücü yetecek miydi? Kralın düşmanları kimdi? Kral Türkleri neden seviyordu? Durakoğlu bunların hiçbirini bilmiyordu.

Oysa küçük kralı devirmek isteyen birçok düşmanı vardı. Onun adına geniş yetkilerle ülkeyi yöneten Naibi Hunyadi bile aslında krala karşıydı.

Durakoğlu, aylar önce İstanbul'dan yola çıkmıştı.

Budin'e gelinceye kadar yolda birkaç kişi ile

kavga etmişti. Ayrıca bir asilzade ile düello etmiş, onu altı ay kadar yatağından kalkamayacak derecede hırpalamıştı.

Durakoğlu nihayet Macaristan'ın başkenti Budin'e girdi...

Şimdi, büyük şehrin sokaklarında avare avare dolaşıyor, gideceği yeri öğrenmek istiyordu.

Birkaç kişiye sarayın yolunu sordu. Bu sırada Carlo yanına yaklaştı, delikanlıyı selamladı. Nazik bir şekilde:

—İzin verir misiniz? dedi. **Sizi istediğiniz yere kadar götüreyim.**

Durakoğlu, Carlo'nun yüzüne baktı. Onun gülüşü, bakışları hiç hoşuna gitmedi. Tebessümde bir sahtekârlık sezdi. Fakat bunun önemi yoktu. Bu adam ona sadece gideceği yeri gösterecek, kendisini oraya götürecekti. Bu yüzden:

—Teşekkür ederim bayım, dedi. **Sizi takip ediyorum...**

Carlo'nun gözleri parladı. Kendi kendine:

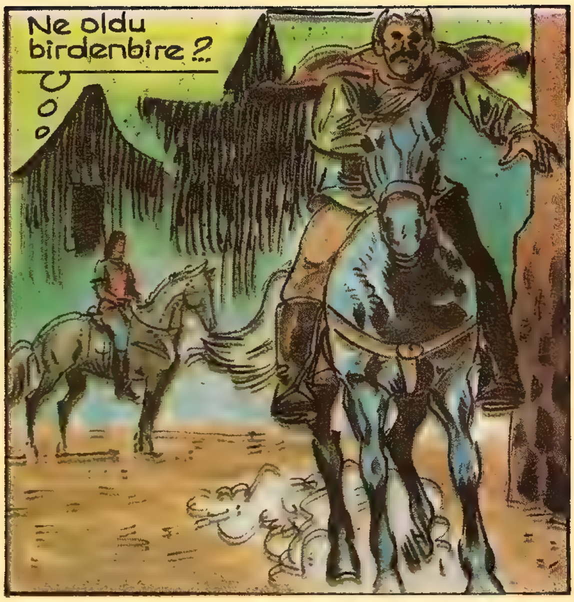

—**“Av kapana tutuldu”** dedi. **“Avın mükâfatı yüklü olacak. Efendim Hunyadi, bu serseriyi ele geçirdiğine o kadar memnun olacak ki...**

Durakoğlu’na döndü:

—**Beni takip ediniz!** dedi.

İki atlı, Hunyadi’nin sarayına doğru yola çıktılar.

Yolda Carlo’yu görenler yumruklarını sallıyorlar, ağır küfürler savuruyorlardı. Durakoğlu buna bir anlam veremiyor, sebebini bir türlü kavrayamıyordu.

Carlo, hem korkusundan titriyor, hem de acı acı gülüyordu. Durakoğlu, bu gülüşteki acılığı sezemedi.

Bir ara, halk arasından küfredenlerin sayısı o kadar arttı ki, Carlo atını mahmuzladı, hayvan şahlandı, ileri doğru atılarak koşmaya başladı. Bu, bal gibi kaçmaktı.

Durakoğlu ona uymadı. Yavaş yavaş gidiyor, fakat Carlo’yu gözden kaçırmıyordu.

Hunyadi’nin adamı Carlo, ileride, köşe başında dizginleri çekti, atını durdurarak Durakoğlu’nu beklemeye başladı. Delikanlı yanına geldiği vakit atını yeniden mahmuzladı.

Tuna caddesine sapacakları sırada bir gürültü koptu. İleriden bağırıp çağırarak bir sürü insan geliyordu. Bunlar Carlo’yu görünce sustular, sonra birden bire hep bir ağızdan bağırmaya başladılar:

—**Kefen soyucularını gebertmeli!**

—**Zalimlere lanet!**

—**Alçaklara acımak yok!**

—**Sefiller!.. Hırsızlar!.. Katiller!..**

—**Hunyadi’nin yardakçılarının kafalarını uçurmalı!.. Ne duruyorsunuz?**

Kalabalık grubun gözlerinde kin ve nefret ateşleri yanıyor, yüzlerinde tehdit dalgaları kabarıyordu.

Durakoğlu bundan hiçbir şey anlamadı. Hayretle Carlo’ya sordu:

—**Bunlar senden ne istiyor?**

Carlo cevap vermedi. Yüzü kül gibi olmuştu. Yalnız:

—**Atlarımızı mahmuzlayalım. Buradan çabuk savuşalım!** diyebildi. Durakoğlu:

—**Korkma arkadaş,** dedi. **Bunların beşinin, onunun, otuzunun, kırkının hakkından geliriz...**

Sonra kalabalığa karşı atını sürerek gürledi:

—**Yolu kesmeyin! Çekilin bakalım. İnat ederseniz sonra karışmam, tepeler geçeriz!**

Bu dik ve emredici sözler etkisini gösterdi. Halk dalgalandı, geriler gibi oldu. Sonra ikiye ayrıldı. O zaman Durakoğlu atını sürdü fakat yavaş yavaş, çevresine azametli bakışlar atarak geçti.

Carlo ise, mahmuzlarını atının karnına dayamış, halkın arasından doludizgin koşarak çıkmıştı.

Yanyana geldikleri zaman Durakoğlu:

—**Ne oluyorsun?** dedi. **Neden korkuyorsun? Şu rengine bak. Limon gibi sarı.. Ellerin titriyor. Gözlerin, yağı kalmamış bir kandil gibi sönük...**

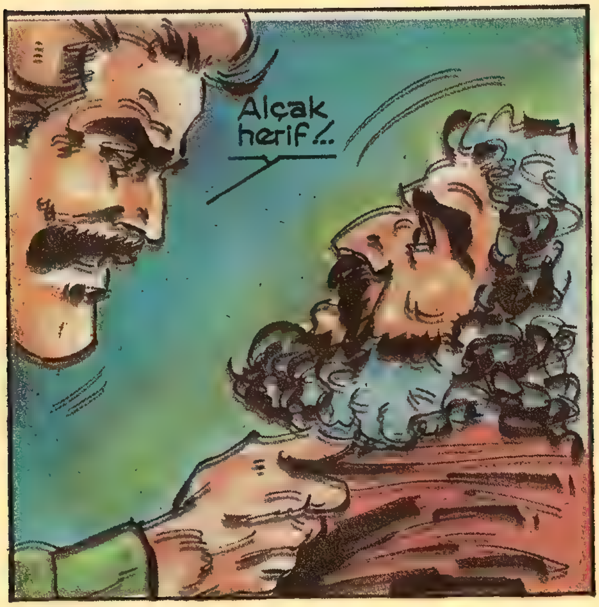

Carlo cevap vermedi. İleride bir adam gördü, dik dik ona bakmaya başladı. Çünkü az önce bağıranların arasında gördüğünü hatırlamıştı.

Atını hızla sürdü, adamın yanına vardı, yere atlayarak yakasına sarılıp onu sarstı:

—**Bana küfredenlerin arasında sen de vardın, değil mi? Cezanı göreceksin! Haydi, şimdi de bağır, küfret bakalım!**

Adamın cevap vermesine fırsat bırakmadan yüzüne bir tokat attı, arkasından bir daha patlattı. Sonra boğazından tutarak sıkmaya başladı.

Carlo kudurmuş gibiydi. Adamın gırtlağını sıkarken bir yandan da bıçağını çıkarmaya uğraşıyordu. Fakat buna fırsat bulamadı. Yüzünde şimşek gibi çakan bir tokadın acısıyla sarsıldı. Adamı bıraktı. İlk tokadı, gözünün üstüne inen sert bir yumruk takip etti. Acı acı bağırarak yere yıkıldı.

Carlo'yu tokatlayan Durakoğlu idi. Onun ayağa kalkmasını bekleyerek kükredi:

—Kendini savunmaktan aciz birini sokak ortasında ne diye tokatlıyorsun? Marifet mi bu?

Etraftan bu durumu görenler:

—Yaşasın genç adam!.. Yaşasın şövalye! diye bağırdılar.

Carlo onlara döndü, ters ters bakarak Durakoğlu'nun üzerine yürüdü. Neredeyse yakasına yapışacaktı. Fakat birden gözüne yediremedi. Kendi kendine:

—"Saraya yaklaştık," diye düşündü. **"Şimdi onunla kavgaya tutuşursam iyi olmaz. Herif elimden kaçar. Oysa şimdi kapana girmek üzere. Tokadın, yumruğun acısını ondan, sarayda çıkaracağım!"**

Carlo'nun yüreği kin ve nefret doluydu. İçinden homurdanmaya devam etti:

—"Bir tokat için bu serserinin beş avuç kanını akıtacağım. Barsaklarını dökeceğim. Fakat

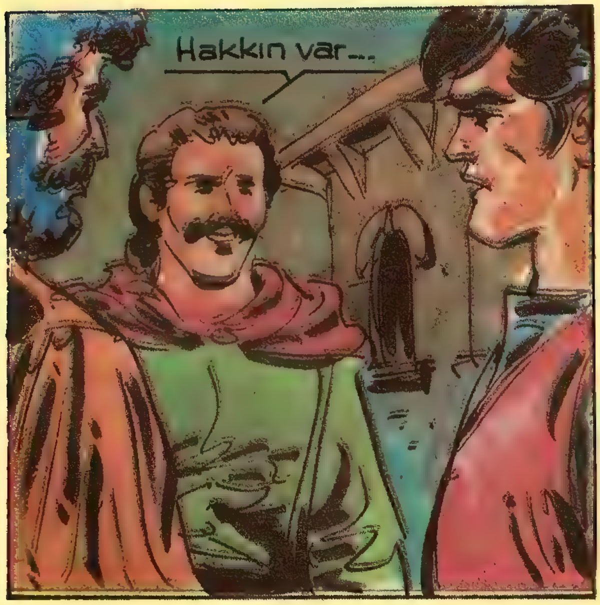

şimdilik susmak, yumuşamak hareket etmek gerek..."

Durakoğlu'nun yanına varınca, sanki tokadı ve yumruğu yiyen kendi değilmiş gibi gülerek:

—Hakkın var! dedi. **Kendini savunmaktan aciz bir adamı tokatlamak münasebetsizlik. Fakat ben sinirli bir adamım. Öfkelendim mi, kendimi tutamıyorum!**

Sonra, az önce boğazına sarıldığı adama döndü:

—Haydi, defol buradan! Seni affediyorum!

Adamcağız ona nefretle baktı. Durakoğlu'na dönünce bakışları değişti. Gözbebekleri minnet ve şükranla titriyordu.

Durakoğlu sordu:

—Adın ne senin?

—Talihsiz!

—Çok tuhaf bir isim...

—Evet... Fakat başka bir adım daha var...

—Neden?

—Bu adımı gününe göre kullanırım. Meselâ bugün adım Talihsiz'dir...

—O da neden?

—Çünkü işlerim bozuk gitti... Az daha ölecektim!

—Öteki adın nedir?

—Şans.. Bu adımı da işimin iyi gittiği günlerde kullanıyorum.

Durakoğlu hafif bir kahkaha attı:

Sonra adamın eline birkaç altın sıkıştırarak uğurladı:

—Haydi, yolun açık olsun.. Bol şans!

—Teşekkür ederim. Beni minnettar ettiniz. Bu minnet borcumu bütün varlığımla ödemeye hazırım. Emrinizi bekliyorum.

Durakoğlu adamın elini sıktı:

—Sağol, dedi. **Ortada minnettar olacak bir şey yok. Ben sadece insanlık görevimi yaptım.**

Adamcağız, Durakoğlu'nun ellerine sarıldı. Saygı ve sevgiyle öperek oradan ayrıldı. Fakat

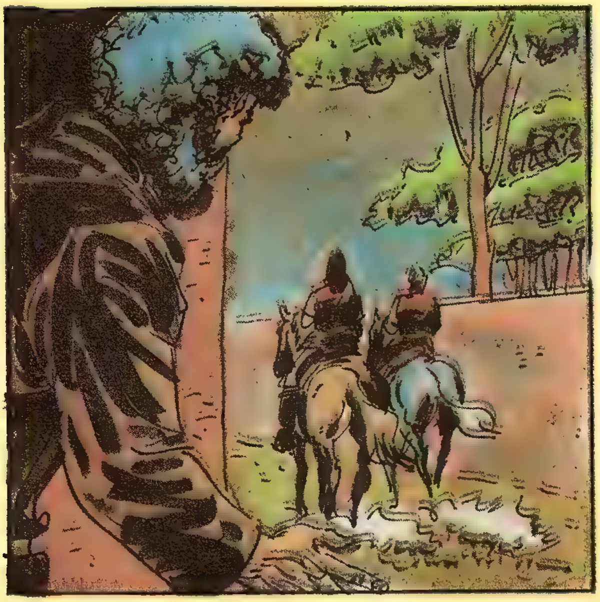

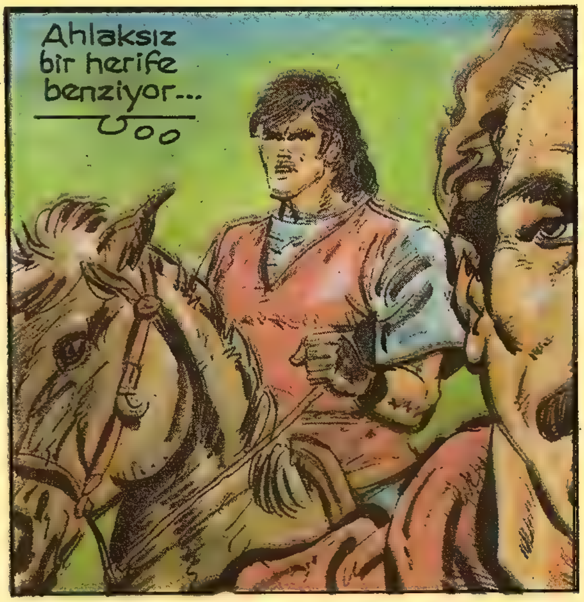

çok uzağa gitmedi. Bir tarafa sinerek, kendisini öldürmek isteyen herifle, hayatını bu canavar ruhlu adamın elinden kurtaran kahramanı gözetlemeye başladı.

Durakoğlu, Carlo'dan hoşlanmamıştı. Hali, hareketi midesini bulandırmıştı. Hele günahsız bir adamı öldürmeye kalkması sinirlerine dokunmuş, sinirini bozmuştu. Kendi kendine:

—Ahlâksız bir herife benziyor, dedi. **Halk onu görür görmez homurdanmaya, küfürler savurmaya başladı. Bu hayra alâmet değil. Halk bu adamı sevmiyorsa, sebepsiz değildir. Öyle bir adam, ya hırsız, ya zalimdir. Veya zalimlerin uşağı, dalkavuğudur. Bu adam da onlardan biri olacak.**

Ondan hemen ayrılmam gerek...

Carlo, Durakoğlu'nun düşüncelerini anlamış gibi:

—İşte, geldik, dedi. **Şu karşıda gördüğün bina, aradığın saraydır. Hunyadi'nin sarayı... Ben de Hunyadi'nin adamlarındanım. Demin, halkın arkamdan küfredip bağırmasının sebebini şimdi anladınız mı? Bu nefret, Kral Naibi Hunyadi'nin en yakın ve en sözü geçer adamlarından biri oluşumdan ileri geliyor.**

Carlo, içindeki kin ve nefreti belli etmemeye çalışarak devam etti:

—Naibin adresini öğrenmek isteyişinizden, onun yanında bir görev almak istediğinizi anladım. Akıllı cesur, şakacı bir genç olduğunuz belli... Böyle bir silahşörle arkadaşlık etmek zevkine kavuşmak benim için gerçekten şereftir. Bu yüzden sizi efendimize götürmek istedim. İşte yolda, yakınlık göstermemin sebebi budur...

Durakoğlu, az önceki düşüncelerini unutur gibi oldu. Carlo'ya karşı duyduğu nefreti şimdilik unutmak gerektiğini anlıyordu. Kendisine fenalık etmeye kalkışırsa, her zaman kafasını ezebilirdi. Şimdilik böyle bir harekette bulunmamıştı, tam tersine yardım ediyordu.

Bu adam kendisini, Macaristan'ın en kudretli asilzadesine götürecekti. Kral Naibi Hunyadi ile tanışmak, yanına girebilmek, gerçekten bir meseleydi...

Carlo dedi ki:

—Hunyadi, cesur, tehlikelerle alay eden, dövüşmekten korkmayan, düellodan çekinmeyen insanlardan hoşlanır. Eğer büyük bir adam olmak istiyorsanız hemen beni takip ediniz. Prensler, Kardinaller, Dükler efendimin yanına çıkabilmek için izin rica ederler. Oysa siz hemen çıkıp konuşacaksınız!

Evet, işte bu Durakoğlu'nun arayıp da bulamadığı şeydi. Bu fırsattan faydalanmak zorundaydı.

Macaristan'a bunun için gelmemiş miydi?

Sarayın avlusuna girince iki uşak, atlarını aldı. Mermer merdivenlerden çıktılar. Koridorlardan, sofalardan geçtiler.

Yollarda subaylar, uşaklar, kadınlar gidip geliyorlardı.

Carlo bir odanın önünde durdu. Sarayın bu kesimi çok tenha idi. Sinsi adam kapıyı açarak Durakoğlu'na:

—**Buyurun!** dedi. **Burada bekleyin. Ben efendime haber vereyim. Adınızı söyler misiniz?**

Durakoğlu adını söyledi.

Carlo, odanın içinde bir kapı açarak gözden kayboldu.

O gittikten sonra Durakoğlu çevresine baktı. Burada eşya yoktu. Ne sandalye, ne masa, ne koltuk...

Duvarların badanası bozulmuştu. Küf kokusu insanı aksırtıyordu. Yere kilim, halı gibi birşey serilmemişti. Taş döşeliydi.

Yerde siyahımsı lekeler, duvarda da çizikler

gördü... Dikkatle baktı, yerdekilerin kurumuş kan lekeleri olduğunu anladı. Duvardaki çizgiler de kılıçların sivri uçlarından meydana gelmişti.

Hayretle:

—**Korkuyor muyum yoksa?**

Sorusuna, yine kendi cevap vermeye hazırlanırken Carlo'nun çıktığı kapı açıldı ve bir hizmetçi:

—**Efendimiz sizi bekliyor, buyurun!** dedi.

Durakoğlu rahat bir soluk aldı. Bütün şüpheleri birdenbire dağıldı. Hizmetçiyi takip etti.

★ ★ ★

Durakoğlu geniş bir salona girdiği zaman, Kral Naibi Hunyadi masanın başında yazı yazıyordu. Arkasını kapı tarafına çevirmişti. Durakoğlu her zamanki alışkanlığıyla elini kılıcının kabzasında tutuyordu...

Hunyadi'nin dönüp kendisine söz seylemesini beklerken kendi kendine:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

9 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—Dikkat et Durakoğlu! diyordu. **Kraldan fazla kudret ve kuvvet sahibi birinin karşısındasın. Bu fırsatı sakın kaçırayım deme. Adamın gözüne girersen, Macaristan'da her istediğini yapabilirsin. Her şeyden önce, önceki gün Kanije yolundaki ormanda genç kızı elinden aldığım asilzadeye karşı güçlü olurum. O herifin benden intikam almak isteyeceği muhakkak..."**

Bu sırada Kral Naibi Hunyadi döndü. Onun yüzünü görünce Durakoğlu'nun aklı başından gitti. Aptallaştı, şaşırdı. Neredeyse küçük dilini yutacaktı. Masa başında oturan adamın, ormanda karşılaştığı küstah, ahlaksız, alçak diye hitap ettiği adam olduğunu anladı.

Dehşete düşerek içinden:

"—Mahvoldum!" dedi, fakat sonra düşündü:

"—Neden mahvolacakmışım? Bu herifin yaptığını eşkiyalardan, yol kesen haydutlardan başka kim yapabilir? Madem ki masum bir kızı

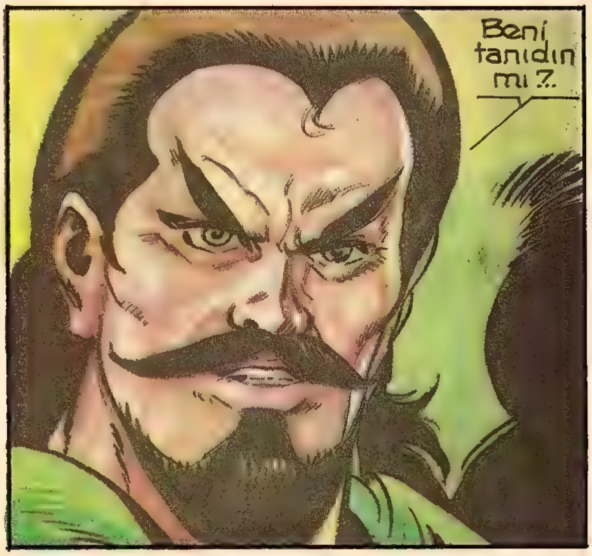

kaçırmak istedi, onun da eşkiyadan ne farkı var?"

Soğukkanlılığını toplayarak devam etti:

"—Kral Naibi ise kendine... Ne olacak sanki? İnsan bir kere ölür. Ölümden korkmadığımı, kendisi gibi üniformalı eşkiyalara önem vermediğimi bu rezile anlatmalıyım!"

Durakoğlu artık tamamen kendini toparlamıştı.

Dövüşmekten, vuruşmaktan çekindiği yoktu. Hele ölmekten hiç çekinmiyordu. Fakat, Azrail'in pençesine düşmeden önce kendini göstermek, herkese meydan okumak istiyordu.

Hunyadi soğuk soğuk sordu:

—Beni tanıdın mı?

Durakoğlu da aynı soğukkanlılıkla cevap verdi:

—Evet... Yüzünüz unutulacak simalardan değil. Hele bizi karşılaştıran olayı unutmak mümkün mü?

Hunyadi koyu, siyah gözlerinden, Durakoğlu'nun erkek yüzüne dikkatli bir bakış uzattı. O, gaddar olduğu kadar zeki ve kurnaz bir adamdı. Karşısındaki adama bakar bakmaz, halini sezer, ne ayarda bir adam olduğunu derhal anlardı.

Durakoğlu'nun gözlerinde şimşeklenen ışıklardan, yüzünün hatlarından, burun deliklerinin açılıp kapanışından, dudaklarının bükülüşünden nasıl bir adam olduğunu anlamış, notunu vermişti.

Bu gencin delilik derecesindeydi. Gerçi küstahlık yapmış, kendisine kafa tutmuştu ama bu güçte ve cesarette insanın dünyaya pek nadir geldiğini içinden itiraf etti.

Böyle bir silahşörün düşmanlığını kazanmak tehlikeliydi.

Gerçi elinde bulunuyordu. Onu, kendisine zararı dokunmayacak bir hale sokabilirdi. İstese, kimseye sormadan idam sehpasına yollama yetkisi vardı. Ama bunun gereksiz olduğunu düşün-

dü. Ondan faydalanması daha akıllıca olurdu...

Önceki gün orman yolunda ondan yediği tokadı hatırlamıyormuş gibi davranır, hakeretlerini unutmuş gibi görünürse, belki yola getirebilirdi.

Adamlarına yollarda hakaret ediyorlar, küfürler savuruyorlardı. Hiçbiri, saldırıya uğramadan sokaklardan geçemiyordu. Kendisine karşı beslenen düşmanlık, günden güne artıyordu.

Bunun sonu nereye varacaktı? Bir gün hücuma uğramayacağını, halkın konağına saldırmayacağını kim garanti edebilirdi? Bunun için şimdiden tedbir alması gerekiyordu. Böyle bir günde, adamlarının cesareti kendisini felaketten kurtarabilirdi.

Cesur, gözünü budaktan sakınmayacak derecede fedakâr adamlara, sadık silahşörlere ihtiyacı vardı.

Durakoğlu bunlardan biri olabilirdi. Hatta en birincisi...

Gerçi Carlo da cesurdu, kuvvetliydi ama Durakoğlu ile onu ölçmek haksızlık olurdu.

Durakoğlu ne kadar mert ve iyi yürekliyse, Carlo aynı derecede kahpe ve namertti. Karşı karşıya yiğitçe dövüşmekten çok insanı arkadan vurup öldürür, elleri, ayakları bağlı adamları tokatlardı.

Bir an içinde bütün bunları düşünen Hunyadi, Durakoğlu'nu kazanmaya, kendisine bağlamaya karar verdi.

Bunu ne pahasına olursa olsun yapacak, onurundan fedakarlık edecek, yediği tokadı unutarak, Durakoğlu'nu muhafızlarının başına geçirecekti. Durakoğlu yanında bulundukça, tokadın acısını çıkarmak, hesap sormak mümkündü.

Şimdi intikam almak sırası değildi. Bunu iyi, uygun bir zamana bırakarak, yaklaşan tehlikeyi önleyecek tedbirleri alması gerekiyordu.

Hunyadi, ormandaki olayı açtı. Fakat aralarında olan şeylerden söz etmedi. Lafı başka ta-

raflardan dolaştırıp idare ederek dedi ki:

—Gerçekten cesursun. Tek başına bir sürü insanla dövüştün. Tebrik ederim. Hele at kullanışına hayran oldum. Bununla beraber şunu da unutma ki, bu fevkalade cesaretin, suçunu affettirmez.

Bakışlarını Durakoğlu'nun üzerinde dolaştırarak devam etti.

—Gerçi, yol üzerinde saldırıya uğrayan bir kızı kurtarmaya çalışmak insanlık görevidir. Bundan güzel bir hareket olamaz. Fakat bu kızı hükümet arıyorsa, bu kız ihtilalcinin kızıysa, o zaman iş değişir. Çünkü bu müdahale, krallığın selametini, krallığın güvenliğini sağlayacak bir hareketi önlemek, engel olmak, hükümetin görevini güçleştirmiş olmak demektir ki, cezası ölüme kadar varır!

—Yok... O kadar acele değil... Hem ben o kadar zalim gaddar bir adam değilim. Senin gibi cesur bir insan güç yetişir. Bunun için ölüm cezasını affediyorum. Fakat bir teklifim var...

—Bunu öğrenebil miyim?

—Teklifim şu: Yanımda çalışacaksın. Buna razı mısın? Dediklerimi yapacak mısın?

Esasen Durakoğlu'nun da istediği bu değilmiydi?

Bütün suçları affedildikten, ölümden kurtulduktan sonra böyle bir teklifi kabul etmemek büyük bir budalalık olurdu. Bunu düşünerek hemen cevap verdi:

—Kabul ediyorum...

—Öyleyse önce şunu halledelim. Senin paraya ihtiyacın vardır... Hemen bir kağıt yazayım, ödesinler...

Masanın üzerinden aldığı kağıda şunları yazdı:

—"Kral hazinesi veznedarı Sandor'a... Bu

yazıyı getiren Durakoğlu'na yüz altın veriniz!"

Emri imzalayıp, uzattı.

Durakoğlu kağıdı aldı, okuduktan sonra başını hafifçe eğerek Kral Naibi'ni selamladı:

—Teşekkür ederim efendim. Hayatım sizindir! Emirlerinizi bekliyorum...

—Kızı tanıyor musun?

—Hangi kızı?

—Ormanda koruduğun kızı...

—Hayır, ilk defa o gün gördüm...

—Demek aranızda bir şey, bir bağlılık filan yok?

—Hayır!

Durakoğlu cevap verirken kalbinin titrediğini hissetti. Bu cevap ağzından bir ıstırap çığlığı gibi çıkmıştı...

Hunyadi ellerini ovuşturarak:

—Güzeeel, dedi. Şimdi beni dinle. İlk görevin şu: Tuna caddesine git. Orada bir otel vardır. İçinde kimse yokmuş zannını veren bir otel.. Bu oteli gözaltına alacaksın. Belki bir ay sonra, belki bir hafta sonra, belki yarın buraya birçok adamlar gelecek. Oteli basıp bunları yakalayacaksın. Emrine dilediğin kadar asker vereceğim...

Durakoğlu gülümsedi:

Zor bir iş değil!

—İş bu kadarla bitmiyor. Baskın sırasında

tabii gürültü çıkacak. Size karşı koyacaklar. Bu arada birine bir kılıç vuracaksın... Fakat öyle vuracaksın ki, kalbini deleceksin. Ya da kafasını uçuracaksın. O adam bir daha yerinden kalkamayacak, hayata sonsuza kadar veda edecek...

—**Kimdir bu?**

—Öldüreceğin adam, benim can düşmanımdır!

—**Adını söyler misiniz?**

—Dük Szekler!.. Ormandaki kızın babası!..

Durakoğlu birdenbire irkildi. Fakat heyecanını belli etmedi. Kendi kendine:

—**"Kız, Dük Szekler'in kızıymış demek ki?** diye söylendi. **Anlaşılan kız kurtulmuş. Şimdi bana sevdiğim varlığın babasını öldürmek görevi veriliyor..."**

Hunyadi dedi ki:

—Bu bir hükümet sırrıdır. Sana büyük güvenim olduğu için söylüyorum!

Durakoğlu başını gururla dikti:

—**Keşke bana güvenmeseydiniz!**

Hunyadi şaşırır gibi oldu. Hayretle sordu:

—**Neden?**

Durakoğlu alevler saçan gözlerini Kral Naibi'ne dikerek panter gibi soludu. Sonra onun, Kral hazinesi veznadarına yazdığı emri parçalayarak ayaklarının dibine attı.. Ve kollarını göğsünün üzerinde çapraz kavuşturarak sordu:

—Cellat nerede? Çağırın, haber verin, gelsin, beni alıp darağacına götürsün!

Hunyadi'nin yüzü bembeyaz oldu. Biraz önce bütün tekliflerini kabul eden bu adama ne olmuştu? Başında nasıl bir çılgınlık yeli esmişti? Delirmiş miydi?

Onun bu hareketine bir anlam veremeyerek sordu:

—Ne oldu sana? Ne demek istiyorsun?

—Söyleyeceğim sözler uzun olmayacak. Bir tokat gibi kısa ve şiddetli olacak. Son teklifinizden anladığım şu: Siz beni bir katil gibi kullanmak istiyorsunuz. Bu benim hayatta yapamayacağım tek şey... Ben mertçe dövüşmeye alıştım, kahpece iş görmeye değil!

Durakoğlu acı acı gülümseyerek devam etti:

—Eğer rahmetli babam şimdi burada olsaydı, bana böyle ahlaksızca teklifte bulunan bir haydutu hâlâ sağ bıraktığım için yüzüme tükürürdü!

Hunyadi:

—Sefil! diye haykırdı.

Fakat heyecanından sesi o kadar hafif çıkmıştı ki, Durakoğlu bunu duymadı. Delikanlı sözlerine devam etti:

—Siz beni aylıklı bir haydut, bir casus, bir katil gibi kullanmak istiyorsunuz. Ben bu işi yapamam. bana böyle bir teklifte bulunmak büyük bir cüret olduğu kadar, büyük bir küstahlıktır. Küstahların cezası da ölümdür!

Durakoğlu, sözlerini bitirince, Hunyadi'ye sert bir tokat patlattı..

Aslında bu çok korkunç, çılgınca bir cüretti. Delikanlı kendi idam fermanını imzalıyordu...

Hunyadi bağırmak istedi, fakat dudaklarının arasından boğuk bir sesten başka bir şey çıkmadı. Yalnız öldürücü bir şekilde baktı. Dudaklarında şimdi zehirli bir tebessüm vardı... Ve bir sihirbaz gibi ansızın ortadan kayboldu.

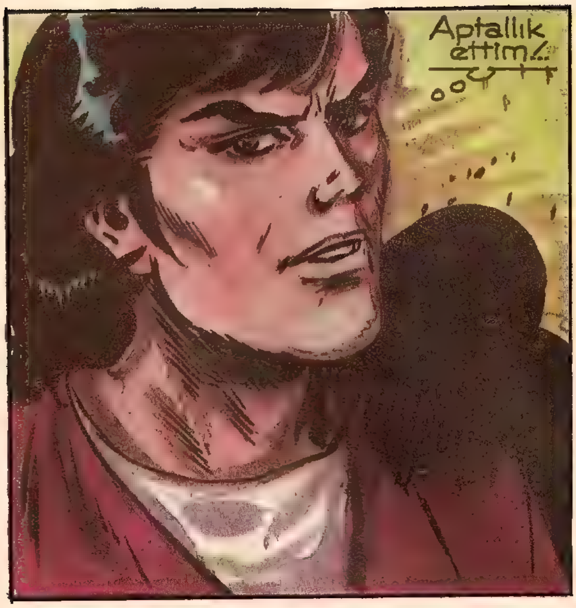

Durakoğlu çevresine bakındı. Hunyadi'yi göremeyince kendi kendine:

—**Ne yapayım?** dedi. **Münasebetsiz teklifleri kabul edemiyorum. Ben hafiye miyim? Fakat böyle bir görevi kabul edemeyeceğimi uygun bir dille de söyleyebilirdim. Sert bir lisan kullanmaya ve tokat atmaya ne gerek vardı? Beceriksiz bir adamım vesselam!**

Etrafını gözden geçirerek düşünmeye devam etti:

—Şimdi buradan nasıl çıkacağım? Bu herif insanı bir kere affeder. Şimdi muhakkak derimi yüzecektir. Aslında çok aptallık ettim. Teklifini kabul etmiş gibi görünüp, buradan kurtulduktan sonra bir mektupla gerçeği bildirseydim daha iyi olmaz mıydı?

Durakoğlu'nun canı iyice sıkılmıştı... Hem kendine kızıyor, hem de:

—**Yok, yok,** diyordu. **Kabul etmiş görünüp, sonradan bildirsem, ahlâksızlık olurdu. Ben ver-**

diğim sözü tutarım. Bizim lügatımızda yalan yok. Sahte sözlerle karşımdakini aldatmam alçaklık olurdu...

Acı acı gülümsedi:

—Ok yaydan çıktı bir kere. Adam sen de... Ne olursa olsun... Akacak kan damarda durmaz!

Kalın bir sesle kendine geldi. İçeri girdiği kapının önünde duran bir adam:

—**Efendimizle konuşmanız bitmiştir!** dedi.

Durakoğlu hemen kapıya doğru atıldı:

—Konuşma bittiğine göre, gidebilir miyim?

—Zannederim...

Durakoğlu, serbest bırakılacağına ihtimal vermiyordu. Fakat uşağın cevabı, önünde bir kurtuluş umudu açtı:

—Nereden çıkacağım? Yolu göster!

—Şu kapıyı açıp koridoru boydan boya geçiniz...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—**Koridorun sonunda önünüze çıkan küçük merdivenden ineceksiniz. Bu yol avluya çıkar. Atınız orada sizi bekliyor.**

Durakoğlu, uşağın tarif ettiği gibi, daha önce beklediği odaya girdi. Bu aralık bir gürültü oldu. Döndü, baktı, uşağı göremedi. Aynı zamanda odanın kapısı kapanmıştı.

Odanın içindeki kapıya koştu. Tokmağı çevirdi. Kapı açıldı. Yürüdü. Tam koridora çıkacağı sırada gözüne bir gölge ilişti. Bu gölge Carlo idi. Dudaklarında kinli bir gülümseme vardı. Gözleri hakaret saçıyordu. Yanında beş silahşör vardı. Durakoğlu'nu göstererek:

—**Gebertin şu serseriyi!** diye bağırdı.

Dördü ilerledi. En arkada kalanı koridorun kapısını kapattı. Hepsinin yüzünde alaylı bir tebessüm vardı.

Durakoğlu işi anlamıştı. Bu adamlar kendisini öldürmeye kararlıydılar.

Delikanlı, elini belindeki kılıca atarak oda-

nın bir köşesine çekildi. Sinirleri adamakıllı gerilmişti. Gözlerinden ateşler saçılıyor, karşısındakilere adeta meydan okuyordu. Kılıcının sapını okşarken mırıldandı:

—**Derimi ucuza satmayacağım!**

Carlo hain hain güldü:

—**Bana Carlo derler delikanlı... Seni gürültüsüz bir şekilde öbür dünyaya göndermekle görevliyim. Şu gördüğün şövalyeler Budapeşte'nin en iyi silahşörleridir...**

Durakoğlu alay etti:

—**Kendilerinin yüzlerini gördüğümden dolayı çok sevindim. Çünkü geçen gün ormandaki dövüşte ancak kıçlarıyla tabanlarını görmüştüm!**

Silahşörlerden en öndeki öfkeyle:

—**Sabrım kalmadı,** dedi. **Hemen tepeleyeceğim!**

İkincisi homurdandı:

—**Acele etme! Duasını etsin de öyle!**

Durakoğlu kılıcını çekerek haykırdı:

—Ben hazırım pis cellatlar! Ne duruyorsunuz? Yoksa efendinizi tokatladığım gibi, sizi de tokatlamamı mı istiyorsunuz?

Durakoğlu, kapalı bir odada, altı kişinin karşısında olduğunu tamamen unutmuştu. Yalnız dövüşmek, vuruşmak, kan ve ölüm saçmak, önüne çıkacak her düşmanın kafasını dağıtmak, kolunu koparmak, kulaklarını kesmek, doğramak, budamak, ya da ölmek, ya da öldürmek istiyordu...

Carlo, arkadaşlarına dedi ki:

—Haydi, vakit geldi. Şu serseriden biraz kan alalım. Altısı birden kılıçlarını çekerek hücum ettiler.

Durakoğlu bir top gibi gürledi:

—Kendinizi kollayın soytarılar!.. İnsan müsveddeleri, pis çakallar...

... Ve kılıcını çekerek sıçradı. Şimdi elindeki kılıç yılan gibi ıslık çalıyor, karşısındakilere tehlike yaratıyordu. Acı bir ses

—Vay yanağım! diye haykırdı.

Az sonra onu başka bir ses takip etti. Derken bu feryada üçüncü bir çığlık daha eklendi:

—Ah yüzüm!

Carlo ile birlikte iki kişi daha ellerini yanaklarına götürdüler. Elleri kan içinde kaldı. Durakoğlu, üçünün yanaklarında kanlı birer delik açmıştı.

Altısı birden yeniden hücum ettiler.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, çelik sesleri arasında küfürler, tehdit sesleri birbirine karışıyordu. Carlo kükredi:

—Durakoğlu, artık kurtulamazsın! Bir vasiyetin varsa söyle. Birkaç dakikalık ömrün kaldı, anladın mı serseri herif?

Diğer silahşörler haykırdılar:

—Beynini çıkarıp kedilere yedireceğim!

—Gözlerini parmaklarımla oyacağım!

—Palavracı kabadayı, sonun geldi!

Durakoğlu, akıl almaz bir çeviklikle sağa, sola, öne sıçrıyor, bazen taşlara yatıyor, sonra birdenbire fırlayıp, kalkıyor, bu arada:

—Al sana soytarı herif! Bu da senin hakkın rezil. Şimdi anladınız mı Durakoğlu neymiş? Kendinizi koruyun serseriler! diyerek kılıcını sallıyordu.

Durakoğlu'nun savurduğu bir kılıç, Carlo'nun kalçasında derin bir yara açmış, bir başka hamle, silahşörlerin en irisinin gözünü çıkarmıştı...

Diğer dört silahşör de yaralıydı. Acı acı inliyorlardı. Feryatlarla küfürler birbirine karışıyordu.

Yerler, duvarlar kan içinde kalmıştı.

Bir vuruşta Durakoğlu'nu yere sereceklerini, ciğerlerini kebap edeceklerini söyleyenler yaralanmışlar, perişan hale gelmişlerdi. Üstleri başları paramparça olmuş, yüzleri, gözleri kan içinde kalmıştı.

Yaralanan Carlo ayağa kalktı. Durakoğlu'nu karşısında görünce şaşkın şaşkın bağırdı:

—Vay canına! Hâlâ ölmemiş!

Evet... Sel gibi peş peşe gelen hücumlara rağmen Durakoğlu ayakta dimdik duruyordu. Hâlâ altı kişiye meydan okuyan bir hali vardı ama sağ omuzuyla göğsünden yaralanmıştı. Elleri bere içindeydi. Yüzünde hafif birkaç çizik vardı...

Delikanlı yorgunluktan, cins bir at gibi soluyordu. Bacakları kendisini taşıyamayacak hale gelmişti.

Duvara dayanarak bir iki dakika öyle kaldı. Yavaş yavaş güçten düştüğünü hissediyordu. Gözleri kararmaya başladı, tavan başına yıkılıyor gibi geldi. Ve sonra kılıcı elinden düştü, olduğu yere çöküverdi.

Carlo kin ve heyecanla bağırdı:

—Ne duruyorsunuz, öldürün!

Fakat adamlar yılmıştı. Kılıcı elinden düşmüş, yarı baygın bir duruma geldiği halde Durakoğlu'ndan korkuyorlardı. Bunun için, Carlo'nun bağırmasına önem vermediler. Çünkü, Durakoğlu'nun bir oyun oynamak amacıyla kendisini yorgun gösterdiğini bilhassa yere çöktüğünü sanıyorlardı.

Carlo, arkadaşlarından bir hareket göremeyince doğruldu, bıçağını çekti, Durakoğlu'na doğru yürüdü. Onu öldürmek şerefini kendisi kazanmak ve efendisinin gözüne girmek istiyordu...

Arkadaşları ondan cesaret aldı. Onlar da bıçaklarını sıyırarak Durakoğlu'nun üzerine atıldılar.

Durakoğlu bu hareketleri, yarı kapalı duran gözlerinin arasından görmüştü.

Ölüm yaklaşıyordu.

Kendini toplamaya çalıştı, kollarını gerdi, enerjisini topladı. Ansızın yerinden fırladı, üzerine doğru kalkan ellerden birini tuttu, bütün kuv-

vetiyle büktü, bıçağı sağa sola sallayarak kendisini savunmaya başladı.

Hem kendini savunuyor, hem de belirsiz hareketlerle kapıya doğru gidiyordu. Orada yolunu kesecek kimse kalmamıştı. Böylece kapıyı buldu, tokmağı çevirdi, kapı açıldı... Delikanlı yıldırım gibi dışarı fırladı.

Carlo acı acı haykırdı:

—Kaçıyor, kovalayın!

Arkadaşlarının üçünden hayır kalmamıştı. Yaraları çok ağırdı. İnleyip duruyorlardı. Ötekilerin yaraları onlara göre daha hafifti. Acılar içinde kıvranmakla beraber, hemen koridora atıldılar.

Carlo da onları izledi. Fakat güçlükle yürüyor, yaraları koşmasına engel oluyordu.

Bu sırada Kral Naibi Jan Hunyadi ortaya çıktı. Koridorun öbür ucunda Durakoğlu'nu görünce hayretler içinde kaldı.

Macaristan'ın en güçlü kudretli adamı Hunyadi, bu Türk gencinden nefret etmekle beraber, altı kişiye meydan okuyup ellerinden kurtuluşunu takdirden kendini alamadı...

İnsanın böyle bir adamı olduktan sonra bütün Budin halkına kafa tutmak işten bile değildi. Durakoğlu kendi yanında çalışmayı kabul etseydi, düşmanlarının hepsinin kafalarını ezebilecekti.

Hunyadi ona acıyordu. Böylesine güçlü bir insanı öldürüp yok etmek cinayetlerin en büyüğüydü. Fakat gel gelelim, onu öldürtmese, günün birinde o, kendisinin kafasını ezecek, başını koparacaktı.

Sert bir sesle haykırdı:

—Altı kişi bir adamın hakkından gelemediniz mi? Yazıklar olsun!.. Hâlâ duruyor musunuz?

Öldürün!.. Gebertin diyorum size!

Durakoğlu, dışarıya çıkan merdivenin başına geldi. Tam ineceği sırada, on kişinin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Hepsi silahlıydı.

Derhal döndü, koridora çıkıp hızlı hızlı yürümeye başladı. Fakat şimdi iki düşman arasında kalmıştı. Arkasında on kişi, karşısında da Carlo ile arkadaşları geliyordu.

Kurtulmak imkansız gibiydi. Ya diri diri yakalayacaklar ya da öldüreceklerdi.

Carlo haykırdı:

—Öldürün!.. Gebertin!..

İki silahşör atıldı. Fakat hamleleri boşa gitti. Çünkü Durakoğlu, koridorun sol tarafında gözüne ilişen merdivenden yukarı çıkarak bir odaya girmişti.

Delikanlı, kapıyı, peşinden koşanların yüzlerine kapayıp kilitledi.

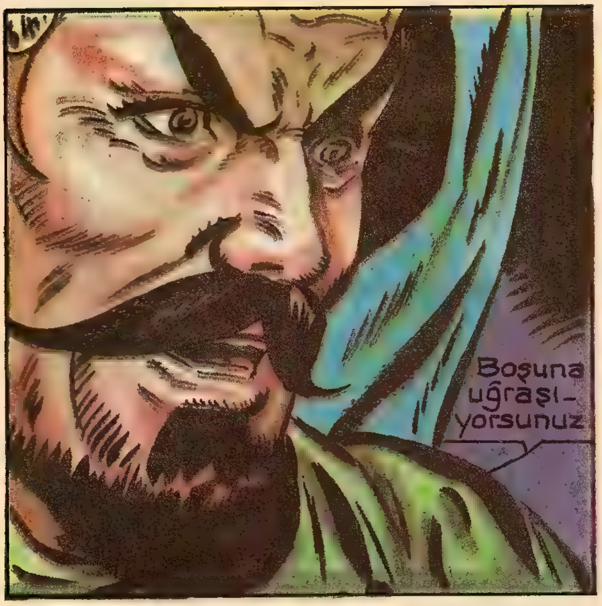

Silahşörler, avlarını ellerinden kaçırmış birer köpek gibi soluyup hırlıyorlar, kapıyı omuz vurup tekmeliyorlardı.

Kral Naibi Hunyadi, zehirli bir gülüşle:

—**Boşuna uğraşıyorsunuz,** dedi. **Bu kapı yumrukla açılmaz. Vazgeçin bu işten...**

Hunyadi, kapının öyle omuzla, dayanmakla kırılmayacağını çok iyi biliyordu. Fakat çatının altına rastlayan bu küçük odanın başka çıkacak bir yeri olmadığını da biliyordu.

Durakoğlu çatıdan dama çıkabilse bile nereye gidecekti! Aşağıya atlayamazdı. Çünkü bir kuyu kadar derindi ve ölüm kesindi...

Hunyadi, adamlarından birini çağırdı. Bazı emirler verdi. Biraz sonra döndü. Yanında birkaç kişi daha vardı. Bunlar tuğla ve kireç de getirmişlerdi.

Hemen işe başlayarak Durakoğlu'nun girdiği kapının önüne kalın bir duvar ördüler. Merdivenin üst dışındaki kapıyı mıhladılar. Yukarı koridoru da kapattılar...

Çalışma odasına dönünce Kral Naibi Hunyadi, Carlo'ya sordu:

—**Fikrimi nasıl buldun?**

—**Hayranım efendimiz. Durakoğlu'na güzel bir mezar hazırladınız.**

—**Siz, altı kişi onun canını alamadınız. Fakat şimdi açlıktan kıvrana kıvrana geberecek!**

Artık, diri diri bir odaya gömülen Durakoğlu'nu kimse hatırlamayacak, yiyecek, içecek veremeyecek, soran olmayacak, delikanlı açlıktan ölecekti.

Hunyadi:

—**Bu heriften kurtulduk!** dedi. **Ben şimdi gidiyorum, sen ne yapacaksın?**

—**Yaralarımı sardıracağım!**

—**Peki... Ben de Dük Szekler'in kızını görmeye gideceğim.**

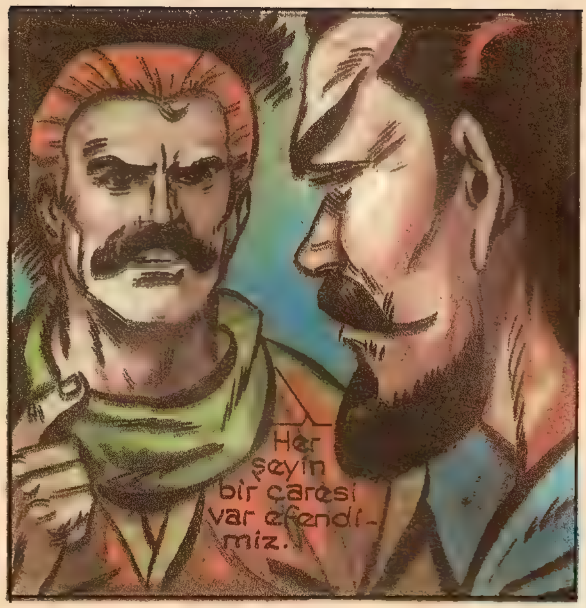

—Karolin'i mi?

—Evet... Beni Durakoğlu'ndan on defa daha fazla korkutan kızı...

—Karolin'den korkuyor musunuz? Doğrusu hayret ediyorum. Emrediniz, onu ayaklarınıza kapandırayım. Size köle edeyim. İster misiniz sizi deli gibi sevdireyim?

Hunyadi inledi:

—Bu mümkün mü? Bunun imkanı yok! Benden nefret ediyor o!..

—Üzülmeyiniz efendimiz. Her şeyin bir çaresi var. Bunları çok iyi tanıdığım bir büyücüye yaptırırım. O, otlarla, kokularla, dualarla öyle işler başarıyor ki...

—İstediğin gibi yap Carlo!

Hunyadi, bunları söyledikten sonra, sırtına geniş bir pelerin aldı, sarayın gizli bir kapısından caddeye çıktı. Çabuk çabuk yürüyerek, manastırın köşesinden tenha bir yola saptı.

Yolun ortasında bir evin önüne geldi, esrarlı bir şekilde açılan kapıdan girdi.

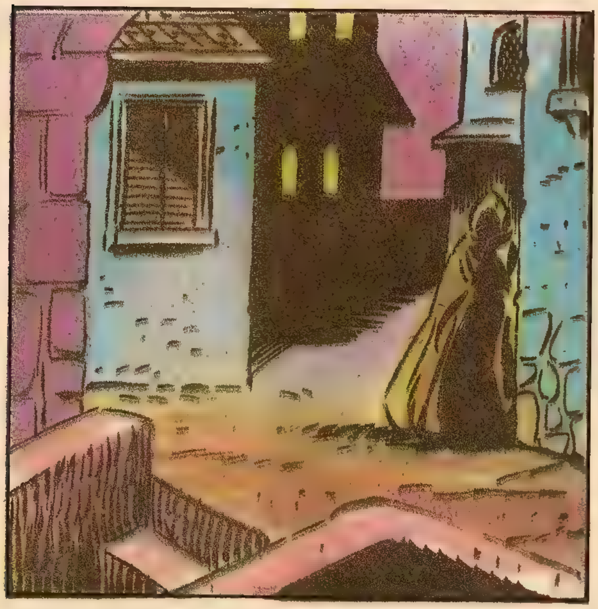

Bu sırada köşeden bir kadın çıktı. O da, Hunyadi'nin girdiği eve doğru yürümeye başladı. Bu kadın, Kral Naibi Hunyadi'nin karısı Margarit idi...

Karolin, Durakoğlu'nun ricası üzerine ormandan uzaklaşmıştı. Yolda giderken hep, kendisini kurtarmak için hayatını tehlikeye atan genç adamı, Durakoğlu'nu düşündü.

Karolin, kendisini savunan adamın, Durakoğlu olduğunu bilmiyordu. Onu Şövalye Sigmond sanıyordu.

Güneş batarken Kanije'deki perili köşke geldi. Dük Szekler, kızını sevinçle karşıladı. Kolları arasına alarak alnından saçlarından koklaya koklaya öptü.

Karolin dedi ki:

—Kont Petöfi ile Prens Geza'yı gördüm. Gelecekler... Kral Naibi Hunyadi ve Şövalye Sigmond'la da karşı karşıya geldim..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

11 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Dük Szekler hayretle sordu:

—Hunyadi ile mi?

—Evet...

—Peki Şövalye Sigmond'u nerede gördün?

—Çok yorgunum baba.. Aynı zamanda heyecanlıyım. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Kendime geleyim, her şeyi o zaman anlatırım.

—Sigmond'la konuştun mu? Hoşuna gitti mi? Anlıyorum. Onunla evlenmene hiçbir engel kalmadı. Bu akşam kral olur olmaz Sigmond'un babasına her şeyi söyleyeceğim. Şövalye Sigmond'a, seni kendisine vereceğimi söylemiştim...

Karolin, yüzü kızararak başını öne eğdi.. Dük Szekler kızına şefkatle baktı:

—Söyle, cevap ver Karolin.. Bana gücendin mi yoksa? Hayatım, dudaklarının arasından çıkacak bir tek söze bağlıdır.

Karolin dalgın dalgın düşünüyor, gözünün önüne Durakoğlu'nun yiğit çehresi geliyor, onu,

çevresini saran bir sürü adama karşı kılıç sallarken görüyordu.

Genç kız, titrek bir sesle babasına cevap verdi:

—Hayır baba, sana güvenmiş değilim. Pek iyi etmişsin.

Sonra babasını öperek ayrıldı. Köşkün arka tarafındaki odalardan birine girdi. Karanlıkça bir odaydı burası... Köşede bir kadın oturuyordu. Sırtında beyaz bir elbise vardı. Saçları da elbisesi gibi beyazdı.

Bu meçhul kadının yüzü, çektiği acılar nedeniyle tazeliğini kaybetmişti. Fakat buna rağmen hâlâ güzeldi. Yalnız bakışları biraz karışık ve karanlıktı.

Kadın, bir taraftan iş işliyor, bir taraftan da hafif bir sesle şarkı söylüyordu. Bu, Karolin'in annesi Edit idi...

Karolin koştu, annesini kucakladı. O da ona sarıldı, uzun uzun öpüşüp koklaştılar.

Beyazlı kadın Edit sordu:

—Bugün seni hiç görmedim. Neredeydin? Bir günümü seni görmeden geçirmenin benim için azap olduğunu takdir edersin değil mi yavrum?

—Bütün günüm at üstünde geçti anne...

—Neden?

—Babamın işleri için..

—Babanın mı?

Beyazlı kadın Edit, bunu sorarken, tabii halini kaybetmiş, biraz önce gözlerinde parlayan zekâ ışıkları birdenbire sönmüştü. Gözbebekleri büyüdü, rengi sarardı, üzerine anormal bir hal geldi...

Yanında kim vardı? Kızı Karolin miydi? Yoksa bir başkası mı? Tanımıyor, bilmiyor, fark edemiyordu.

Edit kaç zamandan beri böyleydi? Sinir bunalımları geçiriyor, ne yaptığını bilmiyor, bir deli gibi abuk sabuk şeyler yapıyor, durup dururken kahkahalar savuruyor, üstünü başını yırtarak

bir köşeye siniyordu.

Zavallı kadın, korkunç bir şey, bir hayal görmüş gibi yüzünü kapıyor, bazen de normal halini bularak güzel güzel konuşuyor, el işi işliyor, aklı başında bir insan oluyordu.

Bir yabancıya seslenir gibi:

—Dük Szekler'den bahseden kimdi? dedi. **Nerede o? Hapishaneden kurtuldu mu?**

Karolin içini çekti:

—Beni tanımadın mı anne? Babamın burada olduğunu bilmiyor musun? Ne çabuk unuttun? Babamın hapisten kurtuluşu çok önce oldu...

—Eğer dediğin doğruysa beni onun yanına götür. Anladın mı genç kız? Sana söylüyorum!

—Biraz sabırlı ol. Neredeyse gelir...

Edit kızdı, kızını iterek haykırdı:

—Yalan söylüyorsun... Dük Szekler hapisten nasıl çıkabilir? Haydi defol buradan... Başımdan git...

Sonra yerinden fırladı, odanın bir köşesine koşup sindi, yüzünü avuçlarının içine gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı...

Karolin annesinin yanına gitti. Sevdi, okşadı, öptü, tatlı sözler söyledi. Bu içten ilgi etkili oldu. Edit'in sinirleri yatıştı. Karolin, annesinin koluna girerek yatak odasına götürüp yatağa yatırdı. Okşar gibi bir sesle:

—Birkaç saat uyumalısın anne, dedi. **Dinlenmek sana çok iyi gelir..**

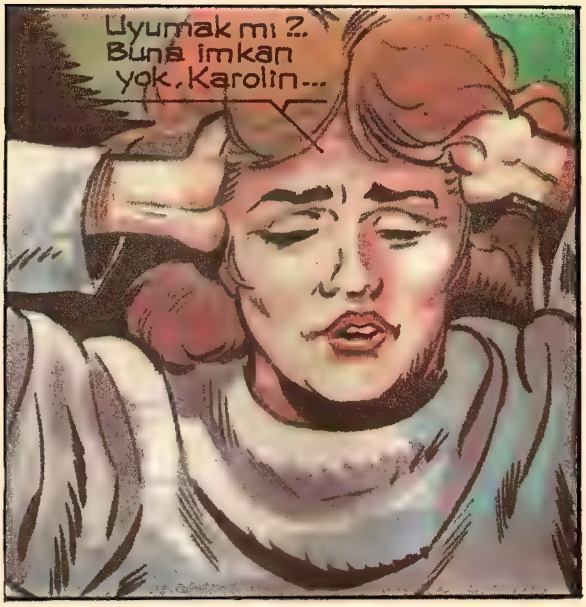

—uyumak mı? Ne diyorsun Karolin? Buna imkan yok!

—Neden?

—Çünkü korkuyorum...

—Korkacak bir şey yok!

—Nasıl yok? Uyurken gelmişti...

Karolin, annesinin yüzüne baktı. Buhranın tekrar başlamasından korkuyordu. Fakat Edit'in yüzünde anormal bir hal görmedi. O zaman hayretle sordu:

—Kimden bahsediyorsun ann? Gece gelen kimdir? Rüya mı görüyorsun yoksa?

—Rüya değil, gerçek yavrum... Artık sırası geldi, hepsini anlatacağım. dinle yavrum: Bir geceydi.. Baban yanımda yoktu. Galiba hapishanedeydi... Evet evet, öyleydi...

Beyaz saçlı kadın acı acı gülümseyerek devam etti:

—Şehir dışındaki şatomuzu hatırladın mı yavrum? Sen orada doğdun... Ben orada çok mutlu günler geçirdim. Fakat yine orada çok acı, çok acıklı günler de yaşadım...

Kadın içini çekti... Derin bir ıstırap yüzünü gölgeliyordu. Hüzünlü bir sesle devam etti:

—Bir gün dışarıda bir gürültü duydum. Sokaktan bir takım sesler geliyordu. Pencereye koşup baktım. Kalabalık bir halk bir adamı kovalıyordu. Bu adam bir cüceydi. Suratsız, biçimsiz, çirkin bir cüce...

Halk onu kovalarken **"Tutun, öldürün şu uğursuz büyücüyü!** diye bağırıyordu. Küçük adam, koşa koşa bizim şatonun kapısına kadar geldi. Halinden artık bütün gücünün kesildiği anlaşılıyordu.

Üstü başı kan revan içinde kalmıştı. Halkın fırlattığı taşlar kafasında derin bir yara açmıştı. Kapının önüne serildi. Hemen içeri aldırdım. Yaralarını temizledim, sardım, tedavi etti. Bu herif sonradan baha ihanet etti...

Karolin büyük bir merakla dinliyordu. Sesi titreyerek sordu:

—Nasıl ihanet etti anne?...

—Bir gece yatağımda uyuyordum. Birdenbire odanın kapısı açıldı. Gürültü ile uyandım. Bir gölge bana doğru geliyordu. Kral Naibi Hunyadi idi bu... Yanında cüce de vardı. Sokak kapısını Hunyadi'ye açanın bu cüce herif olduğuna eminim...

Donmuş kalmıştım... Ses çıkaramadığım gi-

bi bir harekette de bulunamıyordum. Hunyadi ellerimi yakaladı. Bir şeyler söylüyordu, fakat hiçbirini anlayamıyordum. Yüzünde ve gözlerinde sevinç ışıkları parlıyordu...

O an, bana tecavüz etmek istediğini anladım...

Fakat kımıldayamıyordum.

Düşüncelerimin, irademin üzerine karanlık bir perdenin gerildiği, kâbusların kafamı kapladığı o gece, cüce karşımda duruyor, kendisine

yaptığım iyilikleri unutmuş, hiçbir şeye karışmıyor, alaylı bir ifadeyle yüzüme bakarak gülüyordu.

Edit birdenbire sustu. Karşısında bir hayal görmüş gibi ellerini yüzüne kapayarak acı acı bağırdı:

—İşte... İşte geliyor... O... Szekler, neredesin, koş, imdadıma yetiş!

Sonra karyoladan fırladı, kendini yere attı, saçları dağınık, gözleri bulanık bir halde çırpınmaya başladı.

Kriz başlamıştı. Ellerini sıkıyor, dişlerini gıcırtadıyor, ağzından köpükler geliyor, haykırıyordu. Bağırdı, tehditler savurdu, ter içinde kaldı, sonra baygın bir halde yere serildi kaldı...

Karolin annesini kucakladı, tekrar karyolaya yatırdı. Zavallı kadın şimdi, derin soluklarla uyumaya başlamıştı.

Karolin, odadan çıkıp salona geçerek babasıyla misafirlerini beklemeye başladı. Bir koltuğa oturmuştu. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Bir ara kendinden geçti, uyumaya başladı.

Ne kadar zaman geçti aradan?.. Kendisi de pek farkında değildi. Ansızın bir gürültüyle uyandı. Pencerenin camı açılmış, bir adam içeri girmiş, kendisine doğru geliyordu.

Bu adam Hunyadi idi... Arkasından iki kişi daha geliyordu.

Karolin, annesinin anlattığı olayı hatırladı. Onun başına gelen şimdi kendisinin başına geliyor, aynı adamın saldırısına uğruyordu.

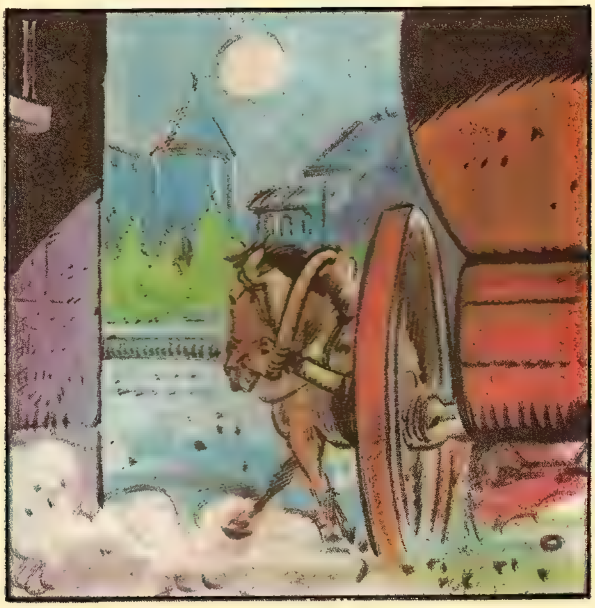

Kımıldamak, kaçmak istedi, başaramadı... Sanki taş kesilmişti. Haykırmak istedi, ağzını açamadı. Sanki dişleri kilitlenmişti.

Hunyadi'nin bir işareti, her şeyi bitirdi. Yanındaki adamlar Karolin'i yakaladılar, ellerini ve ayaklarını bağladılar.

Bağırmasın diye ağzını da tıkamışlardı.

Onu sırtlayıp aşağıya götürerek kapıda bekleyen kapalı arabanın içine tıktılar.

Arabacı kamçısını şaklattı... Atlar şahlandı, dört nala koşmaya arabayı uçurur gibi çekmeye başladılar.

Durakoğlu, girdiği odanın kapısını kilitleyince rahat bir nefes aldı. Şimdilik tehlikeyi atlatmıştı. Fakat bu ne kadar sürecekti?

Bu rahatlığın geçici bir zaman süreceğini, nasıl olsa kendisini rahat bırakmayacaklarını biliyordu.

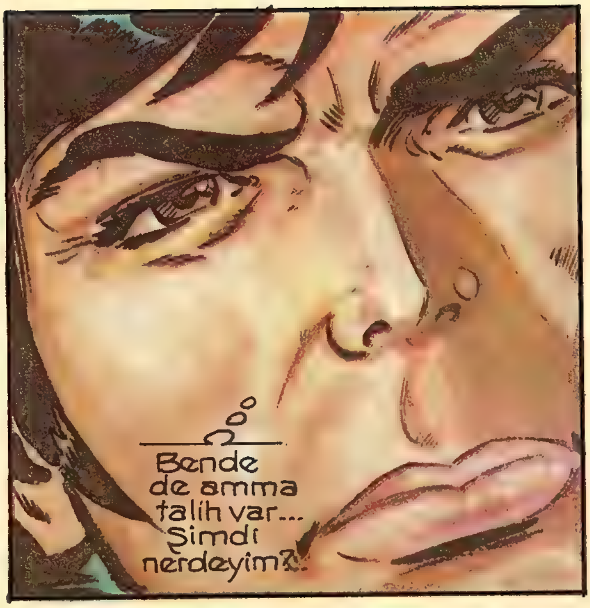

Hiç olmazsa bu süre içinde yorgunluk alır, dinlenir, kendisine gelirdi.

Yorgun bir halde dövüşmek başka, düşmanlarının karşısına dinlenmiş, zinde bir halde çıkmak başkaydı. Bir kenara oturdu. Bütün kemikleri ağrıyordu. Şurasından burasından yaralanmıştı. Yaraların bazıları derin, bazıları hafifti. Fakat bütün yaraları ona ıstırap veriyordu.

Bir iki gün içinde başından geçenleri düşünmeye başladı. Ormandaki olayı, oteldeki gizli toplantıyı, Budin'e ilk girişini, Carlo'ya rastlayışını, onun elinden kurtardığı adamı, Hunyadi'nin yanına gidişini, taş odayı, kan lekelerini, Hunyadi'nin adamlarıyla mücadelesini birer birer hatırladı:

—Bende de amma talih var! dedi. **Başım, beladan, felaketten kurtulmuyor. Şimdi neredeyim? Ne olacağım? Bunları Allah bilir ama herhalde durumum iyi değil.** Çevresine bakınarak söylenmeye devam etti:

—Fare gibi kapana kısıldım. Buradan kur-

tulacağımı sanmıyorum... Herifler kapıyı kırıp saldırmasalar bile, açlıktan ve susuzluktan ölürüm burada...

Dışarıdan gelen garip sesleri bir süre dinledikten sonra düşünmeye devam etti:

—Altın Fırtına ne oldu acaba? Zavallı dostum, karagün arkadaşım! Sana ne yaptılar?

Durakoğlu bir yandan bunları düşünüyor, kendi kendine konuşuyor, bir yandan da yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Birden içi geçti.

Gözlerini açtığı zaman vücudunda bir rahatlık hissetti. Hemen yerinden fırladı. Kapaya koştu. Anahtarı çevirip açtı. Karşısında bir duvar görünce gözleri büyüdü, yüreğini öldürücü bir korku kapladı, terlemeye başladı. Ellerini terleyen şakaklarına götürerek boğuk bir sesle:

—Kapının önüne duvar örmüşler! dedi. **Kaderde diri diri ölmek de varmış! Alçaklar, reziller!**

Döndü, kurtulmanın, buradan kaçmanın mümkün olup olmadığını anlamak için bulunduğu yeri tetkike başladı. Bulunduğu yer küçük bir odaydı.

Tavandan hafif bir ışık sızıyordu. Bunu görünce, çatı aldında, bir tavan arası olduğunu anladı.

Çatı o kadar yüksek değildi. Fakat Durakoğlu'nun boyu yetişmiyordu.

—"Dama çıkabilsem, belki kaçacak bir yer bulurum. Malûm ya, denize düşen yılana sarılır!" diye düşündü.

Çevresine bakındı. Kenarda eski bir konsol gördü.

Yakaladığı gibi, dama çıkılacak penceremsi yerin hizasına getirdi. Üstüne çıktı. Kapağı kaldırıp dama tırmandı.

Dikkatle çevresine bakındı. Çatıdan kaçmak

imkansızdı. Tutunacak bir yer göremiyordu. Damdan aşağıya baktı. bulunduğu yerle sokak arası en az yüz metrelik bir mesafe olduğunu gördü.

Kurtuluş çaresi yoktu. Fakat hiç olmazsa, bir fare gibi kapana tutulmuş, diri diri gömülmüş, açlıktan ve susuzluktan kıvrana kıvrana ölmemek için akıl almayacak şeyleri yapmaya karar verdi:

—Bana yakışır bir ölüm seçmeye daha vaktim var. Bu köpek heriflere, bu rezil haydutlara gülünç olmayacağım. Gönlümün istediği gibi öleceğim... Ben ölüme de, talihsizliğe de meydan okurum!

Durakoğlu "Talihsiz" sözünü söylerken bir ses sordu:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

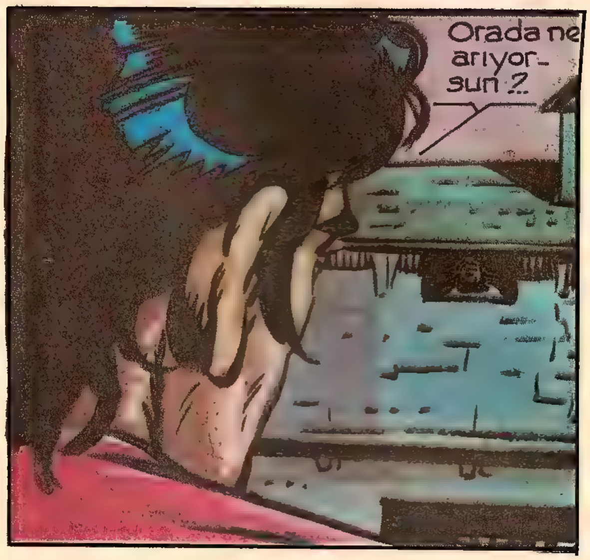

—Ne var? Ne istiyorsun?

Bu ses sanki gökten geliyordu. Durakoğlu sevinçle:

—Kurtuluş umudu belirir gibi oldu, dedi. Dikkat et şansın açılıyor...

Az önce duyduğu ses tekrar sordu:

—Kimsin? Ne istiyorsun? Cevap versene?..

Durakoğlu çevresine bakındı.. Karşıda bir çatı gördü. Çatının küçük deliğinden bir baş uzanmış kendisine bakıyordu.

Durakoğlu yüksek sesle:

—Orada ne arıyorsun? diye sordu. **Seni gözcü olarak mı koydular? Mendebur ve ahlaksız hafiyelerden biri misin?**

Çatının penceresindeki adam kızdı:

—Ne oluyorsun arkadaş? Neden bağırıyorsun? Boğazını mı sıkıyorlar? Yavaş konuşsana...

Durakoğlu'nun canı sıkıldı, sert sert:

—Yavaş mı konuşayım? dedi. **Neden? Hem sen kim oluyorsun maskara herif?..**

—Rica ederim yavaş konuş... Öfkeye gerek yok. Sana bir yardımım dokunursa kendimi dünyanın en mutlu adamı sayacağım... Söyle... Bir şeye ihtiyacın var mı?

—Sen kimsin?

—Nasıl? Beni tanımadın mı?

—Senin gibi bir rezili nereden tanıyacağım pis hafiye... Ben casusları hiç sevmem...

—Yanılıyorsun. Ben öyle adamlardan değilim. Yüzüme iyice bak. Beni tanımadın mı canım?

Bu sözleri söylerken karşı çatıdaki adam başını biraz daha yukarı çıkarmıştı.

Durakoğlu dikkatle baktı. Bu sivri burunlu, yuvarlak yüzlü bir adamdı. O zaman hemen tanıdı:

—Şimdi seni tanıdım, dedi. Sana rastladıktan sonra başıma felaket geldi... Sen "Talihsiz" değil misin?

—Bugün adımı değiştirdim beyzadem! "Şans" oldum!

—Daha bu sabah başka bir isim taşıyordun. Ne çabuk değiştirdin?

—Bu sabah değil, o dündü. Beni ölümden dün sabah kurtarmıştın.

—Sana dün sabah mı rastladım? Demek o rezil heriflerle dün boğuşup vuruştum. Demek günün yarısıyla bütün gece boyunca uyumuşum? Senin orada işin ne?

—Evimde istirahat ediyordum. Ya sen orada ne yapıyorsun?

—Hunyadi'nin sarayında bir takım haydutlar çevremi sardı. Onlarla, kılıç, bıçak ve yumrukla kavga ettim. Ellerinden kurtuldum, tavan arasına kaçtım. Kapıyı duvarla ördüler, beni diri di-

ri mezara gömdüler.

—Yaaa? Demek bu alçaklığı yaptılar ha?

—Evet... Yaralarımla ölmezsem, şuradan aşağıya atlayıp gebermezsem, burada açlıktan ve susuzluktan can vereceğim..

—Hunyadi'nin adamları mı yaptı bu işi?

—Söylüyorum ya, anlamıyor musun?

—Kusura bakma. Ben seni Hunyadi'nin adamlarından biri sanıyordum. Carlo ile arkadaşlık ettiğin onunla beraber dolaştığın için bu fikre kapılmıştım.

—O bir tesadüftü..

—Buna sevindim.. Çünkü ben de Hunyadi'nin düşmanıyım. Şimdi işin gerisini bana bırak... Bugün adım Şans... Bundan sen de faydalanacaksın.. Biraz bekle...

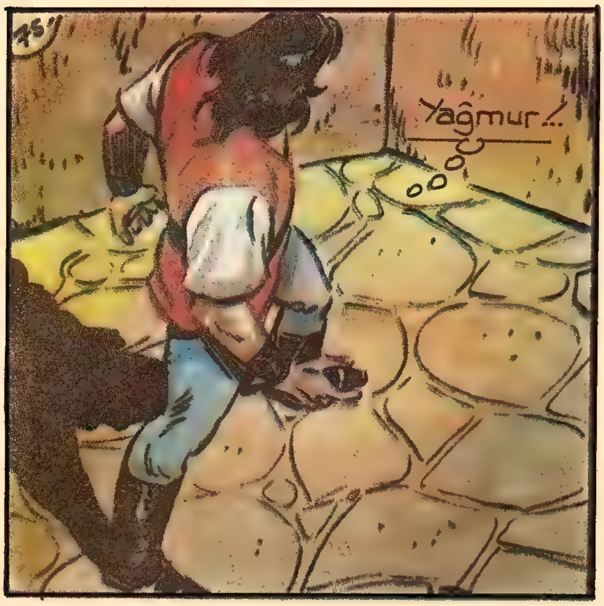

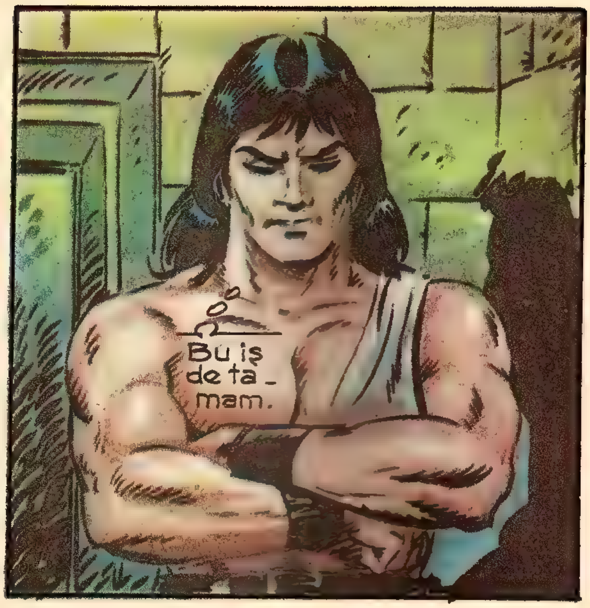

Adam sözlerini bitirince birdenbire kayboldu. Durakoğlu da dama açılan pencereden içeri girdi. Odanın bir köşesine oturdu. Önünde bir kurtuluş umudu belirmişti.

Bu sırada bir hışırtı duydu. Hemen pencereye fırladı. Bardaktan boşanır gibi şiddetli bir yağmur yağıyordu. Ağzını açtı. Damlalar ağzına düştükçe içi açılıyor, kalbi ferahlıyordu. Çünkü çok susamıştı...

Sonra soyundu, yaralarını sardı. Tam altı taneydi. Demek, iadesine borçlu olduğu altı yara vardı. Birincisi Hunyadi'ye, ikincisi Carlo'ya ötekiler öbür köpeklere...

Yaraları o kadar derin değildi. Bütün savaşçılar gibi o da yarasını sarmayı, temizlemeyi biliyordu. Gömleğini yırttı, yağmura tutup ıslatarak yaralarını sildi, temizledi, sardı..

Böylelikle biraz kendine geldi, ferahladı. Kollarını, bacaklarını oynatıp egzersiz yaparak vücudunun uyuşukluğunu giderdi. Şimdi onu ha-

rap eden, kıvrandıran tek duygu vardı: Açlık!

Akşama kadar, gözünün önünde bir koyun budu, yumurta, mis gibi kızarmış çörekler dolaştı durdu. Fakat elini bu yiyeceklere doğru attıkça onlar kayboluyor, derin bir hayal kırıklığına uğruyordu.

Zaman zaman tavan arasından başını çıkarıp bakıyor, Şans'tan bir haber, bir işaret bekliyordu.

Çünkü bütün kurtuluş çarelerini düşünmüş, aklına gelen bütün fikirleri evirmiş, çevirmiş, fakat buradan kurtulmanın imkânı olmadığını anlamıştı.

Yalnız dışarıdan gelecek bir yardımla kurtulabilirdi.

Durakoğlu, gözleri karşı çatıda, merak ve heyecanla bekliyordu. Ufukta güneşin son kızartıları sönmüş, çevre yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

Gece, siyah kanatlarını Budin'e iyice gerdi. Gökte yıldızlar, koyu lacivert zemin üzerinde yanan ışıklar gibi birer ikişer parladılar.

Durakoğlu yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyordu. Çünkü karşı çatıda hâlâ, ne bir ışık, ne bir ses vardı.

Birdenbire titredi... Gözleri parladı. Kalbine bir serinlik, bir ferahlık geldi. Durakoğlu'nu çağıran bir ses, gecenin esrarı içinde çalkalanmaya başladı:

—Beyzadem... Beyzadem...

Durakoğlu heyecanla cevap verdi:

—Ne var?

Aynı ses, karanlığın içinden kulaklarına doğru şöyle süzüldü:

—Bir ip atacağım. Bunu yavaş yavaş çek..

Bütün dikkatini geceyi delecek gibi karşı çatıda topladı.

Karşıdan **"Şans"** adındaki adamın attığı ipi tutup çekmeye başladı.

İpin ucunda bir paket vardı.

Açlıktan midesi guruldüyordu. Paketi açınca gözlerine inanamadı. Et, taze ekmek ve pişmiş yumurta vardı.

Yiyecekleri bir solukta yuttu. Hepsini bitirdikten sonra kanı kaynamaya başladı. Şimdi kendini eskisi kadar güçlü hissediyordu.

"Şans", karşı çatıdan seslendi:

—Yemeğin bitti mi beyzadem?

—Evet...

—Öyleyse, şimdi bir ip daha atacağım. Bunu da yavaş yavaş çek..

Adam ipi fırlattı. Durakoğlu çekmeye başladı. Bir kaç kulaç çektikten sonra bir tahtanın ucu göründü. Durakoğlu çekerken, adam da uzun tahtayı öbür ucundan itiyordu.

Tahtanın ucu, Durakoğlu'nun bulunduğu çatıya dayandı. Bir ucu da adamın olduğu tarafta kaldı. Kendine **"Şans"** adını veren adam, tavan arasının kenarına, bir meşale iliştirmeyi de unutmamıştı. Çevre, etrafı görecek kadar aydınlanıyordu.

Adam:

—Yol hazır, dedi. Yavaş yavaş geç...

Durakoğlu sevinç içindeydi:

—Sen mükemmel bir adamsın! diyerek yürümeye başladı. Bir kaç saniye içinde karşı tarafa geçmişti.

Durakoğlu, yardımı sayesinde esaretten kurtulup, hayata ve özgürlüğe kavuştuğu mert ve iyi kalpli adama teşekkür etmek için kelime bulamıyordu.

"Şans" karşıdan karşıya uzattığı tahtayı yavaş yavaş geri çekip, bulunduğu çatıdaki bir odaya koydu. Burada bir çok tahta, harç teknesi, tuğlalar ve ipler vardı. Adam izah etti:

—Oturduğum bina tamir ediliyor. Senin tavan arasına hapsedildiğini öğrenince hemen karşıdan karşıya bir tahta uzatarak köprü kurmayı düşündüm. Bu işi gündüz yapamazdım. Bunun için geceyi bekledim.

—Sağol, hayatımı kurtardın. Bugün sana "Şans" adı çok yakışıyor. Bana uğurlu geldin. Oysa dün..

—Ben de bu yüzden ismimi her gün değiştiriyorum. İşlerim fena giderse "Talihsiz", iyi giderse "Şans" adını kullanıyorum. Fakat gerçek ismim başka... Yani anamın babamın taktıkları isim...

—Nedir o?

—Tibor...

—Şimdi üç isimli oldun. Ben seni hangi adınla çağıracağım?

—Üç isimliyim ama yalnız bir kalbim var. Canla başla sana bağlı bir kalp, beyzadem. Bana Tibor dersen sevinirim.

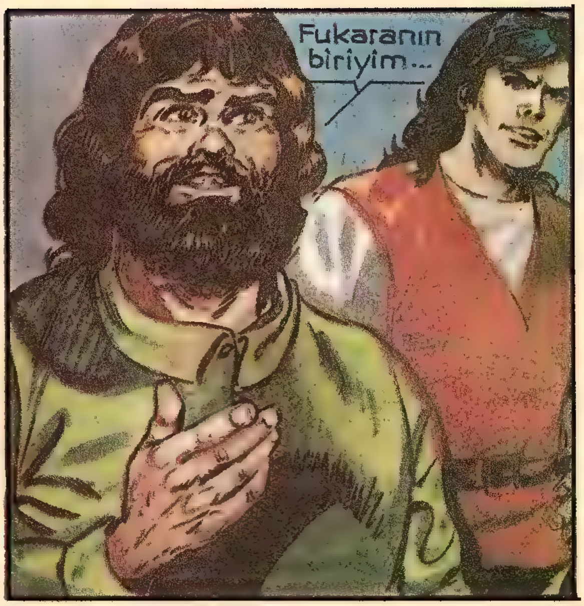

Sen dürüst bir insansın Tibor. Dostluğunu kazanmak benim için büyük kıvançtır. Şimdi söyle bakalım, hayatını nasıl kazanıyorsun?

—Çalışıyorum. Fakat iyi bir şey kazanamıyorum. Elime ancak karnımı doyurabilecek kadar bir para geçiyor.

—Ne iş yapıyorsun?

—Meyhanelerin önünde bekliyorum. Asilzadeler girip çıkarken kapıyı açıyorum. Çamura saplanan arabaları itiyorum. Mektup götürüyorum, kısacası ne iş bulursam yapıyorum... Kısacası fukaranın biriyim.

—Eh... Ben de pek zengin sayılmam..

—Benim zengin olacağım yok. Fakat sen bunu başaracaksın. Kısa zamanda zengin olursun..

—Allah Allah. Bu yargıya nasıl vardın?

—Yüzünden okudum. Tavrın, hareketin, yiğitliğin, sağlam kılıcın bunu gösteriyor.

—Falcı gibi konuşuyorsun Tibor..

—Bir falcının yanında çalışmıştım..

—Neden ayrıldın?

—Adamcağız öldü...

—Sonra ne yaptın?

—Bir eczacının yanına girdim. Bir çok ilaç yapmayı öğrendim. Ama ustamın karısı bana iltifat edince adam kıskanıp beni kovdu. Şimdi boştayım... Senin hizmetine girmek isterim..

Durakoğlu, hayatını kurtaran Tibor'u tepeden tırnağa süzdü. Dürüst ve güvenilir bir görünüşü vardı.

—Bak, dedi, seni yanıma alırım ama iyi düşün. Ben zengin bir adam değilim. Bugün biraz param var. Yarın olmayabilir. Günlerce meteliksiz kalabiliriz. Sonra işin içinde tehlike de var. Nasıl, razı mısın?

—Dünden razıyım. Hep yiğit bir silahşörün hizmetinde çalışmayı arzu ederdim. Bu benim için mutluluğun en büyüğüdür.

—Güzel öyleyse... Şimdi al şu parayı, yiyecek bul. Bana bir takım elbise al... Baksana bunlar parça parça olmuş... Giyilecek halleri kalmamış. Kendine de bir elbise almayı unutma! Durakoğlu'nun adamı, böyle hırpani kıyafetle dolaşamaz.

Tibor, yeni efendisinin uzattığı altın parayı aldı, dikkatle cebine yerleştirdi ve bir ok gibi odadan fırlayıp çıktı.

Durakoğlu ile Tibor, karınlarını mükemmel bir şekilde doyurduktan sonra yeni elbiselerini giydiler. delikanlı dedi ki:

—Artık burada oturamayız. Kendimize bir yer bulmamız lazım..

Dışarı çıktılar. Sokakta Tibor, efendisinin üç adım gerisinden yürüyordu. Ucuz fakat rahat ve temiz bir otel aramaya başladılar.

Durakoğlu bir aralık arkasında nal sesleri işitti. Döndü, baktı, bir süvarinin geldiğini gör-

dü.Süvari, atını bazen yavaş, bazen dörtnala sürüyordu. Bazen de hayvana kısa ve hızlı dönüşler yaptırıyordu.

Durakoğlu sevgili atı Fırtına'yı hemen tanıdı.Üzerindeki süvari ise,kendisini öldürmeye çalışanlardan biri olacaktı.

Durakoğlu yanılmamıştı. Fırtına'nın üzerine binip caka satmaya çalışan adam, Kral Naibi Hunyadi'nin kiralık silahşöhlerinden Rikardo idi.

Bulundukları yer tenhaydı. Durakoğlu keskin bir ıslık çaldı. Cins at hemen durdu. Burun deliklerini şişirerek kulak kabarttı.

Rikardo, hayvanı mahmuzladı. Fakat Fırtına bir adım bile atmadı. İkinci mahmuzda şahlandı, sonra ön ayakları üzerine dikilip huysuzlandı.

Durakoğlu bir ıslık daha çaldı. Fırtına, arka arkaya gitti. Üstündeki adamın okşamalarına, mahmuz vuruşlarına yelesini çekmesine önem vermiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

13 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

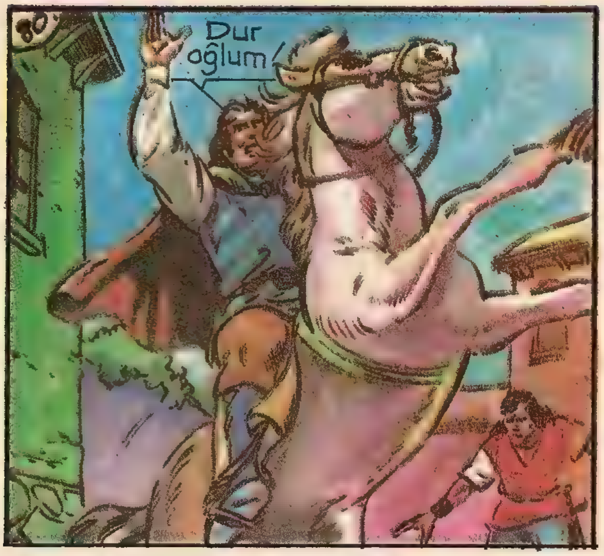

Üçüncü ıslıkta iş değişti. Bu ıslığın ahengi ötekilere göre büsbütün başkaydı. Değişik bir anlam taşıyordu.

Cins at hemen ileri atıldı. Sıçramaya, çifte atmaya başladı. Rikardo, dizginleri kasıyor, onu zaptetmeye çalışıyordu ama nafile.

At durmuyor, devamlı şahlanıyor, başını aşağıya eğerek birbiri ardına çifte savuruyordu.

Nihayet işi iyice azıttı. Sanki bir cinnet kasırgasına tutulmuş gibi şiddetli birkaç zıplama ve silkinmeyle Rikardo'yu on adım öteye fırlatıp attı.

Adam yere düşünce **"Fırtına"** kişneyerek Durakoğlu'nun yanına geldi, boynunu uzattı, efendisinin elini yalamaya başladı.

Durakoğlu sevgili atını gözlerinden öptü, başını sevgiyle okşadı. Üzengiye ayağını koyarken Tibor sordu:

—Sen atla gidiyorsun beyzadem. Ben seni nasıltakip edeceğim?

Durakoğlu cevap verdi.

—Sen de arkama atla!

Bir kaç dakika sonra bir otelin önünde durdular. Kapının önündeki levhada otelin adı yazılıydı. "Büyük Işık Oteli"

Durakoğlu:

—Adına bakılırsa büyük bir otele benziyor, dedi.

Tibor ciddi bir tavırla cevap verdi.

—Büyük de olmasa, sen orada misafir kaldıkça otel büyüyecektir beyzadem. Bundan şüphen olmasın!

Otelin avlusunda karşılarına bir adam çıktı. Şişmanca, kısa boylu, saçları dökülmüş bir adam. Durakoğlu'nun önünde saygıyla eğilerek kendini tanıttı:

—Adım Loro. Bu otelin sahibiyim. Yaptığım

yemeklerin ünü bütünBudin'i kaplamıştır. Böreklerimin şöhreti sarayda bile duyulmuştur.

—Alâ... Ben böreği çok severim. Bize iki oda lâzım. Biri benim, birek de uşağım için... Atıma da güzel bir yer isterim.

—Sizin için güzel bir yerimiz var efendim. İç içe iki oda. Buyurun, bir görün.

Oda büyükçe ve temizdi. Bir karyola, küçük bir masa, iki sandalye ve yandaki küçük odaya açılan bir kapı vardı. Durakoğlu sordu:

—Buranın haftalığı ne kadar?

—Beş altın...

—Ahır kirası da beraber mi?

—Evet...

Durakoğlu kesesini Tibor'un önüne atarak:

—Ver! dedi.

Paraları alan otel sahibi, yeni kiracısını selamlayarak odadan çıktı. Durakoğlu sordu:

—Kaç paramız kaldı?

—Bir kaç gümüş para daha var efendim.

Durakoğlu, kesesindeki paranın bittiğini sanıyordu. Hatta, bir haftalık oda kirasını ödeyecek kadar parası olmadığını zannederek korkmuştu. Kendilerine biraz da harçlık kaldığına sevindi.

Tibor dedi ki:

—İzin verirsen, dışarıya çıkacağım..

—İşin mi var?

—Bir at bulacağım..

—Paran var mı?

—Ne gezer?

—İnsana parasız at verirler mi?

—Yolda bekleyeceğim. Önümden geçecek süvarinin beygirini ıslık çalıp havalandıracağım, üstündekini yere attıracağım. Daha açıkcası senin gibi yapıp, bir ata sahip olacağım..

Durakoğlu bir kahkaha attı:

Her at böyle ıslıkla gelmez, çifte atıp üstündekini düşürmez. Onu alışkın atlar yapar. Bundan başka, biliyorsun ki, "Fırtına" benim atım-

dı. Onu ben büyüttüm, ben yetiştirdim..

—Bir kere tecrübe ederim. Olursa ne âlâ.. Başaramazsam bir şey kaybedecek değilim ki...

—Haydi git, yolun açık olsun. Yalnız geç kalma!

Tibor çıkıp gitti. Otelin kapısından çıkarken burnunu kaşıdı:

—Hayırdır inşallah! dedi. Burnumun ucu kaşınıyor. Tecrübe etmedim ama, herhalde dayak yemeyeceğim! Ne zaman dayak yesem, önceden kulaklarım kaşınmaya başlardı. Burnumun ucu kaşındığına göre kısmet geleceğini sanıyorum.

Durdu, kendi kendine gülümsedi:

—Haydi Tibor! Göreyim seni. Bir at avla da Durakoğlu buna şaşsın. Talim görmemiş, ıslıkla çifte atmaya alışmamış at nasıl avlanır görsün..

Tibor gittikten sonra Durakoğlu karyolasına uzandı. Birkaç gün içinde başından geçenleri düşünmeye başladı.

Birden, yaralarını, acılarını diri diri gömülüşünü, her şeyi, herşeyi unuttu. Kafasının içini, ormanda saldırıdan kurtardığı genç kızın hayali doldurdu.

Bu kız, belki de yarın kral olacak Dük Szeklerin kızıydı. Oysa kendisi kimdi? Neciydi? Ne olacaktı? Serüvenden serüvene koşan bir Türk akıncısıydı. Parası pulu yoktu. Kral hanedanına mensup bir kızı sevmesi doğru muydu?

Fakat ne olursa olsun, bu kıza bir iyilik yapmak istiyordu. Dük Szekler bir ayaklanma hazırlıyor, gizli toplantılar düzenliyordu. Dükü iş başında görmüştü. Kral Naibi Hunyadi de bir ayaklanma hazırlandığını kendisine söylemiş, hatta Dük'ü öldürmek teklifinde bulunmuştu.

Bu teklifi kabul etmediği ve şiddetle reddettiği için ölümden zor kurtulmuştu. Şimdi Dük Szekler'e gidip, Hunyadi'nin düşmanlığını anla-

tarak tedbirli davranmasını söylerse ne olurdu?

Şüphesiz büyük bir iyilik yapmış olurdu.

Kendisine karşı bir tuzak kurulduğunu öğrenen Dük Szekler ona göre hareket edecek, tehlikeden kurtulacaktı.

Ya kızı Karolin? o da sevinecek, memnun olacak babasını kurtarmak isteyen genç adamı görmek isteyecekti.

Durakoğlu kendi kendine:

—O zaman... Onunla karşılaştığım zaman... Ne yaparım? dedi. Kısa bir heyecan geçirdikten sonra devam etti:

—Ya dili tutulur da ona bir şey söyleyemezsem? Ona duygularımı anlatmaya çalışmaktansa, on kişiyle birden düello etmeye razıyım.

Bu düşüncelerle saatler geçti. Tibor içeri girip:

—Neredeyse öğle olacak. Hancıya, çayır ku-

şundan yapılmış bir börek ısmarladım. Her halde acıkmış olacaksınız! demeseydi Durakoğlu daldığı düşüncelerden kurtulamayacaktı.

Delikanlı yerinden fırladı. Şövalye Sigmond'a verdiği sözü hatırlamıştı. Bugün buluşacaklar, düello edeceklerdi. Öfkeyle haykırdı:

—Öğle mi oldu? Hay Allah belasını versin! Lanet olsun! Bu kadar dalgınlık olur mu? Bugün randevum vardı...

—Nerede?

—Burbon Otelinde

—Bana bundan bahsetmediniz. Bilseydim hatırlatırdım. Kime söz vermiştiniz?

—Arsız herifin birine. Adı da Şövalye Sifmond. Rezalete bak. Şimdi herif beni korktu sanacak! Çabuk kılıcımı ver, aşağıya koş, atımı hazırla!

—Böreği yemeden mi gideceksiniz?

—Böreğin sırası değil. Sen dediklerimi yap.

—Merak etmeyiniz. Geç kalmadınız. Burbon Oteli uzakta değil. Buradan beş dakikada gidilir.

Durakoğlu haykırdı:

—Hâlâ duruyor musun? Ben sana ne diyorsam onu yap.

Tibör, efendisinin kılıcını verdi. Sonra ahıra koştu. Fırtına'nın eğerini koydu, dizginlerini taktı, atın yanında başka bir beygir de vardı. Biraz bodurca idi ama, gayet sağlam yapılıydı.

Tibor, Fırtına'yı efendisinin altına çekerken, öteki de atı da kendine doğru çekiyordu.

Durakoğlu sordu:

—O hayvanı neden çekiyorsun?

—Sizinle beraber gelmek için.

—Başkalarının atını ne hakla ahırdan çıkarıyorsun?

—Atın sahibi benim.

Tibor bu cevabı verirken aptal aptal gülüyor, gururla efendisinin yüzüne bakıyordu.

—Yalan söyleme, bu at kimin?

—Benim efendim!

—Ne zaman aldın?

—Bir saat önce..

—Nasıl oldu bu iş?

—Otelden çıktıktan sonra biraz yürüdüm. Tenha bir sokağın başında beklemeye başladım. Hangi atlı geçtiyse ıslık çaldım. Beygirlerin hiç biri huylanmadı, süvarisini bir çifteyle yere atıp yanıma gelmedi.

—E sonra...

—Canım sıkıldı, üzüldüm. Otele dönmeye karar verdim. Tam bu sırada bu beygir gözüme ilişti. Bir tecrübe daha yapayım dedim. Olanca kuvvetimle bir ıslık çaldım. Önce aldırmadı. Havayı değiştirdim. Kulaklarını dikti. Sevinçten yüreğim hopladı. Bir ıslık daha çaldım.

Şimdi hayvanın çifte atıp üstündeki adamı yere düşürmesini bekliyordum. Umudum boşa çıktı. Hayvan ne çifte attı, ne de kişnedi. Yalnız

üzerindeki adam yere atlayarak bana doğru gelmeye başladı.

—Oldukça meraklı bir olay. Sonra ne oldu?

—Durum anlaşıldı. Hayvan ıslıkla durmamış, binicisi durdurmuştu. Adam yanıma gelince sert bir sesle niçin ıslık çaldığımı sordu. Ben gerçeği anlattım. Adam kahkahalar savurarak güldü. Ve eğer kendisinin çaldığı gibi ıslık çalarsam beygirin yanıma geleceğini, hayvanı böyle yanıma getirebilirsem onu bana para almadan vereceğini söyledi.

—Garip bir adammış.

—Evet bu güzel bir vaatti. Sevindim. Herif bir ıslık çaldı. Önce beceremedim. Bir daha çaldım. Yine olmadı. Velhasıl iki saat uğraştım. Sonunda başardım. Son ıslıkta hayvan yanıma gelerek durdu. İşte hayvanı böylelikle aldım.

—Bu masal yahu. Bu devirde insan insana böyle at verir mi? Eğer zengin biriyse başka. Seninle eğlenmiştir.

—Masal değil, vallahi hakikat. Size yalan söylemeye cesaret edebilir miyim? Böyle yaparsam dilim tutulur!

—Kimmiş bu adam? Sormadın mı?

—At ticareti yapan biri: Cambaz. Fakat atı büsbütün bedava aldığımı sanmayın. Para da verdim.

—Kaç para verdin?

—On beş Forint?

—Parayı nereden buldun?

—Kesenizden aldım. Fakat cambaz bu parayı at için almadı, ıslığı öğretmek için aldı. Bu suretle hem bir at sahibi oldum. Hem de atları avlamak için çalınacak ıslığı öğrendim. Her halde aldanmadım, değil mi efendim?

—Herif kurnazmış. Senin halinden faydalanarak, böyle bir numara ile uyuz atını satmış. Her neyse zaten sana bir at lazımdı. Kaç paramız kaldı?

—Dokuz Forint...

—Peki hiç değilse bunu idareyle kullan. Haydi beni takip et. Düelloya gidelim.

Saat öğleyi çalarken Burbon Oteli'ne vardılar.

Şövalye Sigmond Durakoğlu'nu kapıda bekliyordu:

—Tebrik ederim, dedi... Sözünün eriymişsin. Tam dakikası dakikasına geldin...

—Gelmeyeceğimi mi sanıyordun?

—Hayır... Fakat böyle saati saatine, dakikası dakikasına randevuya gelmek her babayiğidin karı değildir. Hem de ölüm randevusuna.

İçeri girdiler. Şövelye Sigmond dedi ki:

—Düellonun şartların kararlaştıralım. Tabanca ile mi vuruşacağız, yoksa kılıçla mı?

Durakoğlu dudak büktü:

—Benim için hepsi bir. Hangisi olursa olsun...

—Benim de öyle...

—Öyleyse bunu şahitlerimiz tayin etsin...

—Hay hay...

—Nerede vuruşacağız?

—Bu otelin arkasındaki parkta.. Olur mu?

—Neden olmasın?

—Saat kaçta?

—Öğleden sonra olsa.. Ne dersin?

—Bence uygundur.

Şovelye Sigmond

—Seni saat üçte, şahitlerimle beraber orada bekleyeceğim, dedi. İkisi de birbirlerine selam verdiler. Durakoğlu içinden:

—Şövalye nazik bir adam doğrusu, dedi.

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

14 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Şövalye Sigmond da:

—**"Durakoğlu gerçekten fevkalade bir adam!" diye düşündü.**

Kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacağı sırada dönüp dedi ki:

—**Madem ki saat üçte birbirimizi öldürmek için buluşacağız.. O zamana kadar epey vakit var. Şöyle oturup dostça bir yemek yesek ne olur sanki?**

Durakoğlu böyle bir teklif karşısında kalacağını aklından bile geçirmemişti. Öleceğini düşünebilirdi ama bir kaç saat önce öldürmek için üzerine atılacağı adamla beraber yemek yemek yiyebileceğini bir an bile düşünemezdi.

Şövalye Sigmond kendisiyle alay mı ediyordu yoksa? Yüzüne baktı. Böyle bir şey göremedi. Şövalye gayet ciddi duruyordu..

Durakoğlu o zaman çok acıktığını hissetti.

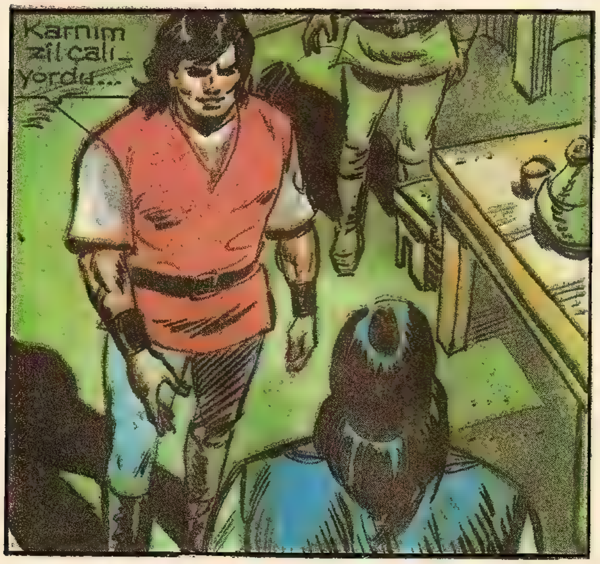

Böyle bir teklifi reddetmek budalalık olurdu. Hem kabul etmezse adam bunu korktuğuna yorumlayabilirdi. Ayrıca büyük bir saygısızlık olurdu. Durakoğlu kendisine korkak veya saygısız dedirtemezdi.

Bunları düşünerek, bu samimi düşmanıyla yemek yemeye karar verdi. Gülümseyerek:

—**Karnım öyle acıkmıştı ki, zil çalıyordu adeta...** dedi.

Şövalye Sigmond, uşağına seslendi:

—**Lanto! Buraya gel! Sofra hazır mı? Soylu misafirimiz de soframıza şeref verecek...**

—**Hazırdır efendimiz...**

Şövalye Sigmond, Durakoğlu'na yol gösterdi. Yan taraftaki odaya girdiler. Karşı karşıya oturdular. Yemeklerden biri kalkıp öteki geliyordu. Çok zengin bir sofraydı...

Durakoğlu laf arasında, Budin'e para kazan-

mak için geldiğini söyledi. O zaman Şövalye Sigmond:

—Eğer düellodan, ikimiz de ölmeden kurtulursak, bu konuda sana yardım ederim, dedi. Çünkü yakında evleneceğim. Bu izdivaç beni mevki ve nüfuz sahibi yapacak. Devlet adamlarının yanında sözü geçen biri olacağım...

Durakoğlu içini çekerek sordu:

—Sevişerek mi evleniyorsun?

—Nişanlımın yüzünü henüz görmedim. Fakat güzel olduğunu söylüyorlar.

—Tuhaf şey...

—Sebebi var bunun...

—Ne gibi bir sebep? Gönül işlerinde sebep olur mu?

—Oluyor... Oldu bile...

—Neden?

—Çünkü babam öyle istiyor!

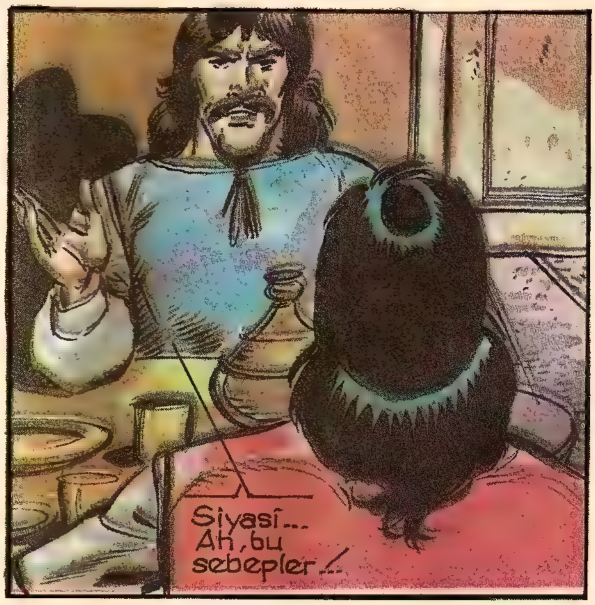

Durakoğlu bir kahkaha savurdu:

—Öyle ama, kızla sen yaşayacaksın, baban değil. Ya birbirinizle anlaşamazsınız? Ya kızı beğenmezsen? Görmeden nişanlanmak.. Aklım ermez doğrusu... Babam istiyor diye görmediğim bir kızı almaya razı olamam!

—Başkal sebepleri de var!

—Nasıl bir sebepmiş bu?

—Siyasi... Ah bu sebepler..

Şövalye Sigmond'un yüzünü bir hüzün kapladı. Halinden yaman bir kalp acısı içinde kıvrandığı anlaşılıyordu.

Şövalye Sigmond başka birini seviyor, ona kur yapıyordu. Gönlünde aşk ateşleri yanarken, görmediği, konuşmadığı bir kızla nasıl evlenebilirdi?

Kız kendisini seviyor muydu? Bunu henüz bilmiyordu. Kız şimdiye kadar iltifatta bulunmamıştı. Şövalye Sigmond kızın kendisiyle buluş-

masını, gezip dolaşmasını, hayırlı bir işaret sayıyor, fakat utangaçlığından sevgilisi itiraf edemediğini sanıyordu.

Şövalye Sigmond güldü:

—Gizella!... Ah yaramaz çocuk! Bu merak da nereden çıktı? İstediğin bu olsun. Canımı istersen veririm. Küçük bir gülümsemen yeterli... Bu bana umut ve cesaret verecek... Bilsem ki, bilsem ki..

Sözünü tamamlayamadı,sustu. Bilmek istediği Gizella'nın kalbinde ufak bir yeri olup olmadığını anlamaktı. Fakat bunu bir türlü soramıyordu.

—Söyle bakalım... Kimden, hangisinden başlayalım?

—Şu genç piskopos kim?

—Bir kaç tane var gösterdiğin yerde.. Hangisi?

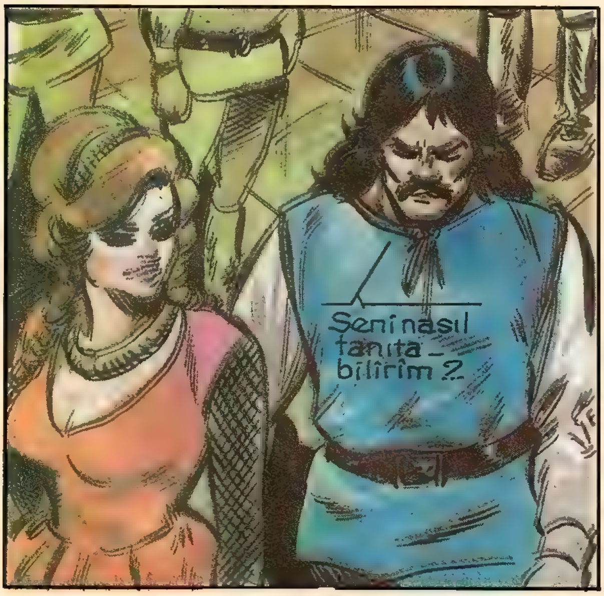

—Mor elbiselisi.. Gözünü benden ayırmıyor. Yiyecek gibi bakıyor da, merak ettim... Adı ne?

Şövalye Sigmond güldü:

—O piskopos değil, Mareşal Perene...

—Yaaa... Çok ünlü bir isim... Beni ona tanıt...

—Sana hayran hayran bakan bir adama seni nasıl tanıtabilirim? İşte bunu yapamam Gizella, anladın mı?

Genç kızı, fırsat ve imkan buldukça Budin'in çok yerini dolaştırmış, gezdirmişti. Devrin önemli adamlarıyla tanıştırmış, Macar sosyetesine götürmüştü.

Bir gün genç kız, Başbakanlık dairesini görmek istedi. Şövalye Sigmond, sevgilisinin isteğini hemen yerine getirdi. O gün daire çok kalabalıktı. Diplomatlar, piskoposlar, saray adamları, bakanlar, iş sahipleri hep Hunyadi'nin yanına kabul edilmek için bekliyorlardı. Macaristan'ın

Başbakanlık görevini de Kral Naibi Hunyadi yapıyordu.

Bir aralık genç kız dedi ki:

—Madem ki beni buraya getirdiniz, buradaki insanları da tanımak isterim.

—Hani beni seviyordun? Her istediğimi yapacağını söyleyen sen değil misin? Banaböyle işlerde yardım edecek başka bir dost mu bulayım? Bunu mu istiyorsun?

Şövalye Sigmond, kalbine kızgın bir şeyin saplandığını hissediyordu. Acı acı:

—Pekala dedi, istediğini yapacağım!

Şövalye Sigmond, Gizella'yı elinden tutarak ilerledi. Mareşal Perene onların kendisine doğru geldiğini gördü. İhtirasla Gizella'ya bakıyor, dişisini görmüş kaplan gibi soluyordu. Gözleri Şövalye Sigmond'un gözlerine rastlayınca önüne bakıyor, o anda ikisi de birbirini mahvetmek,

öldürmek hırsıyla titriyordu.

Gizella'nın kafasında binbir fikir çarpışıyor, kendi kendine:

—**"Mareşal fena değil!"** diyordu. **"Zengin, asil, istikbali parlak... Gerçi Şövalye Sigmond da yabana atılacak adam değil... Fakat Kanije kalesinin yakınındaki ırmağın kenarında gördüğüm mağrur tavırlı genç, ondan daha yakışıklı.. Gerçi üstü başı eskiydi, maceraperest birine benziyordu ama tam bir erkekti... Ah, onu bir daha görsem... Ona kalbimdekileri söyleyip gönlünü çelebilsem... Durakoğlu... Evet Durakoğlu'ydu adı... Neredesin benim mert ve cesur şövalyem?"**

Şövalye Sigmond, Mareşal Perene'yi, Gizella ile tanıştırdı. Mareşal, nazik bir gülümseme ile genç kızı selamlayıp, elini sıktı.

Gizella ile Şövalye Sigmond koridorda ilerlerken, Mareşal Perene hâlâ arkalarından bakı-

yordu. O dakikada Mareşal, kalbine bir kıvılcımın düştüğünü içinin yandığını hissetti. Aşk kıvılcımı yavaş yavaş kor oluyordu.

...Ve bu kor, yavaş yavaş büyüdü, ateş oldu. Mareşal Perene, Gizella için yanıp tutuşmaya başladı. O günden beri kızı bulmak, nerede olduğunu öğrenmek için adamlarını seferber etti.

Şövalye Sigmond, şimdi, Durakoğlu ile konuşurken, birdenbire bu düşüncelere dalmıştı.

Şövalye Gizella ile gezip dolaştığı günleri hatırlıyor, onunla geçirdiği tatlı dakikaları düşünüyordu.

Birkaç dakika süren dalgınlığı içinde, bütün bunlar gözlerinin önünden geçti. Sıra, Mareşal Perene'nin iç çekerek Gizella'ya baktığı ana gelince birdenbire kendini toparladı, hırsla dişlerini gıcırdattı, yüzünü bir keder bulutu kapladı.

Durakoğlu bunun farkına vardığı için:

—Bu ne dalgınlık? dedi. **Konuşurken birdenbire kendinden geçti. Neler geldi aklına, söyle bakalım!**

—Saçma şeyler..

—Saçma şeyler insanı bu kadar düşündürmez. Dakikalardır daldın, kendinden geçtin...

—Evet, hatıralarımla başbaşa kaldım. Güzel hatıralar.

—Her halde görmediğin nişanlına ait olmayacak bu hatıralar..

—Hayır...

Bir başkasına ait olacak...

—Evet... İşte bu işin içinden çıkamıyorum. Babam, görmediğim bir kızla evlenmemi istiyor. Oysa ki...

Sözünü bitiremedi. Derin derin içini çekti ve inledi:

Durakoğlu, Şövalye Sigmond'un sözünü tamamladı:

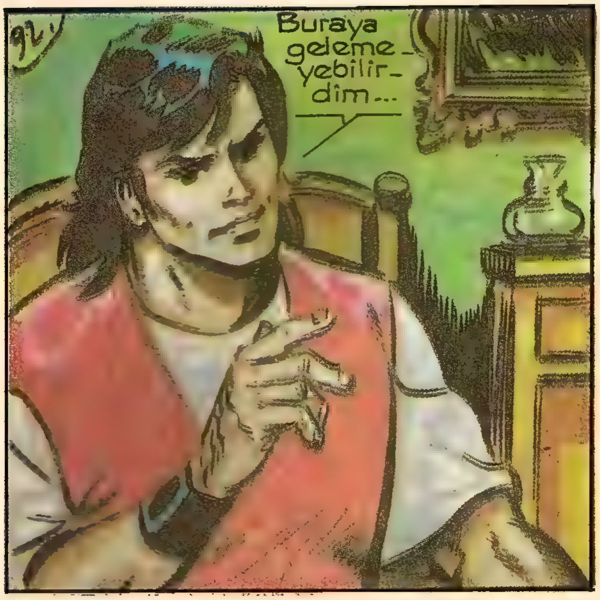

—Oysa ki senin gönlün başkasında, değil mi?

—Evet, öyle... Bu işi nasıl çözümleyeceğimi bilmiyorum. Ah bu uğursuz sebepler!

Durakoğlu, tesadüflerin yardımıyla bazı şeyleri öğrenmiş, gizli toplantıda bulunmuş olduğu çin birtakım şeyler seziyor, fakatbunlar hakkında kesin hüküm veremiyordu. Yalnız Şövalye Sigmond'un, Dük Szekler ile birlikte Kral aleyhine hareket ettiğine şüphesi kalmadı.

O halde, Şövalye Sigmond da, Kral Naibi Hunyadinin düşmanıydı. Bunun için ona açılmakta bir sakınca görmüyordu ama, yine de kendini tutuyordu.

Tedbirli olmanın faydalarını hatırladı. Boşboğazlık iyi değildi. Bunun için bütün bildiklerini değil, yalnız, Hunyadi'nin adamlarıyla yaptığı kavgayı, o kanlı boğuşmayı anlatmayı uygun gördü:

—Az kaldı, dedi, buraya gelemeyecektim.

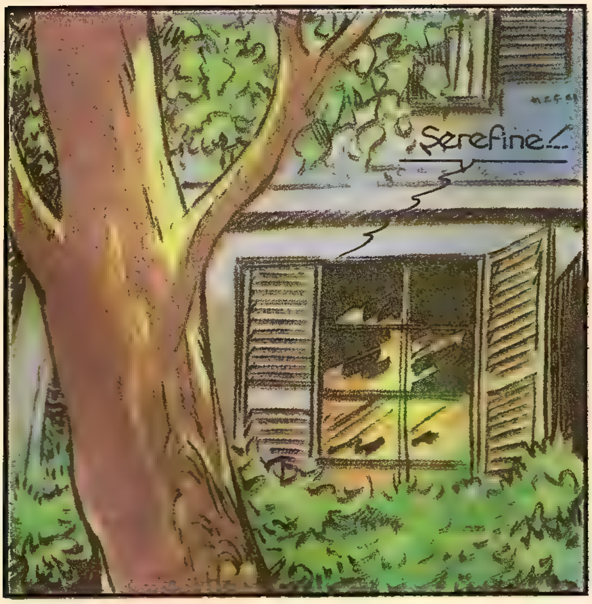

Sen de, düellodan çekindiğim için gelemediğime, korktuğuma hükmedecektin. Eğer söz verdiğim saatte burada olamasaydım, çoktan ölmüş bulunacaktım. Ve sen beni öldürmek zevkini tadamayacaktın... Tabii kazanırsan...

Durakoğlu, Budin'e geldiği dakikadan itibaren başına gelenleri birer birer anlatmaya başladı. Şövalye Sigmond onu hayret ve takdirle dinliyordu. Heyecanlı yerlerde kendini tutamayarak:

—Bravo... Aşkolsun.. diye bağırıyordu.

Durakoğlu sözlerini bitirince o ellerini çırptı:

—Mükemmel... Sen bir kahramansın azizim!

Kadehini kaldırarak haykırdı:

—Şerefine!

Durakoğlu dedi ki:

—Ölümden kurtuluşum, cesaretimden değil, günümün dolmamış olmasından.. Ben kadere inanırım. Talihin yardımını da unutmamak gerek. Neyse, bunları geçelim. Daha saat üçe epey vakit olduğu için bunları anlattım.

—Ben de zevkle dinledim. Fakat Tibor da yaman adammış. Nankör değilmiş.

—Orası öyle... Ve asıl kahraman o...

—Onu tanımak isterdim...

Şahitlerimden biri odur. Düelloda görürsün...

—Peki ama, biz neden birbirimizi öldürmek istiyoruz?

—Biliyorsam beni assınlar!

—Ben de biliyorsam, çarmıha gersinler...

Şövalye Sigmond, Durakoğlu'nunyüzüne bakarak:

—Bu akşam randevum var, dedi. Matmazel Güzella ile buluşacaktım. Eğer düelloda yaralanırsam yazık!

Şövalye Sigmond yalan söylüyordu. Amacı, Durakoğlu'nu heyecanlandırıp bazı şeyler öğrenmek, Gizella ile aralarının iyi olduğu hissini vererek onu kızdırmak, düellodan önce bu suretle olsun, onu üzmek istiyordu...

...Ve zannediyordu ki, Durakoğlu Gizella'ya delicesine aşıktı. Çünkü Kanije yakınlarındaki dere kenarında onları birlikte görmüştü...

Durakoğlu gayet sakin ve telaşsız, sordu:

—Şu bahsettiğin kız, Kanije yolunda gördüğüm kız mı acaba?

—Evet...

—Öyleyse işin kolayına gidelim. Bu akşam gidip onunla buluş. Yarın düello ederiz...

Şövalye Sigmond şaşırdı:

—Gizella ile buluşmam seni üzmüyor mu? Bana kızmıyor, öfkelenmiyor musun?

—Garip şey... Neden kızayım? Bundan bana ne? Madem ki birbirinizi seviyorsunuz, Tanrı sizi mutlu etsin...

Şövalye Sigmond ayağa kalktı, Durakoğlu'nu kucaklayarak:

—Üstümden büyük bir yük kalktı, dedi.

Sözünü bitirince ellerini birbirine vurarak uşağını çağırdı:

—Şarap getir! Dostum Şövalye Durakoğlu ile içki düellosuna giriştik, hangimiz daha fzala içeceğiz diye...

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

15 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Durakoğlu dedi ki:

—Biz Türklerde şövalyelik unvanı yoktur. Sana bunu hatırlatayım. Sonra, yaptığın doğru değil... Ben Macar şarabıyla değil, Fransız şarabıyla düello ederim..

Şövalye Sigmond uşağına emretti:

—Lanto... Bütün şaraplar Fransız şarabı olsun. Bütün Fransa'yı soframın üzerinde görmek istiyorum.

Uşak, kucağında bir çok şişeyle odaya girdi. Arkasından Tibor geliyordu. Onun da kucağında şişeler vardı.

Durakoğlu Tibor'u, Şövalye Sigmond'a tanıttı. Şövalye elini uzattı:

—Tebrik ederim. Dostum Durakoğlu, yaptıklarını anlattı. Sen bir kahramansın!

İki uşak az sonra odadan çıkarken, iki eski düşman, iki yeni dost, yeni gelen şişelerden boşalttıkları şarapları içmeye başladılar.

Birkaç saat içinde, samimi ve candan iki

dost oldular. Ayrılırken, tekrar görüşmek üzere sözleşip kucaklaştılar.

Durakoğlu kararını vermişti. Dük Szekler'i bulacak, bütün bildiklerini, Hunyadi'nin düşüncelerini, kurduğu tuzağı, kendiini öldürtmek istediğini anlatacaktı.

Bu kararla Fano Caddesi'ndeki yolunu tutup atını Dük Szekler'in bulunduğu konağa doğru sürdü.

Konağı sarayda Kral Naibi Hunyadi kendisine tarif etmişti. Uşağı Tibor, dört beş adım gerisinden geliyordu. Konağın önünde atından indi. Binanın, eski ve hüzün veren bir hali vardı. Yaklaşıp tokmağı çaldı. Kapı açılmadı. Tekrar çaldı, yine hiçbir ses çıkmadı..

Geri döndü, atına atlayıp, dar sokaklardan oteline geldi. Tibor atları ahıra götürdü, su ve yem verdi. Akşam tımarını yaptı, bir saat kadar bu işle uğraştı. Hava kararırken ahırın kapısında bir gölge belirdi.

Tibor koşarak gölgeyi karşıladı, onu otele aldı, Durakoğlu'nun yanında, kendi kaldığı odaya soktu.

Durakoğlu'nun odasına girdiği zaman, efendisini yatağın üzerine oturmuş halde buldu. Durakoğlu sordu:

—Ne var? Bir şey mi söyleyeceksin?

—Bir emriniz var mı diye sormaya geldim!

—hayır... Yalnız para kesemi ver. Yarın belki sen uyanmadan sokağa çıkarım. Yanımda para bulunsun..

Tibor keseyi uzattı. Fakat halinde bir çekingenlik vardı. Elleri titriyordu. **Durakoğlu** keseyi alıp avucuna boşalttı. Avucu altın para ile dolunca şaşırdı, sordu:

—Bu da ne? Kaç para var burada?

—Elli dokuz forint efendim..

—Oysa dokuz Forintimiz kaldı demiştin...

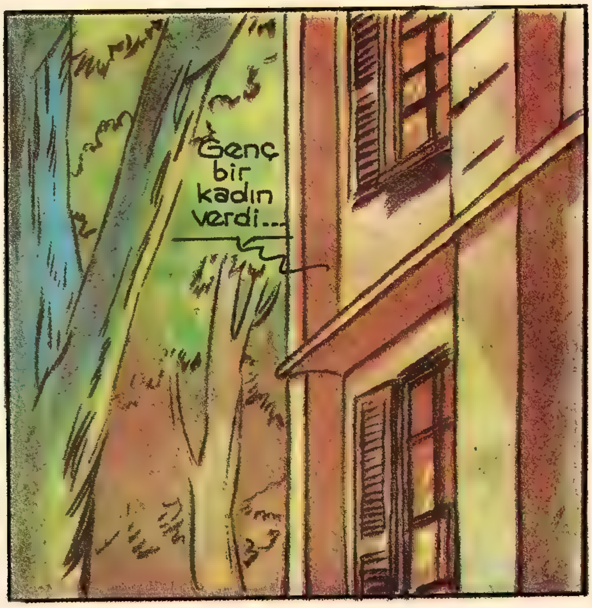

—Evet, öyleydi...

—Sonra ne oldu? Bunlar doğurdu mu?

—Onun gibi bir şey oldu efendim..

—Benimle eğleniyor musun herif?

—Estağfurullah beyzadem... Buna nasıl cesaret ederim?

—Yoksa çaldın mı? Eğer böyle bir halt işledinse derini yüzerim vallahi...

—Yemin ederim ki böyle bir ahlaksızlık yapmadım.

—Peki, inandım. Ama dokuz forint, nasıl elli dokuz Forint oldu? Onu anlat... Cinler, periler mi keseye koydu?

—İzin veriniz de anlatayım efendim.. Bugün siz Şövalye Sigmond ile yemek yiyip şarap içerken, biz de öbür tarafta Lanto ile karnımızı doyuruyorduk. Bir aralık Şövalye Sigmond Lanto'yu çağırdı. Adamcağız koşup içeri girdi. O çıktı-

ğı sırada odanın öteki kapısı açıldı, genç bir kadın içeri girdi. Bana doğru gelip, "Al şunu!" diyerek avucuma içi para dolu bir kese koydu. İşte böylece dokuz forintimiz, birden elli dokuz Forint oluverdi.

Durakoğlu kükredi:

—Allah Allah! Utanmadan aldın demek o paraları? Bahsettiğin kadın kim?

Tibor ilginç olayı anlatmaya devam etti:

—O ana kadar hiç görmemiştim. Bana "Aşağıdaki at Şövalye Durakoğlu'nun mu?" diye sordu. Sizin olduğunu söyledim...

—Demek bu tedbirsizliği de yaptın? Benim bir yığın düşmanım olduğunu bilmiyor musun? Peki, sonra ne oldu?

Bu sırada yabancı bir ses duyuldu:

—Sonra mı ne oldu? Onu da ben anlatacağım!

Bu sözler, **Tibor**'un odasından geliyordu.. **Durakoğlu** hayretle başını çevirip baktı. Perde-

nin arasından bir baş uzandı. Uzun saçlı, güzel bir kadın başı... **Durakoğlu** heyecanla ayağa fırladı:

—Gizella!

Genç kadın **Durakoğlu**'na yaklaşırken, **Tibor** kapıdan süzülüp dışarı çıkmıştı.

Gizella'nın yürüyüşünde çapkın bir eda vardı. gözleri ihtirasla yanıyor, dudakları öpülmek isteğiyle kavruluyordu.

Kollarını **Durakoğlu**'nun boynuna doladı, yanan, kavrulan dudaklarıyla onun dudaklarını buldu. Bir taraftan büyük bir arzu ve ihtirasla öpüyor, bir taraftan da:

—Seni seviyorum! diye fısıldıyordu.

Durakoğlu kendini bu tatlı kollardan kurtarmaya çalışıyordu. Gözlerinin önüne başka bir hayal geliyor, kalbinin sesini duyuyordu. Bir başka kızı, **Karolin**'i sevdiğini düşünüyordu.

Fakat, yumuşak kolların baskısından birtürlü kurtulamıyor, kendisini bu şehvet seline kap-

tırmak üzere olduğunu anlıyordu.

Birdenbire aklına, **Şövalye Sigmond'**un sözleri geldi. O zaman:

—**Buraya nasıl geldiniz?** diye sordu. **Bu akşam Şövalye Sigmond'la buluşmayacak mıydınız? Onunla randevunuz yok muydu?**

Genç kadın şuh bir kahkaha savurdu. **Durakoğlu'**nu kendine doğru çekip, arzu tomurcuğu halindeki göğüslerini onun göğsüne dayayarak:

—Hayır, böyle bir şey yok! dedi. Kim uydurdu bunu? Ben yalnız seni seviyorum...

...Ve bu sözlerini sıcak ve hareketli öpücüklerle mühürledi.

Durakoğlu, Gizella'nın sözlerini duymamak için kulaklarını tıkamaya, dudaklarını onun tahrik edici öpücüklerinden kurtarmaya çalıştı.

Fakat o kurtulmak istedikçe, Gizella sıkıyor, dudaklarıyla Durakoğlu'nun dudaklarını ararken

kıvrılıyor, geriliyor, vücudunun bütün dolgunlukları ve olgunluklarıyla delikanlıyı sarhoş etmeye uğraşıyordu.

Bir an geldi ki Durakoğlu, genç kızın öpüşleriyle sarhoş olup kendinden geçti. Nihayet bir erkekti. Genç bir erkek... Bu çağ zevk, neşe ve şehvet çağıydı.

Hangi erkek, kucağında kıvır kıvır kıvranan genç bir kadının cilvelerine sonuna kadar dayanabilirdi?

Aslında **Durakoğlu'**nun başı da dumanlıydı. İçtiği içkiler kanını kaynatmıştı. Alkolün ateşine genç kadının dudaklarıyla sunduğu şehvet şarabı eklenince çileden çıktı. Artık daha fazla kendini tutamadı, kollarını Gizella'nın ince beline doladı.

Genç kadının sıcak nefesi, delikanlının yüzünde alev gibi dolaştı.

Durakoğlu'nun bütün direnci sona ermişti.

Şimdi bütün isteği kızın yanına uzanmak, onun güzel kokusunu içine çekerek vücudunun yumuşaklığını tatmaktı.

Gizella tüm benliğiyle kendini teslim etmeye hazırdı.

Aşk ve şehvet ikisinin de başını döndürmüştü.

Durakoğlu o anda, kendisini bekleyen tehlikeleri ve peşinde dolaşan ölümü unutmuştu.

Artık, içinde bulunduğu anın rüya mı, gerçek mi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Genç kadının ıslak dudaklarını ağzıyla kapadı. Çılgın gibi ikisi de kesik kesik soluyordu.

Durakoğlu, Gizella'nın vücudunu okşarken şakaklarının zonkladığını hissetti. Parmakları onun diri göğsüne dokunduğu anda büyük bir hazla ürperdi. Cildi ipek gibiydi...

Beraberce şiltenin üzerine uzandılar. **Gizella:**

—**Sev beni... Sev beni!** diye ihtirasla fısıldıyordu.

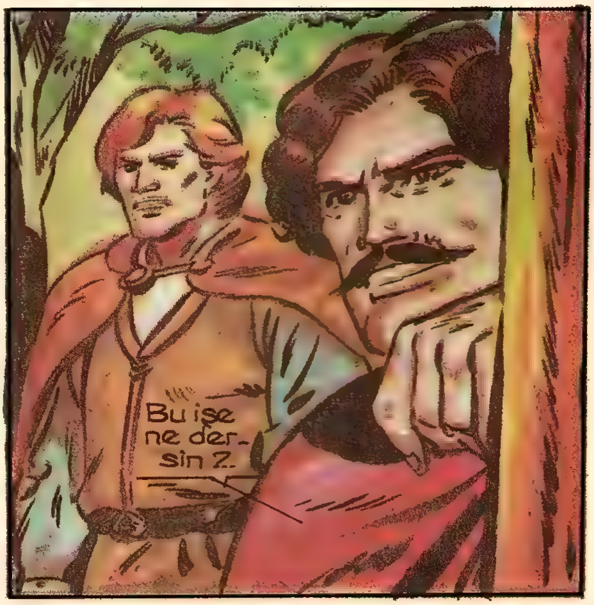

Durakoğlu'nun öpüşleri, genç kadının büsbütün çıldırtan bir tempoyla artıyor, ikisi de tatlı bir zevk dalgasına doğru yükseliyordu.

Gizella, şimdiye kadar bilmediği bir çok zevklerin kaynağını birer birer keşfediyor, bunları kendisine Durakoğlu'nun usta dudakları öğretiyordu.

Bu Türk akıncısı, hayatında tanıdığı en mükemmel erkekti. Onun kollarında fırtınayı andıran bir baş dönmesi içinde kendini kaybettiğini hissediyordu.

Gizella Büyük Işık Oteli'ne girerken arkasına takılan iki kişi bir kenara sinip gözetlemeye başladılar. Birinin hali ve tavrı emrediciydi. Öteki saygılı bir durumda onu dinliyordu..

—**Bu işe ne dersin?**

—**Benim fikrim şu efendimiz: Otelde bekleyen, biri olacak. Gizella muhakkak onu görmeye geldi. Belki de sözleşmişlerdir.**

Adam dişlerini sıktı, gözleri kinle parladı. Eli-

ni farkında olmadan kılıcının sapına doğru götürdü. Kalbinin sızladığını hissediyordu. Bu kıskançlık duygusuydu.

Gözlerinden ateşler saçarak ileri atıldı:

—Bu herif kimse, onunla vuruşacağım!

Öteki adam, onun önüne geçti:

—Ne yapıyorsunuz efendimiz? Halkın diline düşmekten, saray dedikodularından korkmuyor musunuz? Kralın annesi Vilmoş'un baş danışmanı Mareşal Perene'nin bir kadın yüzünden düello ettiğini duyarlarsa ne demezler?

Mareşal Perene durdu. Hiddet ve kin, gözünü o kadar bürümüştü ki, tirtir titriyordu. Öteki adam dedi ki:

—İzin verirseniz otele ben gireyim. Gizella'nın oraya niçin geldiğini, kiminle buluştuğunu öğreneyim. Bence işin en uygunu budur!..

—Pekala... Senin dediğin olsun Şandor! Senin bu fedakarlığını unutmayacağım. Mükafatını göreceksin!

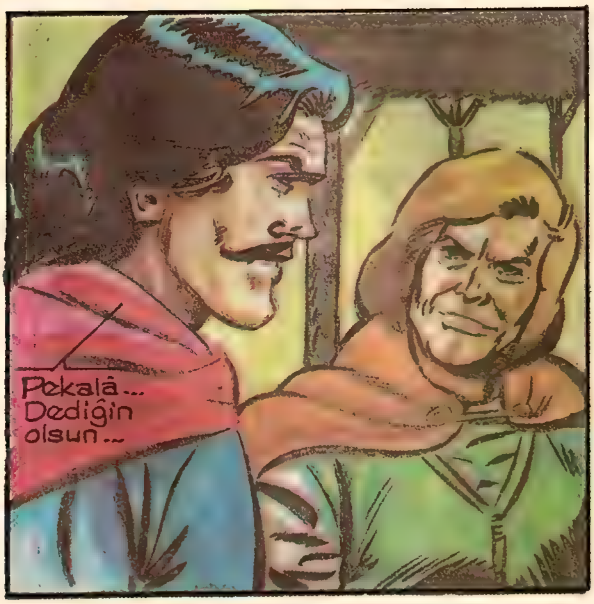

Şandor saygıyla eğildi:

—Benim görevim gözetlemek, dinlemek, sorguya çekmek, casusluk etmektir. Bütün umutlarımı size bağladığım gibi, ömrümü de size adadım efendim. Her zaman size sadakatle hizmet edeceğim. En parlak günlerinizde de, kötü günlerinizde de, aşk ve gönül işlerinizde de şevkle çalışacağım..

Mareşal Perene hala öfkeliydi:

—Benim sevdiğim, benim ilgi duyduğum kadınla kimin ilişkisi varsa mahvederim.

—Siz şimdi buradan uzaklaşınız efendim.. Ben otele gideceğim... Gizella'nın kiminle buluştuğunu, ne yaptığını ve konuştuğu adamın adını öğreneceğim... Ve bütün öğrendiklerimi yarın size bildireceğim..

Mareşal Perene öfkeyle:

—O adamı öldüreceğim! diye homurdandı.

—Hayır efendimiz... Siz elinizi kana bulaştırmayın. Bunu ben yapacağım? Siz yalnız suçlu

hakkında hükmünüzü veriniz. Ondan sonrası benim işim...

—Pekala... Ne istersen yap.. Onu ister as, ister kurşunla öldür, istersen zehirle. Bu senin bileceğin şey... Bu adam gebersin de, nasıl geberirse gebersin!... Yalnız şunu unutma: Kızı takip edeceksin. Gittiği yeri öğreneceksin!

—Emriniz yapılacaktır efendimiz. Hiç üzülmeyiniz. Gizella'nın konuştuğu adam kimse öldüreceğim ya da öldürteceğim!

Mareşal Perene uzaklaşırken hep **Gizella'**yı düşünüyordu. Başbakanlık binasında gördüğü günden beri genç kıza aşık olmuş, gönlü tutuşmuştu. **Gizella**yı ele geçirmek, bulunduğu yeri öğrenmek için adamlarını seferber etmiş, adresini getirene bol para vereceğini söylemişti.

Mareşal Perene, Gizella'yı, **Şövalye Sigmond'**u takip ederek bulabileceğini düşündüğü için evinin çevresinde dolaşıyordu.

Günlerce süren araştırmalar boşa gitti. Sonunda güzel bir rastlantı, **Gizella'**yı karşılarına çıkardı. Sokak kalabalık olduğu için onu sadece takip etmekle yetindiler. Genç kadını, herkesin içinde kaçırmaları mümkün değildi.

Gizella'nın gideceği yeri öğrenmek, ondan sonra yapılacak şeyi düşünmek en doğru hareket olurdu. Bu kararla arkasına takılmış, otele girdiğini görünce:

—Galiba Şövalye Sigmond'un yanına gidiyor. Buluşma yerleri burası her halde? İşte bu güzel.. Onun da kafasını kırmak fırsatı elime geçti demektir. Bakalım beraber mi çıkacaklar yoksa Gizella yalnız mı çıkacak? Hele bekleyelim.. Ne yapacağımı ona göre kararlaştırırım... diye homurdanmıştı.

Fakat Şandor'un sözleri bütün düşüncelerini altüst etmiş, oradan uzaklaşmasına sebep olmuştu.

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

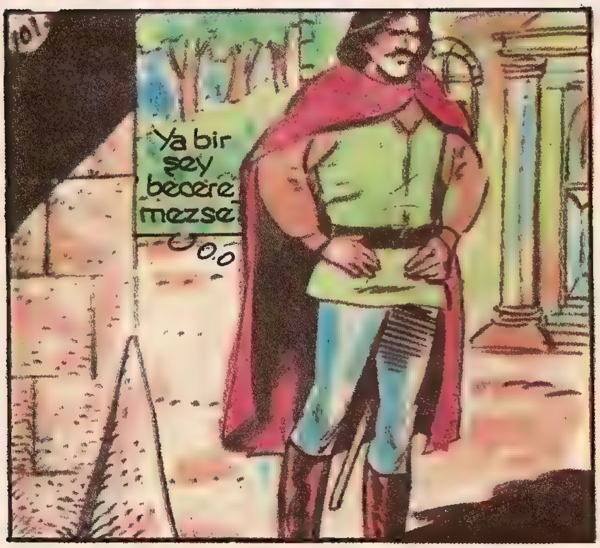

—**Neden onu dinlemedim sanki?** diye inledi. **Ya bir şey beceremez, kızı takip edemez, bulunduğu yeri öğrenemezse? Ya kiminle buluştuğunu, otele kimi görmeye geldiğini tesbit edemezse?**

Geri dönmek istedi, başını çevirip baktı. Şandor'un otole girdiğini görünce, geri dönmeyi anlamsız buldu, yoluna devam etti..

Şandor, çok kısa boylu, zayıf, kuru, şekilsiz ve çirkin bir adamdı. Bu yüzden güzel insanlara, daha doğrusu herkese düşmandı. Düşük ahlaklı ve kara yürekliydi.

Şunun bunun sırlarını, gizli işlerini öğrenip, şantaj yaparak kendisine çıkar sağlardı.

Hile ve kurnazlıkta büyük bir zeka sahibiydi. **Mareşal Perene** sayesinde yükselmek, herkese kafa tutacak bir mevki sahibi olmak, sarayda rol oynamak, ünlü adamlar arasına girmek istiyordu... Bunun için her türlü ahlaksızlığı yapmaya hazırdı.

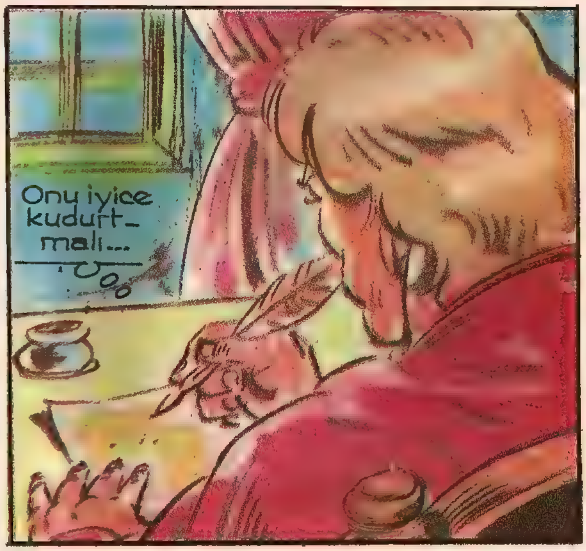

Şandor, Büyük Işık Oteli'nde çok kalmadı. Kısa bir incelemeden sonra kendisine gerekli olan bilgiyi öğrendi. Evine dönünce hemen yattı, deliksiz bir uyku uyudu. Sabahleyin erken kalktı. Kahvaltı ederken aklına şeytani bir fikir geldi.

Gizella'nın **Durakoğlu** ile buluştuğunu, odasında başbaşa kaldıklarını, neşeli dakikalar geçirdiklerini söyleyecek, Şövalye Sigmond'un kıskançlığını tahrik edip, delikanlıya saldırtacaktı.

Bu suretle **Gizella** ile beraber kalan adamı öldürmek, ya da öldürtmek için efendisine verdiği sözü yerine getirecek, eline kan bulaşmadan bu meseleyi çözümlemiş olacaktı.

Hemen bir kağıt kalem aldı. **Şövalye Sigmond**'u çileden çıkartacak, deli divane edecek bir mektup yazarak, Gizella'nın Durakoğlu adında bir Türk'le görüşüp konuştuğunu, oteldeki odasında beraberce tatlı dakikalar geçirdiğini anlattı...

Hemen fırladı. Mektubu **Şövalye Sigmond'a**

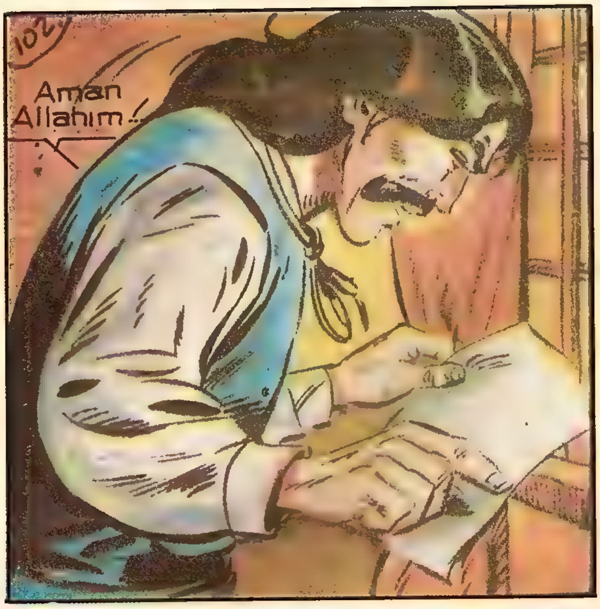

yolladıktan hemen sonra bir sokak köşesine sindi, gözetlemeye başladı.

Şövalye Sigmond, mektubu okuyunca sarsıldı. Yüzü gözü karıştı. Saçları diken diken oldu. Damarlarındaki kan donmuş gibiydi. Hareketsiz ve perişan bir halde duruyordu.

—Aman Allah'ım!.. Aman Allah'ım!.. Korkunç bir şey bu! diye mırıldandı.

Birkaç saniye böyle kaldı. Sonra birdenbire kendini topladı, kılıcını kuşandı, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak ahıra koştu. Uşağı atı eğerlerken o kara kara düşünüyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu:

—Yalancı herif!.. Sahtekâr kabadayı!.. Dostluk göstermesi sebepsiz değilmiş. Dur bakalım, alacağın olsun! Barsaklarını dökmezsem, kafanı parçalamazsam, bana da Şövalye Sigmond demesinler!

Atına atlayarak, **Durakoğlu**'nu bulmak için Büyük Işık Otel'in yolunu tuttu.

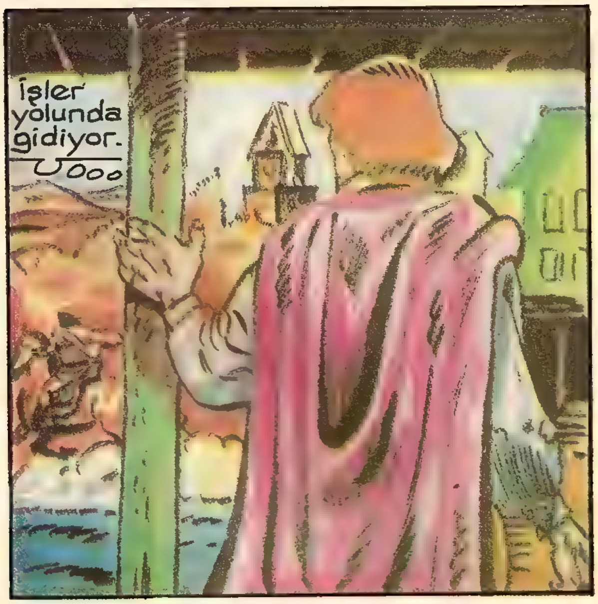

Şövalye Sigmond'un dolu dizgin gittiğini gören **Şandor** sevinçle ellerini ovuşturarak:

—İşler yoluna giriyor, dedi. **Şövalye Sigmond, Durakoğlu'nu bulmaya gitti. Şövalye, Macaristan'ın en usta silahşörlerinden biridir. O Türk'ün hakkından kolay gelir. Şimdi Mareşal Perene'ye gidip olanı biteni anlatmalıyım. Dört gözle beni bekliyordur.**

Şandor, Mareşal Perene'yi odasında buldu. Adamın yüzü sapsarıydı. Heyecan ve ıstırapla sordu:

—Herifin adını öğrendin mi? Neymiş?

—Durakoğlu...

—Neci bu herif?

—Bilmiyorum. Budin'e yeni gelmiş. Bir Türk. Belki de iş arıyordur...

—Gizella onun yanından ne zaman çıktı? Takip edip gittiği yeri öğrendin mi?

—Hayır...

Mareşal Perene öfkeyle haykırdı:

—Neden sersem?

Şandor planını anlattı. Bir taşla iki kuş vurmak istediğini söyleyerek:

—Mektubu Şövalye Sigmond'a yollamak, bunun için de onun bulunduğu yere kadar gitmek lazımdı! dedi. **İşte oradan ayrılışımın sebebi bu... Üzülmeyiniz, Gizella'yı bulacağım. Size söz veriyorum!.. Gizella'yı paylaşamayan iki aşıktan biri ortadan kalksın, ondan sonra iş kolaylaşır. Ne malum! Belki de düelloda ikisi birden ölür!**

—Fakat ben, Durakoğlu'nun daha önce gebermesini istiyorum!

—Şövalye Sigmond'un ölümü bizim için daha faydalı...

—Neden?..

—Gizella'yı saklıyor, bulmamıza engel oluyor da ondan!

—Ben öyle istemiyorum. İnşallah Şövalye Sigmond, Durakoğlu'nu öldürür. Onun icabına da biz bakarız. Şimdi ben saraya, kraliçenin yanına gidiyorum. Sen durumu izle, Gizella'nın bulun-

duğu yeri öğrenmeye çalış...

Mareşal Perene saraya giderken, **Şandor** da evinin yolunu tuttu...

Kral Naibi Hunyadi, Durakoğlu'nun girdiği odanın kapısını duvarla ördükten sonra sarayının gizli bir kapısından sokağa çıkmıştı. Pelerinine sarılmış, şapkasını gözlerinin üzerine kadar eğmişti. Kimseye görünmemek, tanınmamak istiyordu.

Acele acele Setaşö sokağına geldi, küçük bir evin kapısını birkaç kere vurdu. Kapıyı çıplak bacaklı, kolları sıvalı bir zenci açtı. Sırtın da beyaz ipekli bir gömlek vardı. Dev yapılı zenci, elinde geniş enli bir pala tutuyordu.

Zenci, saygıyla efendisini selamladı. **Kral Naibi Hunyadi** onu bir esirciden satın almıştı. Kendisine iyi davrandığı için siyahi adam, efendisine sadakatle hizmet ediyordu.

Bu zenci aynı zamanda Hunyadi'nin karısı Margarit'in sırdaşıydı. Ona da sarsılmaz bir sa-

dakatle bağlı bulunuyordu.

Hunyadi, merdivenlerden hızla çıktı. Evin her yanı mükemmel döşenmişti. Bütün odalarda antika eşyalar, ipek halılar, Çin ve Japon vazoları vardı.

Kral Naibi Hunyadi, burasını sevgilileriyle buluşma yeri, garsoniyer olarak, kullanıyordu.

Hoşuna giden kadınlarla burada buluşuyor, göz koyduğu genç kızları, adamları vasıtasıyla tuzağa düşürerek buraya getirtiyor, aldatıyor, namuslarını berbat ediyordu.

Çıktığı katta, bir odanın önünde bekleyen yaşlı bir kadın bulunuyordu. **Hunyadi** sordu:

—İçeride mi?

—Evet efendimiz...

Hunyadi, kapının tokmağını çevirip içeri girdi.

Karolin, odanın ortasında ayakta duruyordu. Kaçırılmıştı ama gözlerinde korkunun en ufak bir zerresi bile yoktu.

Kral Naibi Hunyadi sık sık nefes alarak, yüzünde şehvet rüzgarları dalgalanarak, burun kanatları açılıp kapanarak Karolin'e doğru ilerlemeye başladı.

Genç kız yerinden kıpırdamadı. Çekingenlik gösterip geri geri çekilmedi. Sert sert bakıyor, sinirleri bir kat daha kuvvetleniyor, kolları çelikleşiyordu.

Hunyadi, bu bakışların altında ezildiğini hissetti. Hayvanca şehvet duyguları birden kayboldu. Mahçup ve titrek bir sesle:

—Seni buraya zorla getirttiğim için beni affet, dedi. **Ne yapayım, seni seviyorum. Hem de delice bir aşkla... Senden ricam şu:**

—İtalya'da ya da Fransa'da büyük araziler satın alabilecek kadar zenginim. Orada beylik kurabilirim. Seninle gidip o iki ülkeden birinde evlenelim. Karımdan boşanacağım.

Karolin sert bir sesle cevap verdi:

—Servetinden, zenginliğinden bahsediyor-

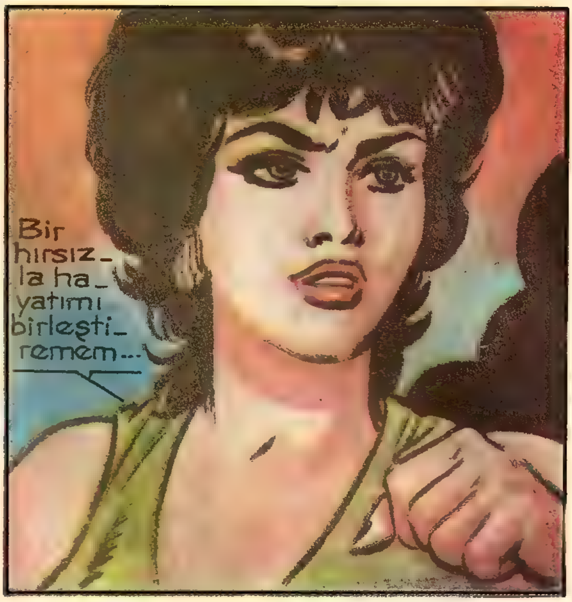

sun. Bunu nasıl kazandığını söyleyebilir misin? Hayır değil mi? Öyleyse ben sana söyleyeyim: Bu parada halkın hakkı vardır. Canlar yakarak, ocaklar söndürerek bu servet yapılmıştır. Açıkça suçluyorum, paraların hırsızlıkla elde edilmiştir. Ben bir hırsızla hayatımı birleştiremem. Bu imkansızdır!

Karolin sustu. Hunyadi, çok öfkelenmişti. Fakat belli etmemeye çalışarak soğukkanlı bir tavırla:

—Senin kanaatine göre ben bir hırsızım, öyle mi? dedi.

—Öyleyse seni çaldığım için beni ayıplayamazsın. Mesleğimi yaptım demektir. Yalnız unutma ki, baban avucumun içinde bulunuyor.

Karolin heyecanla sarsıldı. Bu adam doğru mu söylüyordu?

Hunyadi vahşi bir sırıtışla devam etti:

—Babanı dün gece yakaladık. Kendisi her şeyi itiraf etti. Kral aleyhine suikast hazırladığı-

nı söyledi. Yarın yargılanması başlayacak. Bir hafta, belki on gün sonra kafası kesilecek...

Karolin sapsarı kesilmişti. Büyüyen gözleriyle Hunyadi'ye bakıyor, ona inanmak istemiyordu. Adam uğursuz sesiyle devam etti:

—Tek bir söz, senin tek sözün, bu kanlı sonucu önleyebilir. Yalnız sen, benimle evleneceğini söyle yeter! Babanı ölümden kurtarırım! Bu akşam seni hapishaneye yollarım. Babanla konuşursun. Nasıl, söz veriyor musun?

Karolin'in benzi iyice attı. Yüzü kireç kesildi. Gözleri büyüdü, bütün vücudu bir korku titremesi geçirdi. Çok kısa bir süre sonra kendini toparlayıp, soğukkanlılığını elde etti.

Bütün cesaretini toplayarak:

—Babam ölebilir? dedi. Celladın satırı altında can vermek, Dük Szekler için bir şereftir. Onun asil başını, ancak ölümün eşiğinde eğebilirsiniz. Başka türlü asla! Ben de onun kızıyım, anladınız mı?

Hunyadi, alevler saçan gözleriyle **Karolin'**e baktı. Ne kadar soğukkanlı ve cesurdu! Tekliflerini kabul etmemek için babasının idamına razı olacak kadar alçak ve sefil miydi?

Karolin'e biraz daha ıstırap vermek, acı çektirmek, onu üzmek gerektiğini düşündü. Kapıya doğru koşup açtı. Sofada dolaşan kadını çağırdı:

—Bu sabah, dedi.

—Evet efendimiz...

—Kimdi bu kadın?

—Bir deli!

—Adı neymiş? Öğrendiniz mi?

—Yukarıda.. Bu odanın üstündeki odada...

Karolin acı acı inledi:

—Annem!.. Anneciğim!..

Hunyadi hizmetçiye şu emri verdi:

—Zenci Gegor'u çağır!

Az sonra dev gibi bir zenci kapıda göründü. **Hunyadi'**nin önünde yerlere kadar eğildi. **Kral Naibi** dedi ki:

—Yukarıya çık. Bu odanın üstündeki odaya gir. Orada bir kadın var. Kapının önünde bekle. Ben sana "Haydi!" diye bağıracağım. O zaman hemen atıl, kadını saçlarından yakala... Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Bir vuruşta kafasını uçuracaksın! Sonra başı getirip bu kızın önüne koyacaksın!

—Emredersiniz! dedi.

Karolin'in gözleri korku ile büyüdü, yüzü balmumu gibi sarardı. Biraz önceki cesaret ve soğukkanlılığını tamamiyle kaybetmişti...

Annesinin başının, koyun gibi kesileceğini

düşününce ürperiyor, gözlerinin önüne ölümün yürek titretici her türlü şekli geliyordu.

Beyni uğradığı dehşetin etkisiyle ölçüsünü kaybetmişti. Felaketi önlemek için elinden bir şey gelmediğini, bir şey yapamadığını düşünerek bir kat daha üzülüyor, kahroluyordu.

Öfkeyle atılmak, Hunyadi ile zenci **Gegor'**un boyunlarına sarılıp onları boğmak istiyor, fakat yerinden kımıldayamıyordu. Sanki bulunduğu yere mıhlanmıştı.

Zenci Gegor odadan çıkarken, **Karolin** acı acı bağırdı. Hunyadi bu feryadı duymamış gibi genç kıza yaklaşarak sordu:

—Kararını verdin mi? Benim olacak mısın? Teklifimi kabul edecek olursan, baban yaşayacak, annenin kafası koparılmayacak. Aksini ya-

parsan annenin kanlı başından af dileyeceksin. Eh, söyle bakalım, hangisi işine geliyor?

Karolin, damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu. Bulunduğu yeri unuttu. Karşısındaki adamın kimliğini, ne istediğini artık hatırlamıyordu. Yalnız gözünün önüne eli palalı bir zenci geldi. Elinde kanlı bir baş vardı. Annesinin başı!.. Ve bu başı ayaklarının dibine attı..

Genç kız acı acı bağırarak yere düştü. **Hunyadi** koştu. **Karolin'**i kolundan tutarak kaldırmaya çalıştı. Bir taraftan kollarını ovuyor, alnının terlerini siliyor, bir taraftan da:

—Söyle, cevap ver Karolin! diyordu. **Benim olacak mısın? İnat etme, yoksa Zenciye anneni öldürmesi için emir vereceğim!**

Kral Naibi Hunyadi, Karolin'i aldatmıştı.

Babası **Dük Szekler** yakalanıp hapse atılmamıştı.

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

17 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

Annesi **Edit** de yukarıdaki odada değildi.

Fakat o bunları unutmuştu. Kızın cevap vermediğini görünce, zenciye emir vermek için kapıya koştu, tokmağı çevirip açtı..

Fakat bir adım bile atamadı. Olduğu yerde kalakaldı...

Eşikte iki kadın duruyordu. Birisi karısı **Margarit**, birisi de metresi **Kraliçe Vilmoş..**

Hunyadi sapsarı kesildi, düşüp bayılmamak için kendisini zor tuttu.

Hunyadi, konağından çıkıp Seraşo sokağına giderken, arkasına bir kadın takılmıştı. Bu kadın, karısı idi. Tanınmamak için sırtına eski bir manto almış, yüzünü adamakıllı kapamıştı.

Kocasının bir eve girdiğini görünce içini bir şüphe kurdu kemirmeye başladı. Kadınlık sezgisiyle, **Karolin'**in kaçırılıp buraya kapatıldığını düşündü.

Kocasının bu kızı sevdiğini biliyordu.

Fakat kendisi ne olacaktı? Kocası kendisini nasıl delice bir aşkla sevdiğini anlamıyordu.

Margarit, Kraliçe Vilmoş'un da **Hunyadi'**ye aşık olduğunu biliyordu. Fakat buna dayanıyordu. Çünkü o geçkin bir kadındı ve kraliçe idi.

Yalnız **Karolin'**e tahammül edemiyor, kıskanıyor, kocasının bu kızı sevdiğini düşündükçe kuduracak gibi oluyordu.

Onun amacı, kocasının şan ve şerefiydi. Asil bir aile çocuğu olmayan **Hunyadi'**yi krallık tahtına oturmuş görmek istiyordu.

Daha fazla düşünmeye dayanamadı. Kıskançlık, kadınlık gururu, bir kobra yılanı gibi ruhunda kıvrılıp uzayarak ıslıklar çalıyordu.

—**Eve girmeli mi?** dedi. **Bakalım ne yapıyorlar?**

Hızlı hızlı yürüdü, kapının önüne geldi, birkaç kere vurdu. **Zenci Gegor** karşısında Margarit'i görünce saygıyla eğildi. **Margarit** sordu:

—**Kocam burada mı?**

—**Evet!**
—**Yalnız mı?**
—**Hayır!**
—**Kim var?**
—**Bir genç kız!**
—**Ne zaman geldi?**
—**Dün akşam...**
—**Kim getirdi?**
—**Carlo ve adamları.. Kız baygın bir haldeydi ve ağzını da kapamışlardı...**

—**Nerede?**
—**Size yol göstereyim hanımım...**

Bu sırada kapı vuruldu. Zenci kopuş açtı, kadının aralığından bir gölge süzüldü. Yüzünü görünmeyecek bir şekilde kapamıştı.

Zenci Gegor, onu kimliğinin bilinmemekle beraber, bir yabancı olmadığını anladı. Ona çok defa kapıyı açmıştı. Fakat bir an duraklar gibi oldu. Çünkü efendisi yukarıda genç bir kızla beraber bulunuyordu.

Karısı **Margarit**'in gelişi bir skandala sebep olacaktı. Bu yetmiyormuş gibi şimdi de başka bir kadın gelmişti...

"Skandal katmerli olacak! Keşke son gelene kapıyı açmasaydım!" diye düşündü.

Margarit dönüp baktı, gelen kadını hemen tanıdı. Bu ana **Kraliçe Vilmoş**'tu..

Kraliçe kırkını geçmişti. Fakat kırk yılın geçişi onun yüzünde hiçbir tahrip izi bırakmadığı gibi, vücuduna da dokunmamıştı. Kalçaları dol-

gun, baldırları olgundu. Genç bir kız körpeliğinde görünüyordu.

Kraliçe Vilmoş bir aşk kadınıydı. Şehvete doymuyordu. Bunun için çılgınlıklar yapıyor, özellikle **Hunyadi** ile sık sık buluşup sevişiyordu.

İsteri buhranları başladığı zaman hemen bu eve koşar, aşk ateşiyle yanan iki elini uzatır. **Hunyadi**'nin yüzünü avuçlarının içine alarak kendisine doğru çevirirdi.

Hunyadi'nin kollarında, aşk ve ihtiras dolu

dakikalar geçirir, bu yasak aşkla sarhoş olur, mutluluktan uçardı.

Şimdi, iki kadın kapının önünde durmuş, şaşkınlıktan baygınlıklar geçiren Hunyadi'nin omuzlarının üzerinden odanın ortasında baygın yatan Karolin'e bakıyorlardı..

Karolin güzel, bahar gibi, çiçek gibi bir kızdı.

Margarit'in karanlık bakışlarının içinde genç kızın ölüm kararı okunuyordu. Bugüne kadar kocasıyla sevişen bütün kadınları ölüm yolculuğuna çıkarmıştı. Bu hükmün dışında kalan tek kadın, **Kraliçe Vilmoş'tu...**

Margarit, bunları düşünürken yavaş yavaş Karolin'e doğru yaklaştı. Kinini, düşmanlığını saklamaya çalışarak yere çömeldi, baygın bar halde yatan genç kızın şakaklarını, bileklerini ovmaya başladı.

Birkaç dakika sonra **Karolin** gözlerini açtı.

Margarit, korka korka çevresine bakınanan genç kızın yanaklarını okşayarak:

—Üzülme kızım, dedi. **Baban yakalanıp hapsedilmiş değildir. Annene gelince, o da bu evde yok. Hunyadi sana yalan söyledi.**

Karolin'in gözleri hayat ışıklarıyla doldu. Vücuduna bir hararet, bir tazelik geldi. Bir sıçrayışta ayağa kalkarak Margarit'in elini ellerinin arasına alıp sıktı. Minnet ve şükran dolu bir sesle:

—Teşekkür ederim madam, dedi. **Bana hayat verdiniz. Şimdi sanki yeniden doğmuş gibiyim. Adınızı öğrenebilir miyim? Beni müthiş bir umutsuzluktan kurtaran kadının adını kalbimde saklamak isterim.**

Margarit, kinini belli etmemeye çalışarak:

—Adım Margarit'tir! dedi. **Hunyadi'nin karısıyım!**

Karolin bir adım geriledi. Vücudunu bir soğukluk kapladı. Gözleri, **Margarit'in** gözleriyle karşılaşınca, kadının göz bebeklerinde yangınlar tutuştuğunu gördü.

Kraliçe Vilmoş, bir taraftan bu sahneyi sey-

rediyor, bir taraftan da **Hunyadi**'ye kendisine bu evde ihtiraslı dakikalar yaşatan, çıldırtıp kudurtan sevgilisine bakıyordu.

Hunyadi, kraliçenin gözlerindeki bulanık anlamı sezer gibi oldu. Birkaç adım ilerleyerek önünde eğildi:

—**Emirlerinizi bekliyorum Asalatmeap!**

Kraliçe **Vilmoş** cevap vermedi. Bir **Karolin**'e bir de ona baktı. Bu bakışlarda öyle anlamlar vardı ki, **Hunyadi,** tüm varlığının sarsıldığını hissetti.

Kraliçe bakışlarıyla:

—**"Bu ne rezalet? Bu genç kızın burada işi ne?"** demek istiyordu.

Karolin, kıskançlık sahnelerinin farkında değildi. O yalnız babasıyla annesini düşünüyordu. **Hunyadi**'nin **"Asalatmeap"** diye hitap ettiğini duyunca irkildi. Dikkatle bakınca Kraliçe'yi tanıdı. Artık kendisi için korkusu kalmamıştı. Ona şikayet edebilirdi. Birkaç adımda önüne giderek eğildi:

—**Asaletmeap,** dedi. **Siz adaleti temsil eden**

Kral Beşinci Lasılzo'nun annesisiniz. Benim, hiçbir suçum yokken buraya getirip hapsettiler. Sizden adalet istiyorum...

Kraliçe Vilmoş, azametle cevap verdi:

—**Merak etme kızım. Adalet yerini bulacaktır. Kral Naibi Hunyadi sizi, gizli bir ittifaka, hükümet aleyhinde hazırlanan bir komploya dahil sanarak tutuklatıp buraya göndermiş. Bana öyle söyledi. Değil mi Hunyadi?**

Kral Naibi saygıyla eğildi. Kraliçe dedi ki:

—**Bu kızcağızı ben sorguya çekeceğim. Haber verdiğiniz gizli örgüt hakkında bir rapor hazırlayıp bana getiriniz.**

Sonra **Karolin**'e döndü:

—**Beni takip et kızım, saraya gideceğiz!** dedi ve **Hunyadi**'ye yürüdü, kapıdan çıktı. **Karolin** onun arkasından giderken **Margarit** önledi.

Unutma ki, dedi, bu kurtuluşu bana borçlusun. Beni Dük Szekler'le görüştürür müsün? Bana söz ver..

Karolin gülerek:

—**Söz veriyorum aziz madam,** dedi ve koşarak bir gölge gibi kapıdan süzüldü.

Margarit, sakin ve sessiz, adeta bir hayal gibi, odanın karanlık bir köşesine kaçmış olan kocasına bakıyordu. Onu tamamen kendine mal etmek için bir çare düşünüyordu. Çünkü kocası Hunyadi'yi bütün ruhuyla seviyordu...

Hunyadi'ye gelince, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Sakin görünüyor, fakat hafif bir sesle küfürler savuruyordu. Öfke ve kızgınlık, yavaş yavaş tüm benliğini sardı. Aşkı üstün gelmeye başladı.

Bir fırtınanın başlangıcını haber veren bir yıldırım gibi, sürekli bir hıçkırık dudaklarından boşandı. Birdenbire koltuğa çöktü, başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı.

Margarit koştu, başını kocasının omuzuna koydu, saçlarını okşayıp, yaşlı gözlerini silmeye başladı.

Hunyadi sarsıldı, hıçkırıklar boğazında düğümleniyordu. Gözleri büyüdü, korkunçlaştı, bir an, **Karolin**'i elinden kaçırmasına sebep olan karısını öldürmeyi düşündü. Fakat kendini tuttu ve derin bir nefes alarak sordu:

—**Kraliçe'yi buraya sen mi getirdin?**

Margarit acı acı cevap verdi:

—**Evet, kendisine ihanet ettiğini ben haber verdim. İstersen beni öldür. Hiç olmazsa ıstıraptan kurtulurum, Hergün, binbir acı içinde kıvranıp, ölmektense, bir kere, bir bıçakla ya da bir zehirle ölür, kurtulurum! Hele senin elinle ölmek, işte bunun başka bir zevki var.**

Hunyadi, eliyle kemerindeki hançerin sapını tutuyordu. Birdenbire kınından çıkarıp, karısının göğsüne dayadı. **Margarit** kımıldamadı, kaçmak girişiminde bile bulunmadı. Gülümsüyordu. Elsisesinin dantellerini kopardı, blüzünü yırtarak göğsünü gösterdi:

—**Vur, öldür!** diye haykırdı. **Senin elinle öl-**

mek benim için zevktir. Çünkü seni seviyorum. Fakat ben ölürsem sen ne olacaksın? Kraliçenin elinden nasıl kurtulacaksın? Kendisine ihanet ettiğin için senden intikam almaya kalkacak. Buna nasıl karşı koyacaksın?

Hunyadi, bütün öfkesine rağmen kararsızlıkla durdu. Margarit haykırarak devam etti:

—Seni Kraliçe ile kim barıştıracak? Onun gözünden düşünce herkes senden uzaklaşacak, düşmanların harekete geçecek, binbir entrika çevirecekler. Evet, beni öldür! Hiç olmazsa kötü bir duruma düştüğünü görmemiş olurum...

Karısının sözleri, **Hunyadi'**nin üzerinde büyük etki yaptı. **Margarit'**in hakkı vardı.

Şimdi aşkı, şehveti unutmuş, korku hisleri kalbine sinmişti. Kara kara düşünmeye başladı.

Kocasını dikkatle izleyen **Margarit,** yumuşak ve tatlı bir sesle:

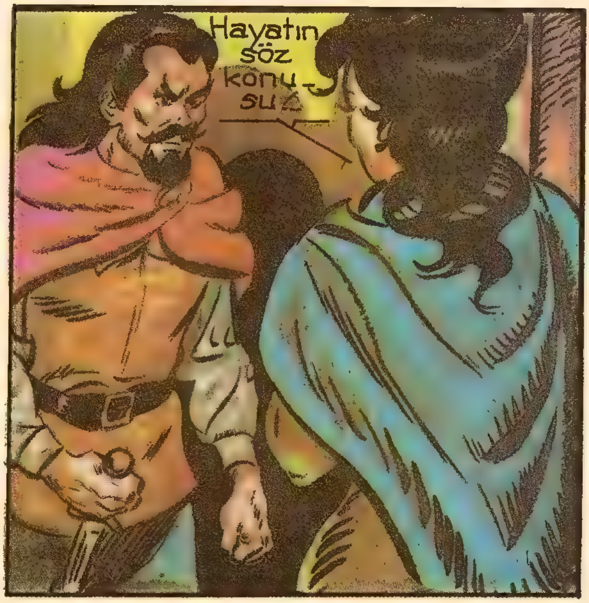

—Hepsi bu kadar değil Hunyadi.. Biliyorsun Büyücü Kuman'ın her falı doğru çıkmıştır. Ona yıldız falı baktırdım. Bu adam yıldızlara bakarak insanların kaderini okuyor. Büyücü Kuman, senin Kraliçe'nin gözünden düştükten kısa bir süre sonra öleceğini söyledi. Düşün ki, karın olduğum ve seni sevdiğim halde Kraliçe ile düşüp kalkmana bir şey demiyorum.. Sabrediyorum.. Çünkü senin hayatın sözkonusu...

Hunyadi sapsarı oldu. Boğazına bir şey takılıyor gibiydi. Ölüm korkusu onu harap etmişti. Korktuğu zaman insanın kafası fazla işlemez, iyi düşünemez, muhakeme yeteneğini kaybeder. İşte **Hunyadi** bu durumdaydı..

Margarit dedi ki:

—Ben senin hem karın, hem hizmetçin, hem esirinim. Bir saatlik heveslerine göz yumarım. Fakat kalbinde başka birisinin yer almasına daya-

namam. Aşkımı paylaşamam. Karolin mutlaka ölecek.. Sakın kızma.. O ölürse sen kurtulacaksın.

Hunyadi acı acı güldü:

—Şöhret, istikbal ve hakimiyet.. Bunların hepsinin benden uzaklaştığını görüyorum. Kraliçe bana kızdı. Onun kızması ne demektir, biliyor musun? Atılmak, sürülmek, hapsedilmek ve sonunda öldürülmek değil mi?

Margarit kocasına yaklaştı. Dudaklarını uzatarak onu derin bir ihtirasla uzun uzun öptü:

—Merak etme, üzülme.. Bu akşam, ya da yarın seni Kraliçe ile barıştırırım. Bu işi bana bırak!

—Ya Karolin ne olacak?

—Bu akşam serbest bırakılacak. Çünkü Dük Szekler'i ve diğer asilleri bana o bulacak. Onları Karolin'in aracılığıyla bulup, gizli örgütlerini sırlarını ve amaçlarını öğreneceğim.

—Hunyadi kuşkuyla sordu:

—Sonra ne yapacaksın?

—Sonra... Kızı öldürmeye sıra gelecek! onu elimde geberteceğim! Küçük krala gelince...

Margarit sustu. Düşünüyordu. Hunyadi heyecanla sordu:

—Söyle, krala gelince ne olacak?

—Birkaç gün içinde ölecek!

Hunyadi hayret ve dehşet içinde kaldı:

—Ne diyorsun Margarit? Kral ölecek mi?

—Evet.. Bu kötü akıbetten onu hiçbir şey kurtaramaz.. Ve beşinci Lasılzo öldükten sonra memlekete bir kral gerektiğini düşünmüyor musun?

Kral Naibi Hunyadi, karısını şaşkınlık içinde dinliyordu. İhtiraslı kadın devam etti:

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

18 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—Dük Szekler'i ve diğer asilleri de öldürdükten sonra kralın yerine geçecek bir tek adam kalıyor, anlıyor musun Hunyadi?

Margarit bunları söylerken, **Hunyadi** onun ne demek istediğini anlıyor, içinde sevinç duygularının kabardığını hissediyordu.

Karısı son sözünü söyledi:

—Sen şu anda Kral Naibisin... Kral olabilecek tek adam sensin Hunyadi!

Henüz on altı yaşında olan Macaristan Kralı Beşinci Lasılzo erken kalkmış, ava çıkmak için hazırlanmıştı.

Balıkçıl kuşların vakitsiz olarak göründüğü ve Peşte ormanlarının bulunduğu tarafa geçtiği krala haber verilmiş ve bu haber küçük kralın avcılık merakını körüklemişti.

Kral Beşinci Lasılzo saray bahçesine çıktı. Otuz kişilik askeri bir kıta, Kralı selamlamak için iki taraflı sıralanmıştı.

Kral Beşinci Lasılzo askerleri selamlayarak

yürüdü.

Bu sırada karşıdan gelen kalabalığın önünde mağrur bir tavırla yürüyen Kral Naibi Hunyadi'i gördü. Herkes onun karşısında saygıyla eğiliyordu.

Kral Lasılzo, Naip Hunyadi'ye yapılan tezahüratı görünce sarardı. Yüzündeki gülümseme birdenbire kayboldu. Acı dolu bir sesle:

—Macaristan'ın asıl kralı! diye mırıldandı.

Küçük kralın yüzü, fırtınalı bir deniz gibi karışmıştı. Hızla döndü. Henüz iki-üç adım ilerlemişti ki, önüne biriçıkarak saygıyla eğildi:

—Tanrı efendimizi korusun. Biraz önce garip sözler buyurduğunuzu duyar gibi oldum.

Bu sözleri söyleyen Saray Komutanı General Andrast'tı...

General uzun boylu, heybetli bir adamdı. Gözleinde tatlı ışıklar yanıyor ve krala evlat gözüyle bakıyordu.

Kral Lasılzo sordu:

—Hangi sözler?

—Şu saray uşağı kılıklı Naip Hunyadi'nin saraya gelişini gördüğünüz zaman "Macaristan'ın asıl kralı" dediğinizi duydum.

—General!...

—Asaletmeap... Emrinizi bekliyorum. Ufak bir işaretinizle Hunyadi'yi adamlarının arasından alır ve kilisenin çan kulesinin tepesine kazıklarım!

Küçük kralın rengi biraz daha sarardı. Biraz daha soldu:

Çevresine bakındı. Gözleri Hunyadi'ye takıldı. Kral Naibi yaverleriyle birlikte Kraliçe'nin dairesine gidiyordu.

Beşinci Lasılzo başını cevirdi. Gözleri General Andras'la karşılaştı. Kralın dudakları açılır gibi oldu. General, onun Hunyadi'nin tutuklanması emrini vereceğini sandı.

Fakat Kral'ın dudakları arasında böyle bir söz çıkmadı. Omuzlarını silkerek generale elini

uzattı:

—Hoşçakal General! dedi. Ben avlanmakiçin Peşte'ye gidiyorum!

General, Kral'ı saygıyla selamlayarak oradan uzaklaştı.

Kral, Hunyadi'nin, sarayın büyük merdivenlerinde kaybolduğunu görünce durdu. Ağzı kurumuş, durakları birbirine yapışmıştı. Sağ elini alnında gezdirerek kendi kendine konuştu:

—Daha pek küçük ve kuvvetsizim! Hele bir gelişeyim bir güçleneyim, o zaman.

Sözünü tamamladı. Elini alnından çekerek bir tehdit yumruğu halinde, Hunyadi'nin girdiği kapıya doğru salladı.

...Ve sonra avluya doğru yürüdü.

Bu sırada bir adam, Kral'ın kuşçubaşısı Albert, yüksek bir sesle çevresine emirler veriyordu.

Albert, derin bakışlı, uzun boylu bir adamdı. Sol bileğinin üzerinde bir atmaca yavrusu tu-

tuyor ve arasıra çukur bir tabaktan et parçaları alarak hayvana gösteriyordu.

Kral, kuşçubaşısına yaklaşarak sordu:

—Atmacaya ne veriyorsun? Yıkanmış et mi?

Albert Kralın önünde saygıyla eğildi:

—Hayır asaletmeap, dedi. **Yıkanmış et değil, haşlanmış et... Yıkanmış et onu hasta eder. Yavru atmacalara biraz haşlanmış et en birinci gıdadır. Emir buyurduğunuz vakit ava çıkmak için her şey hazırdır efendimiz.**

Kral içini çekti:

—Av!... Daima av!... Bundan başka eğlence para yasak!

Albert laubali bir tavırla:

—Efendimiz, dedi. **Av krallık vasıflarını geliştirir. Rahmetli babanız yaman bir avcıydı. Memleketi her yanında yalnız tüfek sesleri, köpek havlamaları işitilirdi.**

Albert geçmiş günleri derin derin iç çekerek anlattı:

—Gördüğümüz manzaralar şunlardı: Av hayvanları şaşırmış, öteye beriye koşuyor, köpekler arkalarına takılmış kovalıyor. Hayvancağızlar, nihayet ölüm sınırına dönüyorlar. Babanız avları sıkıştırıyor, önüne kattığı bir domuza, bir yaban keçisine, bir ceylana nefes aldırmıyor, kaçmasına fırsat vermiyor, nihayet elindeki mızrağı hayvanın sırtına, omuz başına, gırtlağına saplıyor.

Genç Kral mırıldandı:

—Ne güzel destan!

Albert gülümsedi:

—Ne güzel av! demek istediniz, değil mi Asaletmeap! Evet efendimiz güzel avlardı onlar. Az sonra biz de avlanacağız. Göreceksiniz, balıkçıl kuşları havaya nasıl dikilecek? Onlara kim yetişecek. Fakat Kralımızın atmacası onlardan daha hızlı uçar, daha yükseklere çıkar. Atmacamız havayı burgu gibi delerek yükselip balıkçıl kuşlarını avlayacak!

Kral, Kuşçubaşı Albert'in sözlerinden mem-

nun olmuştu. Tam cevap verecekti ki, o anda keskin bir ses duyuldu. Bir yaban kazı başlarının üstünden geçiyordu.

Kral başını kaldırdı, sarayın çatısına doğru yükselmeye çalışan kuşa baktı. Kuşçubaşı Kral'a elindeki tüfeği uzattı.

Beşinci Lasılzo tüfeği kavradı, dipçiğini omuzuna dayayıp nişan aldı.

Silah patladı. Yaban kazı Albert'in ayakları dibine düştü.

Kuşçubaşı hayretle:

—**Asaletmeap,** dedi. **Tarih sizi "Nişancı Lasılzo" diye anacaktır. Mükemmel bir atıştı doğrusu.**

Beşinci Lasılzo memnun memnun güldü ve ALbert'i kollarından tutarak sarstı:

—**Ben bir hayvan öldürmek istedim mi vururum,** dedi. **Haydi, Şimdi ava gidelim!**

Şövalye Sigmond, Büyük Işık Oteli'nin avlusuna girerek atından indi. Etrafta kimse yok-

tu. Yalnız adamın biri, bir atı tımar ediyordu.

Şövalye Sigmond mırıldandı:

—**Bu herifi tanıyorum. Evet, ta kendisi! Bulduğum vakit göğsünü deleceğim o mağrur kabadayının uşağı...**

Tibor da şövalyeyi görmüş ve tanımıştı. Fakat görmemezliğe gelerek hayvanı tımar etmeye devam etti.

Şövalye Sigmond, elindeki kamçıyı şaklatarak Tibor'un yanına yaklaştı ve sert bir sesle gürledi:

—**Beni tanıdın mı?**

—**Sizi ilk defa görüyorum. Nasıl tanıyabilirim? Oooo.... Elinizde kamçı da var. Rica ederim kamçınızı öyle sallamayın. Elim ayağım gevşiyor. Neredeyse bayılacağım!**

Tibor bu sözleri bitirince geri geri kaçtı.

Şövalye Sigmond kendi kendine:

—**Beni tanımadı. İşte bu güzel şey!** dedi. **Sonra Tibor'un önüne bir altın Fronit atarak:**

—Beni dinle, dedi. **Sana bazı şeyler soracağım. Doğru söylemez, yalan kıvırmaya kalkarsan seni soyar, şu direğe bağlayıp derin yüzülünceye kadar kırbaçlarım.**

—**Emirlerinizi bekliyorum. Doğru cevap vereceğimeemin olabilirsiniz. Çünkü kamçı ziyafetine sırtım hiç de alışık değildir.**

—**Beni Durakoğlu'nun odasına götür!**

—**İşte bu olacak şey değil!**

Şövalye Sigmond, kamçıyı şaklatarak bağırdı:

—**Neden, sersem herif?**

—**Çünkü Durakoğlu burada değil!...**

—**Burada değil mi?**

—**Hayır... Bir saat önce gitti. Hem, öyle bir gidişki...**

Tibor uzun bir hayret ıslığı çalarak devametti:

—**Sanki peşine cinler, periler takılmış kendisini kovalıyorlarmış gibi doludizgin, perişan bir halde buradan uzaklaştı. Evet, kaçar ve uçar gibi... Sözlerime inanmazsanız otelin sahibine sorun.**

Bu sırada otel sahibi onların yanına gelmiş, Tibor'un sölerini duymuştu. Başını sallayarak:

—**Bu adamın dedikleri doğrudur. Durakoğlu bir saat önce gitti.**

Şövalye Sigmond çok üzüldü, öfkesinden sapsarı kesildi.

Otelci dedi ki:

Devamı gelecek sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

SİLAHŞÖRÜN AŞKI

—Eğer Durakoğlu'nu bulmak istiyorsanız Kanije yolunu tutunuz. Oraya gittiğini tahmin ediyorum.

—Bu tahmini nereden çıkarıyorsun?

—Oralara dair benden bilgi istedi.

Tibor, otelciye ters ters baktı. Adam bu bakıştaki anlamı sezdi, boşboğazlık ettiğini anlayarak çekip gitti.

Şövalye Sigmond, Tibor'a sordu:

—Dün akşam genç bir kadın buraya gelip, Durakoğlu'nu aradı mı? Kadının gece burada kaldığını öğrendim. Doğru mu bunlar? Kadın, Kadın, Durakoğlu ile birlikte mi gitti?

Tibor yüzünü astı:

—Durakoğlu bir daha Budin'e ayak atmayacağını söyleyerek defolup gitti. Hatta aylığımı bile vermedi. Genç kadına gelince... O Durakoğlu'ndan çok önce buradan uzaklaştı. Öyle güzel, zarif bir kadının, o haydut herifle buluşacağına ihtimal vermiyorum.

—Demek Durakoğlu buraya bir daha dönmeyeceğini söyledi?

—Evet... Ben de efendisiz ve kapısız kaldım!

—Yarın benim kaldığım otele gel, seni yanıma alayım.

Tibor, Şövalye Sigmond'un önünde yerlere kadar eğildi:

—Sağolun efendimiz, dedi. Beni mutlu ettiniz. Size canla başla hizmet edeceğim.

—Kadın ne tarafa gitti, gördün mü?

—Saray tarafına gittiğini gördüm.

Bu sırada Tibor, ahır kapısının önünde duran ve bu konuşmayı dinleyen iki atlı gördü. Bunlar Mareşal Perene ile Şandor'du.

Bu iki adam, bir kaç saniye sonra atlarını Kanije'ye doğru mahmuzladılar.

Şövalye Sigmond, atına atladıktan sonra bir an durdu. **"Acaba gidip Gizella'yı bularak ayaklarına kapanmak mı, yoksa Kanije yolunu tutarak Durakoğlu'na yetişip, kılıcını göğsünden sap-**

layarak sırtından çıkarmak mı daha iyi olur?" diye düşündü.

İkincisi kafasına daha uygun geldi. Hayvanını mahmuzlayıp Durakoğlu'nun peşine düştü

—**"Onu bulur bulmaz geberteceğim!"** diye homurdanıyordu. **"Bakalım, benim sevgilime göz koymak onunla yatmak nasıl şeymiş!"**

Tibor öfkeyle otele girdi. Mutfağa kaçmışolan otelciyi bularak bağırdı:

—Söz verdiğin halde, Durakoğlu'nun nereye gittiğini söyledin. Kulaklarınla helalleş arkadaş!... Çünkü efendin buraya döner dönmez, ilk işi, sana söylediği gibi kulaklarını kesmek olacaktır.

Otelci, büyük bir korku içinde odasına koştu. Başını ve kulaklarını büyük bir sargı ile sardı.

Tibor yalan söylemişti. Durakoğlu'nun Budin'den ayrıldığı filan yoktu. Sözlerinin yalnız bir yanı doğruydu. Otelden erken çıkması.

Durakoğlu şimdi Kanije yolunda ilerlerken

bir yandan da Hunyadi'nin Dük Szekler için düşündüğü tuzağı, gidip ona haber vermediğine üzülüyordu.

Durakoğlu yoluna devam ederken, kendi kendine konuşuyordu.

—Dün gece odama giren o şeytan kadının isteğini yerine getirmekte ne anlam vardı sanki?

Ona karşı sadece arzu duyuyorum, sevgi değil...

Zeki, güzel, şen ve neşeli bir genç kadın. Servet sahibi olmak için Budin'e geldiğinden bahsediyordu. Zavallı Gizella!.. Benim gibi meteliksizlerle yatıp kalkarak servet sahibi olabilir mi?

Niçin içimde bir üzüntü var? Neden ağlamak istiyorum? Galiba, başka birinin, Şövalye Sigmond'un sevdiği kadınla yattığım için canım sıkıldı...

Oysa ben Karolin'i seviyorum. Gizella'ya karşı içimde hiç bir sevgi yok. Demek ki gece Şövalye Sigmond'un bana içirdiği şarap iradem za-

yıflattı. Yoksa ben, başkasının sevdiği kadınla yatacak kadar küçülmem.

Durakoğlu kendi kendini suçlayarak, ilerlerken aklına Karolin gelince ılık bir duygu kapladı, yüreği sevinçle kanat çırptı.

—O bir asilzadenin kızı... Babası belki de kral olacak. Ona sahip olmak, benim gibi parasız bir silahşör için ne kadar güç!

Delikanlı, derin derin içini çekerek mırıldanmaya devam etti:

Dönüp baktı... Ürkmüş bir at rüzgar gibi koşuyordu.

Durakoğlu güçlükle kenara çekilmişti. Bir an gecikse çılgın gibi koşan atın kendi atına çarpacağı muhakkaktı.

Hayvan dört nala yanından geçti. Atın üstündeki süvari onu zaptetmeye çalışıyor fakat bir türlü başaramıyordu. Gemi azıya alan at uçarcasına koşuyordu.

Bu çok tehlikeli bir durumdu. Çılgın koşu-

—Evet... Öyle büyük ve zengin bir ailenin kızı olan Karolin beni sevmez. Fakat ben, eğer gerekirse onun uğrunda ölmeye hazırım!

Durakoğlu'nun atı birdenbire kulaklarını dikerek kişnemeye başladı. Delikanlı gülümseyerek konuştu:

—Ne var Fırtına? Benim yiğit dostum, yine ne duydun anlat bakalım?

Durakoğlu sözünü henüz tamamlamıştı ki, arkasından doludizgin koşan bir atın ayak seslerini duydu.

nun bir felaketle sonuçlanacağı anlaşılıyordu.

Durakoğlu mırıldandı:

—Zavallı... Ya bir ağaca çarparak yere yuvarlanıp kafası parçalanacak, ya da bir çukura düşecek!.

Ansızın kararını verdi:

—Böyle bir faciayı seyredemem! Onu kurtarmaya çalışmalıyım! Haydi Fırtına!... Yetişelim şunlara... Haydi göreyim seni!

Cins at ileri doğru atıldı, dört nala koşmaya

başladı. Rüzgar gibi yıldırım gibi koşuyordu.

Sanki kasırga kesilmişti. Yelelerinden terler boşanarak, ağzından köpükler saçarak uçuyordu. Adı gibi fırtınaydı.

Öndeki atla aralarındaki mesafe yavaş yavaş azalıyordu.

Ha yetişti...

Şimdi at başı koşuyorlardı. Hayır... Koşmuyorlar, uçuyorlardı. Sanki iki at da kanatlanmıştı!.

Durakoğlu sıkı bir baldır teması daha yaptı ve:

—Haydi Fırtına!.. Biraz daha gayret! Yetişiyoruz! diye bağırdı.

Fırtına son bir çabayla ileri atıldı.

Bir hamle daha yaptı. Bir daha... Bir daha...

...Ve iki at yan yana, Durakoğlu ile öteki atın üzerindeki genç süvari de diz dize geldiler.

Yabancı genç, yanında beliren adama baktı. Nereden çıkmıştı? Şeytan mıydı, cin miydi, peri miydi?

Genç süvarinin bindiği azgın at birden yavaşlamaya başladı.

Kıvranarak başını sallayan ve acı acı kişneyen at bir süre sonra sinirli titremeler içinde durdu.

Durakoğlu, yabancı gençle dize dize gelirken, eğerin üstünden ileri doğru uzanarak, iki eliyle onun beygirinin yelesine yapışmıştı. Sonra kendi atının üstünden sıyrılarak bir eliyle azgın atın boynuna asılmış. Öteki eliyle de hayvanın burnunu sıkmıştı.

Gemi azıya alan hayvan, bu acının etkisiyle durmak zorunda kalmıştı.

Genç süvarı attan aşağı atladı ve Durakoğlu'na içtenlikle teşekkür etti:

—Hayatımı size borçluyum. Bu iyiliğinizi ömrüm oldukça unutmayacağım!

Durakoğlu bu sözleri duymadı. O, durdurduğu hayvanın ağzını açmış, koklamakla meşguldi. İşini bitirdikten sonra genç süvariye yak-

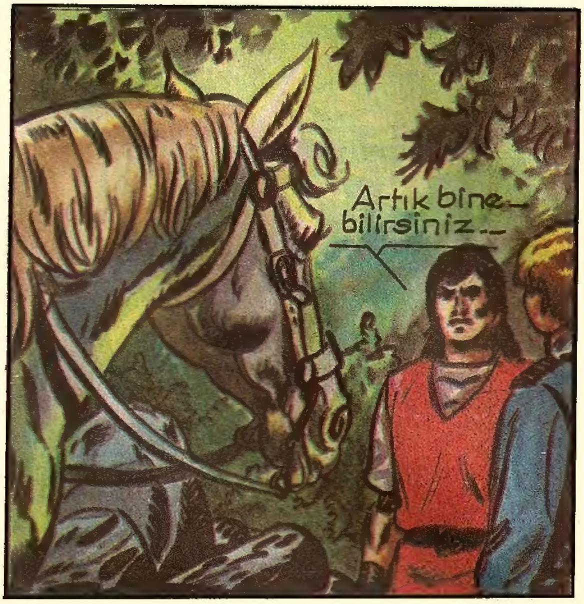

laşarak:

—**Atınız adamakıllı sarhoş olmuş!** dedi. **Sabahleyin yem verirken içki de içirmişler. Alkol, beygirleri tahrik eder, azdırır!... Bu son derece tehlikelidir!.. Yoksa kendinizi öldürmek mi istiyordunuz?**

Genç süvarinin yüzü bir kat daha sarardı, gözleri korkunç bir şekil aldı. Hazin ve karanlık bir bakışla atını süzdü. **Sonra kendi kendine** mırıldandı:

—**Sefiller! Alçaklar!**

Durakoğlu:

—**Artık** binebilirsiniz, dedi. **Sarhoşluğun buhranı geçti, kuzu gibi yumuşadı. Çok güzel bir at doğrusu!**

Genç süvari Macaristan Kralı **Beşinci** Lasılzo idi. Çevresinde dönen dolapları düşündü ve her şeyi anlamaya başladı. Ölüm peşindeydi. Bıçaklar bileniyor, zehirler hazırlanıyordu. Bunların hepsi kendisi içindi. Küçük kralı öldürmek için hazırlanıyordu bütün bunlar..

Bineceği atı sarhoş edip kudurtmuşlardı.

Bu suretle başına bir kaza gelecek ve Macaristan tahtı boş kalacaktı..

Artık harekete geçmek, kendini göstermek zamanının geldiğini düşündü. Atına bakarken Durakoğlu'na dedi ki:

—**Ben Budin sarayında oturuyorum. İstediğiniz zaman geliniz, Bay İstvan'ı arayınız. Ona "At ve Şarap" deyiniz. Bu cümleyi söylemeniz yeterli. Size gereken ilgi gösterilecektir.**

Genç Kral, sözlerini bitirince atını mahmuzladı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU